

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Up and down in the World

or Paddle your own Canoe.

By **A. M. SMITH,**
249 HENNEPIN AVE., MINNEAPOLIS, MINN.

Copyrighted in the office of the Librarian of Congress, 1885, by A. M. Smith.

Don't forget to get a beautiful Picture:
THE BIRD EYE VIEW
of Minneapolis to send to your friends,
from **A. M. SMITH, 249 Hennepin Ave.**

OUR WINE LABEL AND TRADE MARK.

INTERIOR OF OUR WHOLESALE AND RETAIL DEPARTMENT.

GENUINE OLD IMPORTED WINES.

WE HAVE NOW IN STOCK

Fine Old Port Wine, Fine Old Sherry Wine,

Fine Old Madeira Wine, Fine Old Malaga Wine

Per Bottle, \$1.00. Pint Bottle, 50 Cents

Fortale.

(som det vil være godt at læse, skjønt den ogsaa kan springes over.)

Jeg skriver og offentliggjør denne sandfærdige Beretning om mit Ungdomsliv, af den simple Grund at det morer mig.

Den Moral, Læseren finder deri, leveres gratis, og kan anvendes aldeles efter Behag.

Jeg, for min Part, er af den Formening, at en Beretning, der behandler en Periode af 30 Aar af en Mand's Liv, tjener til at bibringe hans Medmennesker værdifulde Lærdomme og Advarsler.

Jeg har i Bogen antaget et fingeret Navn, i enkelte Tilfælde har jeg ligeledes forandret Personers og Steders Navne, for at forebygge Gjenkjendelse, men med Undtagelse heraf er intet opdigtet.

Alle de Eventyr, ulukkelige Tildragelser, Hændelser og Enkeltheder, der fortælles om i denne Bog, ere sanddru og virkelige Erfaringer oplevede af den Person, der fortæller dem.

Jeg er fast overtydet om, at ingen, der har læst min Historie, vil bestynde mig for at gjøre Forsøg paa at prise mig selv, ei heller paa at vise mig som en bedre Mand end jeg i Virkeligheden er, eller paa at skjule mine Synder.

Mit Livs selvsomme Afvejlinger kunde maaske have indvirket paa enhver anden til Overdrivelse, jeg fortæller kun min Historie, og troer at det beviser at "Sandheden er vidunderligere end Opdigtelse."

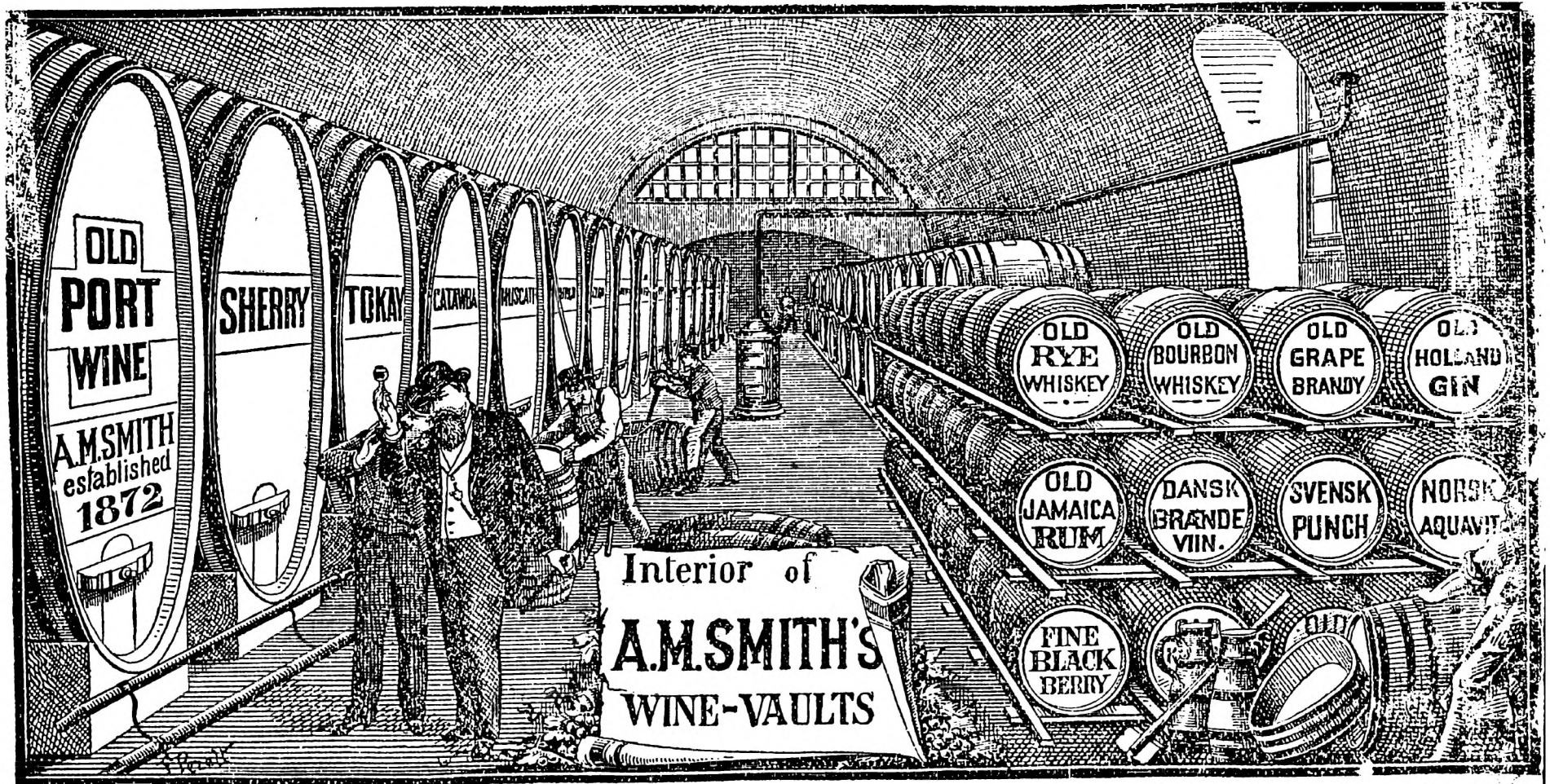
Der er meget i denne Fortælling, som jeg nødig fortæller, men jeg bestemte mig til, da jeg begyndte dette Arbejde, kun at sige Sandhed, og jeg har holdt mig til Sandheden, selv naar den blottede mine alvorligste Forseelser. Jeg har i de senere Aar forsøgt, alvorlig, at gjøre min Pligt i enhver Retning, for paa denne Maade at gjøre God for mine gamle Synder. Jeg er ikke henvist til Menneskenes Tilgivelse og Syndsforladelse.

Jeg har ikke gjort noget Forsøg paa Zirlighed i min Skrivemaade, og har ikke efterlignet nogen Skribents literære Egenheder i mit Værk. Jeg er overbevist om at Fortællingen vil vise sig at være underholdende, om ikke for andet, saa vil den være det begrundet paa dens mærkbare og afvejlende Tildragelser. Om dens Sanddruhed, beder jeg igjen Læseren være forvisset.

Deres med megen Agtelse ærbødige Tjener

A. M. Smith,

249 Hennepin Avenue.

Interior of
A.M. SMITH'S
 WINE-VAULTS

I keep and store for a long time all my WINES & LIQUORS, there-
 by giving that age which is necessary to make them clear, mellow
 and delicious. Remember my wholesale and retail place is:

A. M. SMITH Wholesale Wine Dealer

A Bottle of Wine Free!

Every year from Dec. 14th to 25th I divide my profit with my patrons
 and every purchaser of \$1.00 or over will be presented with a bottle of

En ombvandrende Dansters Tildragelser paa Jagt efter Lykken

— af —

Hans Lykkejäger.

[Danst af Fødsel, Borger i "De Forenede Stater,"
Soldat og Matros, Jernstøber -og Kjøbmand, Landstryger og
Handelsmand, Sæbeshyder og Skribent, Bispekræmmer og Filosof, Op-
synsmand og Underbetjent, lidt af hvert og min egen Lykkes Smed.

Tilgnet Jngen

Til Gavn for Alle.

KAPITEL I.

Fader Moder og jeg selv.

At jeg er født, kan jeg give et slaaende Bevis paa i omtrent 250
Pund Menneketjød som jeg undertiden navnlig om Sommeren, betragter
som altfor meget af en god Ting. Til Gavn for dem, der muligvis,
efter at have læst disse Blade, maatte ønske at gjøre en Pilgrimsreise
til mit Fødested, og til Underretning for Fremtidens Historikere, kan
jeg berette med nøiagtig Opgivelse af Dato og andre Enkeltheder, at
jeg saa Dagslyset i denne forfængelige og besværlige Verden i min Fa-
ders Hus, beliggende i Landsbyen Knusbøl, Faarup Herred, nærved
Lungeaaen, otte Mil fra Rolding Slot, ikke langt fra Stuepladsen hvor
Dronning Margrethe besejrede sine Fjender, i Jylland, i Kongeriget
Danmark. Timen var: Klokken otte om Morgenen; Dagen: Torsdag;
Datoen: den fjerde Februar og Aaret: 1841. Dersom noget Mennekte
nogensinde har havt Grund til at beklage sig over en kold Modtagelse,
her i Verden, saa var det i Sandhed mig, da jeg gjorde min Indtræ-
delse i samme. Vinden peb og Sneen faldt i tykke Lag omkring mine
Forældres bestedne Hjem. Stormen havde raset i flere Dage. Min
Fader blev tilkaldt for at forskaffe den Hjælp, der altid betragtes som
nødvendig, dersom man kan faa den, ved slige kritiske Leiligheder.
Han fandt alle Døre og Vinduer i den Grad blokerede af Sne, at han
var nødt til for at komme ud, at skovle sig selv ud af Sneen. Og han
kæmpede næsten ligesaa haardt for sit Liv udenfor, som jeg stønnede og
gispede for mit indensfor.

Det er ikke begrundet paa personlige Jagttagelser at jeg beretter
disse og de derpaa umiddelbart følgende Kjendsgjerninger. Kundskaben
om denne Tildragelse skulder jeg min Moder, der personlig var nær-
værende under hele Foretagendet, og jeg har saaledes ingen Marsag til
at betvivle Vidnetsbyrdets Paalidelighed.

Der var ikke meget Liv i mig i de første Par Dage af min Til-
relse, og jeg maatte dengang kæmpe ligesaa haardt for at komme til

som jeg senere har maattet kæmpe for at holde mig ilibe. Jeg var en svag lille Ting, der ikke havde megen Livskraft i sig til at modstaa denne Verdens Gjenbortigheder med, og da min Forældre frygtede at mit Ophold paa denne Flode kun vilde være af kort Varighed, ansaa de det for raadeligst, for at sikre mig en hjertelig Velkomst "hinsides," at lade mig døbe, og jeg var knapt kommen ud af Gjordemoderens Hænder, førend jeg blev overantvortet i Præstens. Om det var Daabs-handlingen eller en eller anden "flog Rones" Doktorering, der bevirkede et heldigt Omslag i min Helbredstilstand, ved jeg ikke, men det er en Kjendsgjerning at jeg ikke døde dengang.

Min Fader var Grovsmed, en af Vulcans brave Sønner, og da han forstod at smede mens Jernet var varmt, saa regnedes han for den bedste i hele Omegnen. Naturen havde aabenbart været i godt Lune da han selv blev smedet, og havde ikke sparet paa Materiale til Frembringelsen af hans Herkules Skikkelse, der i Længde maalte sex Fod og to Tommer. Min Moders Legemsbygning var af lignende Dimensioner og hun ydede efter Datidens Skik og Brug i de Gæne, villig, stadig og værdifuld Hjælp ved Ambolten og Blæsebælgen i min Faders Smedens Værksted. Derfor som jeg ikke arbejdede andet efter mine Forældre, saa fik jeg i alt Fald en sund og kraftig Legemsbygning, der har modstaaet mange haarde Stød og foruden det mit gode Humør og et Hoved, omendstjunt noget tykt, der har hjulpet mig gennem Livet enten det gik op eller ned.

Den store Smed. Disse Naturgaver, der have været mig af større Værd end Guld og Rigdom, have lært mig at holde mine Forældre i Aagt og Ære.

Da jeg nu først var kommen til Hegterne, blev jeg stærk og munter, og i Løbet af kort Tid var jeg i stand til at overtyde mine Samtidige om mine Lungers gode Bestaffenhed. Min Stemme besad i Kraft hvad den manglede i Blødhed. Jeg blev indhyllt i et Svøb lig det Indianerne bruge, men da jeg paa denne Maade var berøvet Brugen af mine velstøbte Ben, gav jeg mit Mishag lydeligt tilkjende ved at skrælle af fuld Hals.

Da jeg var to Aar gammel døde min Fader, og min Moder, der nu sad med fire Børn, hvoraf jeg var det yngste, var saaledes nødt til at anstrenge sig af yderste Gæne, baade aandelig og legemlig, for at

tilveiebringe de nødvendige Klæder og Fødemidler til Livets Ophold. Hun bestræbte sig en Tid paa at fortsætte Smedeforretningen, hvilket hun ogsaa kunde gjøre begrundet paa hendes Kjendskab til Haandteringen; men at passe Bærkstedet og tillige drage Omfjerg for fire støiende, faade Unger var for meget for hende, og hun folgte derfor Forretningen og flyttede til hendes Fødeby, Nyborg.

Deres ærbødige Tjener
U. M. Smith.
for andre Fødemidler,
og folgte dem der.

Her begyndte min Moder at sælge Fisk for at fortjene Livets Ophold til sig selv og sine smaa. Det var intet let Arbeide for hende. Hun kjøbte Fisk af Fiskerne, kom dem i en stor Kurb, som hun i Nemme bar paa Ryggen, og marscherede saa med sin tunge Byrde ud paa Landet. Hun gik mange Mil paa de ujevne Landeveie, gennem Regn og Slud, Kulde og Varme, Søle og Bløre og ombyttede sine Fisk som hun dernæst vendte tilbage med til Byen

Paa denne Maade sled og slæbte min Moder for at føde og klæde sig og sine Børn, men aldrig formaade dette strenge Arbeide at nedtrykke hendes Mod eller Humør, og da i 1848 Krigen mod Tyskland udbrød forstæffede hendes Forretningsdygtighed hende en Kontrakt med at forsyne 1000 Rekruter i Nyborg med de fornødne Fødemidler og tillige at koge for dem. Hun udførte dette Hverv paa en saa tilfredsstillende og fornuftig Maade for alle Parter, at hendes Pengemidler og Stilling i Samfundet forøgedes betydelig.

Efter at min Moder nu var forsynet med tilstrækkelige Midler, der satte hende istand til at se Fremtiden lysere imøde, vendte hun ikke tilbage til sin gamle Bestjæftigelse, at sælge Fisk, skjønt det ikke var af Laidhed; thi lad var min Moder aldrig. Hun indlod sig nu i smaa Spekulationer med Varer og Eiendomme og forøgede saaledes sin lille Kapital. Omend skjønt hun ved denne Tid var en munter og trivelig Enke, med et godt Hdre, saa er jeg dog vis paa, jeg taler her af de senere Erfaringer,

Moder.
jeg selv har gjort, at hvert hundrede Daler hun tjente forøgede betydelig hendes Tilrækningskraft paa det mandlige Kjon, paa samme Tid som hendes forøgede Formue bidrog til at gjøre hende yngre i deres

Dine. I alt Fald havde den velstaaende Enke ingen Mangel paa Beilere til hendes Haand (og hvad, der muligvis kunde være i den.) Denne blinde, lille Gavthv, Amor, udsender her, som overalt, sine Pile med samme Kingeagt for alle Hensyn og uden nøiere Overveielse. Det lykkedes ham ogsaa at bore en af sine Pile i min Moders Hjerte og det varede ikke længe inden hun havde skjenket sin Haand og Hjerte til den Mand, der skulde blive min Faders Efterfølger. Men, som det mange Gange gaar i saadanne Tilfælde, saaledes gik det ogsaa ved denne Leilighed. Min nye Fader var en flot Fyr med et godt Ordre, men en Ideland. Det tog ham kun tolv Maaneder til at bortpødsle en Formue, som var bleven samlet ved tre Aars haardt Arbejde; han forlod os, og efter nogen Tids Forløb lod min Moder sig skille fra ham. Han viste sig igjen af og til i en uheldig Forsatning, fattig og angrende, og han forblev da hvergang saalænge, indtil han igjen havde samlet Kræfter, hvorefter han vilde absentere sig for atter, efter en kort Tids Forløb, at vise sig paa Skuepladsen. Dette gjentog sig i en Række af syv Aar, da han døde af Følgerne af sit udsvævende Levnet.

I Aaret 1850 beandt min Moder sig i en sørgelig forarmet Tilstand, foraarsaget af ovennævnte Grunde. Med sin karakteristiske Villiekraft begyndte min Moder forfra at gjenvinde sin tabte Formue. Da hun ikke længer trivedes i hendes vante Omgivelser, saa flyttede vi til Slesvig, hvor hun nedsatte sig i Nærheden af Landsbyen Gram. Hun drev der en lille Kroforretning og dyrkede et Stykke Land, der hørte til samme, og slog sig nok saa godt igjennem.

Nu blev jeg sat i Skole. Jeg var en lille, tyk Kammerat og man gav mig formedelt min Legemsbygning mange Dgenavne, som jeg slet ikke syntes særdeles godt om. Med stort Besvær magede jeg det saaledes at jeg lærte lidt i Skolen, skjønt meget deraf endnu er mig en fuldstændig Gaade.

Et Forsøg paa at vibringe mig lidt Lærdom og Opdragelse medens vi endnu levede i Nyborg, var fuldstændig mislykket. Der var altfor mange Ting, der adspredte mit Sind og tildrog sig min Opmærksomhed, som for Exempel: Militærhospitaller, Soldater og de store Krigsstibe, der som nu findes i stor Mængde i Fæstningsværkerne og i Havnen. De Dage og Timer, jeg burde have tilbragt paa Skolebænken, for at høste Visdom, bleve tilbragte blandt Soldater og Søfolk, hvis erklærede Indling jeg var, og som brugte mig til at løbe Grenser for dem, kaste mig op i Luften og gribe mig paa Hænderne, og andre lignende Udspreddelser, der behagede mig langt mere end at passe min Skolegang. En af mine Yndlings-

I Skoletimerne

bragte blandt Soldater og Søfolk, hvis erklærede Indling jeg var, og som brugte mig til at løbe Grenser for dem, kaste mig op i Luften og gribe mig paa Hænderne, og andre lignende Udspreddelser, der behagede mig langt mere end at passe min Skolegang. En af mine Yndlings-

fornøielse var den at glide ned ad, eller at lade dem trække mig ned ad den med Græs bevorede Fæstningsvold. Dette Experiment forarsagede Bagdelen i mine Buxer saa sørgelige Følger, at min Moder, træt af denne stadige Lappen, forsynede denne Del af min Legemsbedækning med en stor Læderlap, der gav mine Legekammerater Anledning til at give mig nye Øgenavne, til min store Uergrelse.

At sælge Smaasnapse og at grave Kartofler viste sig at være et altfor ensformigt Foretagende for et saa virksomt Temperament som min Moders, derfor solgte hun sin Forretning og Eiendom. Denne gang flyttede vi til Appenrade, bekjendt for sine udstrakte Skibsbyggerier, hvor min Moder aabnede et lille Hotel og forsynede sine ærede Logerende med Kost, Logi og andre Fornødenheder til Livets Ophold.

KAPITEL II.

Jeg kommer i Lære.

"Hvorfor lader de ham ikke arbejde?" spurgte en.

"Han skulde lære et Haandværk!" sagde tyve andre.

"Lad dog den tykke, dovne Hvalp fortjene sit Brød!" sagde hundrede andre.

"Den Knegt bliver ødelagt dersom han ikke bliver sat under en streng Mester!" sagde enhver.

Det var Omkvædet paa den Vise, der uafsladelig blev tudet min Moder i Øret af hendes Venner og Bekjendte og Byens Sladderhante, der jo altid ere villige til at blande sig mere i andres Anliggender end i deres egne.

Jeg var paa dette Tidspunkt næsten fjorten Aar gammel, og stor og stærk nok til at begynde at fortjene noget. Jeg var hverken doven eller uvillig til at arbejde, men der udfordredes lang Tid for mig til at bestemme mig paa hvilket Haandværk eller hvilken Bestjæftigelse jeg skulde nedlade mig til at tage fat i.

Vore Venners gode Raad og Formaninger formaaede mig langt om længe til at træge en endelig Beslutning, og jeg havde nær skræmnet Livet af min Moder, da jeg en skjøn Dag meddelte hende, at jeg, efter moden Overveielse, havde taget den Beslutning, at jeg vilde være Doktor, og bad hende tillige om at forsyne mig med de fornødne Penge til at begynde mine Studeringer for.

"Doktor!" raabte hun, i sin Skræk, "jo, du vilde nok blive en net Doktor! Hvor i al Verden tænker du at Pengene skulde komme fra, for at lade dig studere?"

"Dem træde jeg du havde, Moder, og vilde give mig," svarede jeg.

"Naa, saa det træde du?" fortsatte hun; "naar du endelig engang, hvilket forøvrigt er høist mærkbærdigt, faar en Ide i dit tykke Hoved, hvorfor i al Verden tænker du saa ikke paa noget fornuftigt?"

"Ligemeget, jeg vil være Doktor alligevel," gjenmælede jeg, "r

derfom du ikke kan give mig Pengene, saa er det ikke værd at vi tale mere om den Sag."

"Sæt at jeg kunde og vilde give dig Penge dertil, hvor skulde jeg da kunde give dig Forstand dertil, du Dummerhoved! Troer du, at jeg har en Forsyning af Forstand opbevaret i min Komodestuffe, eller i en Sæk, eller i et Strømpefast, til at give dig ligesom Penge? Nei, nei min Dreng, du bliver aldrig Doktor, hverken med mit Samtykke eller ved Hjælp af mine Penge. Jeg vil ikke have det paa min Sambittighed at du skulde blive hængt for at have forgiven en eller anden Tosse af en Patient, der kunde være dum nok til at tage den Medicin, du har foreskrevet ham. Nei, Mosjø! det bliver der ikke noget af, se du til at du lærer et Haandværk."

Da jeg endelig inddfsaa Umuligheden af at blive Doktor, saa blev jeg, efter eget Valg, sat i Lære i et Jernstøberi. Hvorfor jeg egentlig valgte dette Haandværk, ved jeg ikke, medmindre det skulde være formedelst den Omstændighed, at ligesom Doktoren lægger sine Patienter i Graven, saaledes bærer Jernstøbereren sig ogsaa ad med Formene, han tør Støbningen begraver i Sandet. Jeg skulde altsaa lære denne Profession, omendstjont jeg ikke nærede nogen særdeles Forkjærlighed til den, eller i det hele taget til nogen anden Haandt ring. Naturen har aldrig bestemt mig for noget mekanisk Haandværk. Jeg forstaaer mig udmærket godt paa at bedømme og tage vare paa Maskinerier, men til at forarbejde dem, eller Dele deraf, er jeg ude af Stand.

Det var ikke med stor Flid at jeg søgte at sætte mig ind i Jernstøberens Hemmeligheder i hans Profession, og selv om jeg havde gjort mig al mulig Umage derfor, vilde det ikke være lykkes mig paa den Plads, hvor jeg var kommen i Lære. Jeg maatte være i Støberiet hele Dagen, dengang var der ingen otte eller ti Timers Lov, og om Aftenen gik jeg i Skole; men mine Arbeidstimer vare mere optagne med at hente Ol og Brændevin til Svendene, end med at støbe. Jeg var deres Hundedreng, og maatte paa et givet Bink eller en blid Hentydning, i Form af et Stykke Bærtsøj, der blev kastet mig i Hovedet, staa paa Binde for Arbejderne i Støberiet og hurt gik muligt komme afsted med Brændevinsflasken eller Øldunken, og saa dem fylde. Naar jeg kom tilbage med disse, blev jeg strax sendt bort igjen i et lignende Ørend for nogle andre af mine Overmænd.

Mine Udflugter frem og tilbage vare mange og hyppige, og mine Bestræbelser for at gjøre tiipaa, det maa jeg tilstaa, vare ikke tilfynede, hverken af Lykt til Arbeidet eller af Kjærlighed til dem, der paa lagde mig det. Det var langt fra altid at jeg besørkede disse løbende Forretninger til deres Tilfredshed, men min Betaling fik jeg regelmæssig, stjont ikke i en Myntsort, som jeg satte stor Pris paa, nemlig fler Brygl end Penge.

J Almindelighed regnede det ned over mig med Kjælenavne, som, "rik!" — "Nar!" — "Dovne Ufjel!" og lignende, som oftest

ledsagede af de behørige Spark og Slaa, som mine Smaathyranner til-
delte mig i rigeligt Overmaal.

Jeg holdt dette ud i to Aar, og jeg tør sige at i dette Tidsrum saa
jeg ikke en eneste Arbejder i Støberiet, der ikke var forfalden til Drik.
En Jernstøbers Dagløn var dengang i Danmark omtrent 75 cts. i ame-
rikanske Penge, paa Stykkearbejde kunde han fortjene lidt mere, en Dollar.
For Kost og Logi betalte han \$1.25 om Ugen, og for andre Nødvendig-

J L æ r e .

Men saa stor var Drukkenstaben iblandt
dem, at kun enkelte af dem eiede en anstændig Klædning til at vise sig i
om Søndagen, og det var ofte Tilfældet at tre eller fire af dem maatte
benytte den samme Frakke skiftevis, saaledes afventende deres Tur til
at komme i Frakken.

I det første Aar af min Læretid fik jeg en Løn af fjorten Cents
om Dagen. Med denne Løn maatte jeg betale mit Ophold og mine
Klæder. Mine Gudkomster fristede mig sandelig ikke til at føre et
overduadigt Levnet, men hvor ubetydeligt end dette Beløb var, saa har
jeg senere i Livet set Dage, hvor jeg med Glæde vilde arbejde haardt
for en lignende Betaling. Min Løn voksede i det andet Aar til tyve
Cents om Dagen, og skulde forøges hvert Aar saaledes, at jeg i det sidste
Aar af min Læretid vilde have faaet en Løn af tre Dollars om Ugen.

Efter at have tilbragt to Aar under disse Omstændigheder blev jeg
saa led og kjed deraf, at jeg fattede den Beslutning at rive mig løs der-
fra. Jeg besluttede mig til ikke at synke saa dybt i Glendighed og
Drukkenstab som disse Mennesker, og omendstjunt jeg blev bestjult for
ikke at være i Besiddelse af nogen stærk Dømmekraft, kunde jeg dog
indse, at jeg, ved at fortsætte dette Liv, vilde være gaat min Ruin
imøde. Jeg følte Trang til at bevise at Aarrens Klogskab var bedre
end forstandige Mænds Daarstaber, som de troede dem selv at at være.
Jeg samlede hele mit Mod og min Villiekraft før jeg traadte frem for
min Mester, der ikke kunde andet end forbauses over mit Forsæt.

Da jeg en Dag gik til Cieren af Jernstøberiet og paa en rolig men

bestemt Maade bad ham om at vise mig min Lærefkontrakt, gjorde Manden et Ansigt lig Balaams Udsel, da det begyndte at tiltale ham.

"Hva . . . hva . . . hvad er det du siger?" udbrød han.

Jeg gjentog min Anmodning.

"Du vil se din Kontrakt? Hvad mener du med det, du Nar, du Udsel, du tykhovedede Kamel?"

"Jeg vil se," sagde jeg, "om der i min Lærefkontrakt staar noget om at jeg skal lade mig behandle som Slave af alle disse fordrufne Arbejdere i deres Værksted, og om jeg skal være nødsaget til at lade mig slaa og sparke af dem naar de finder det for godt, det er det, jeg mener."

"Na, saadan at forstaa, det er bare det, du vil vide. Det er godt, ja, jeg skal vise dig noget," brølte den gamle Tyrann, og begyndte at hamre løs paa mig af alle Kræfter, idet han udstødte en Mængde Forbandelser og Skjældsord over mig, indtil endelig min Taalmodighed brast.

Han var en stor og stærk Mand og jeg en stærk, velvoksen Dreng i Forhold til min Alder. Da jeg nu syntes at jeg havde faaet tilstrækkelig Hug, syntes jeg, at det var paa Tiden at jeg tog fra mig, og begyndte at sætte mig til Modværge, hvilket forbausede ham i højeste Grad, og han havde Banskfeligbed med at haandtere mig. Der opstod en livlig Kæmpekamp imellem os, der først ophørte da hans Hustru blandede sig i Laget, hun trak mig ved Haaret og rev store Totter af Haar af mit Hoved; han slap heller ikke udstadt deraf, og vi havde begge adskillige Skrammer og Buler paa Legemet da Kampen endelig var forbi.

Der blev et Oprør i Familien, mørbanket og med iturevne Klæder gik jeg hjem til min Moder og meddelte hende, at jeg hverken kunde eller vilde blive længer i Støberiet og underkaste mig en saadan Behandling, som jeg i de sidste to Aar havde maattet taale. Dette var i Uoverensstemmelse med Landets Skik og Lov, og vakte selvfølgelig almindeligt Mishag. Det var dem uforklarligt at denne dumme Dreng turde vove at paastaa, at han ikke skulde kunne lære sit Haandværk ved at lade sig mishandle, og ved at hente Øl og Brændevin til Svendene.

Omendstjænt min Moder var en god og fornuftig Kone, saa nærede hun dog de gammeldags Ideer, om at en Tjener skulde taale og lide Alt af sin Herre og Mester, uden at knurre. Om det skulde tjene til at trøste mig paa Grund af den haarde Medfart, jeg havde lidt af min Mester, det ved jeg ikke, men nok sagt, nu begyndte hun ogsaa at banke løs paa mig med et Koftefast saa længe hun kunde, hvilket i høi Grad forøgede mine Pinsler, og jeg brølte af fuld Hals.

"Du knækker min Ryg!" brølte jeg.

"Du har knust mit Hjerte!" gispede hun, "ikke rigtig enig med sig selv om hun skulde fortsætte Afbankningen, eller om hun skulde give sig til at græde.

"Har jeg ikke slidt og slæbt for dig i mange Aar for at føde og klæde

dig, og nu gjør du baade dig selv og mig denne Skam, du ødelægger din egen Fremtid og tager Livet af mig, din gamle Moder!"

Alle mine Modforestillinger nyttede ikke.

"Nu befaler jeg dig øieblikkelig at gaa hen til din Mester igjen, og bede ham om Forladelse for din Opførsel, og om at han vil tage dig i sin Tjeneste igjen, ogsaa lover du ham at du for Fremtiden vil lyde ham i et og alt.

"Nei, jeg vil ikke!" sagde jeg.

"Du skal!" sagde hun, og greb igjen Koftefastet.

"Jeg gjør det ikke!" sagde jeg, men passede paa at holde mig i tilbørlig Afstand fra Koftefastet.

"Jeg vil ikke!" brølte jeg, og smuttede ud gjennem Døren.

Jeg gik ikke tilbage til Støberiet.

Min Moder vedblev i lang Tid derefter at befale mig til at gaa tilbage til min Læremester, men jeg stod fast ved min Bestemmelse ikke at gjøre det, og Rabolagets Sladderfjællinger havde travlt og bebudede mig en sørgelig Skjæbne og Endeligt. Jeg var, paaastod de, ikke alene en Tosse og en Nar, men jeg var en Bandit af den allerværste Slags, der havde anfaldet, og næsten dræbt, sin Mester og hans Kone, to saa elskværdige og ædelmodige Bøssener, som sjelden findes paa Jorden. Alle disse gamle Anurrepotter vare fuldstændig paa det rene med, at jeg i Tiden vilde blive hængt, dersom jeg ikke forinden var død af Sult begrundet paa min utilgivelige Dovenskab.

Min Moder indsaa langt om længe at jeg ikke paa nogen Betingelse vilde gaa tilbage til Jernstøberiet, og hun begyndte i den Anledning at raadspørge mig om mine Fremtidsplaner. Da jeg en skjøn Dag meddelte hende at jeg havde bestemt mig til at gaa tilsøs, saa blev der en anden Scene i Huset. Min Moder, paa sin Side, afflog det paa det bestemteste, men jeg var ligesaa stivsinnet og bestemt som sædvanlig. Men, som man siger: "Med Tid kommer Raad," saaledes gik det ogsaa her, min Moder blev lidt efter lidt fortrolig med den Tanke, at jeg vilde tilsøs og hun gav endelig, skjønt uvilligt, sit Samtykke til at jeg skulde prøve Sølivet.

Jeg maatte nu til at søge Hyre som Skibsdreng, men det var ikke nogen let Sag for mig at finde en Kaptein, der vilde hyre mig, da jeg havde faaet Ord for at være en dum, doven og uregjerlig Knægt, og ingen af de mange Kapteiner, der laa i Havnen havde Lykt til at fikke sig mine værdifulde Tjenester, saa alle mine Forsøg vare frugtesløse. Jeg besluttede derfor at forsøge min Lykke andetsteds, og tog en rørende Afsked med min Moder, med dette Maal for Øie. Hele min kontante Beholdning bestod af to Daler dansk, og med denne Sum og mine Klæ-

ber, der var pakkede i et Lommetørklæde, drog jeg let om Hjertet afsted til Kjøbenhavn.

Min Moder havde givet mig sit Samthkke til mit Foretagende, men det var ogsaa alt, dette var dog ikke begrundet paa nogen Ubillie fra hendes Side. Hun haabede at dersom jeg ikke var i Besiddelse af tilstrækkelige Pengemidler til atforlænge mit Ophold i en fremmed By, og jeg ikke strax var istand til at finde en Hvre, at jeg saa vilde vende Næsen hjemad, og være glad ved at blive hjemme for Fremtiden. Men for at jeg ikke skulde komme til at lide nogen egentlig Nød, gav hun Kapteinen paa det Skib, der skulde bringe mig til Kjøbenhavn, i al Hemmelighed en net lille Sum Penge, der kun skulde udbetales mig i det Tilfælde at jeg kom i Forlegenhed. Dette vidste jeg imidlertid dengang ikke noget om.

Halvdelen af min Kassebeholdning, en Daler, betalte jeg Skipperen, der tog mig med til Kjøbenhavn, og den 27de August 1857, vendte jeg mit Fædrenehjem Khyggen, for, paa egen Haand, at begynde Kampen for Livets Ophold i den vide Verden.

3die KAPITEL.

Paa Bølgen blaa.

Jeg iudsaa snart at den tiloversblevne Daler af min Kassebeholdning ikke vilde vare længe i Kjøbenhavn. Jeg var en sund og stærk Gut, og ikke bange for at tage fat i hvadsomhelst. Det varede derfor ikke mange Dage før jeg, i mit Ansigts Sved, fortjente mit Brød i Egenstøb af Arbeidsmand i Havnen, dog uden at tabe mit Maal af Sigte, nemlig at opsnuse et Skib, der vilde tage mig med.

Jeg var altfor stolt til at skrive til min Moder forat underrette hende om min uheldige Stilling, og samtidig anmode hende om Penge til mit Underhold, eller til at reise hjem for. Havde jeg haft Kundskab om den Foranstaltning, hun i sin moderlige Omfjorg for mig, havde truffet, kunde jeg have henvendt mig til Skipperen, der havde bragt mig til Kjøbenhavn, og faaet de Penge, hun havde aflagt for mig; men da jeg var uvidende derom, saa maatte jeg bide i det sure Æble, og gjøre det haarde Arbeide for at klare mig. At reise hjem igjen var jeg fuldt og fast bestemt paa ikke at gjøre.

At jeg aldrig havde været tilfjøs før, i Forening med mit Klodse og forvorede Ydre, og dertil kom den Omstændighed, at jeg, forinden jeg forlod min Hjemstavn, ikke havde forsynet mig med de, i Danmark, nødvendige Papirer, nemlig Attester og saa videre, forhindrede mig i at fra en Bestjæftigelse, som den jeg søgte, og det varede omtrent ti Dage inden jeg modtog disse kostbare og høist fornødne Dokumenter fra Apen-

rabe. Med disse Vidnesbyrd ihænde, om at jeg ikke var en undsluppen Forbryder eller Rømling, begyndte jeg atter, med fornøjet Haab og Tro, at lede efter en Veilighed til at pløje Bølgen.

Jeg havde ligesaa lidet Begreb om, hvordan man bærer sig ad med at styre et Skib eller regjere Seilene, som at danse paa Linie eller at læse Græsk og Latin, men jeg var ikke kræsen af mig hvad Stilling jeg skulde indtage i Søfartens Tjeneste, og da jeg endelig langt om længe fandt en Skipper paa en hollandsk Skonnert, ved Navn "Albertino", der ikke nærede nogen Fordom mod mig paa Grund af mit ufordelagtige Ydre, og som tilbød mig en Løn af tolv Daler dansk, som er nu 24 Kroner om Maaneden, som Kok paa Skibet, greb jeg Veiligheden med begge Hænder og betragtede mig som en lykkelig Mand.

Jeg var ligesaa uvidende om saavel Kogekunstens som Navigations Hjemmeligheder, og var ærlig nok til at sige Kaptainen det. Denne hæderlige Mand, der ikke befrygtede en skrækkelig Død, foraarsaget af Dyspesia eller Gift, trøstede mig ved at underrette mig om, at jeg snart skulde gradnere som en høist uddannet og duelig Kogemester, naar jeg kun havde Taalmodighed, Udholdenhed og fik nogen Undervisning yderligere indskærpet ved Hjælp af hyppige Afbankninger og i rigeligt Maal.

Omenskjønt min Kjendstab til Kjøb og Kartofler indskrænkede sig til at fortære dem, naar de, i vel tilberedt Tilstand blev sat for mig, saa tog jeg med en kraftig Villie fat paa Hjemmelighederne i Kokkens Kabuse. Da Taalmodighed og Udholdenhed udgjorde en Del af min Natur, og Lampene havde indtaget en saa fremragende Plads i mit tidligere Liv og Virksomhed, betragtede jeg dem som en høist nødvendig og uundgaaelig Del af enhver underordnet Stilling, og den mig, i den Retning, udlovede Gavnlighed indvirkede aldeles ikke forstyrrende paa mit Sind, navnlig da min Krog, ja, jeg kan sige hele min Krop var bleven ufølsom for alle med almindelig Kraft tildelte Hug. Bekjendtskabet hermed, saavel som med andre Sager, frembragte kun Foragt hos mig.

Det var en Søndag Morgen, da jeg paatog min nye Værdighed som Opperstepræst i Kokkens Kabuse. Jeg blev paabudt at maatte lætte Gryden paa Ilden forat koge Suppe, hvilket jeg gjorde i Overensstemmelse hermed. Jeg fordriftede mig ligeledes til at fylde Gryden med Vand, og da dette begyndte at koge, følte jeg, at jeg som Kok, gjorde forbausende Fremskridt. Jeg var mig ligeledes bevidst at Kjødet og Urterne, man havde forsynet mig med paa en eller anden Maade, skulde kommes i Gryden, og efter at disse Sager vare forvandlede til Suppe, skulde gaa i Maverne paa de fultne Matroser; men Maaden hvorpaa

disse Foranstaltninger skulde udføres vare mig en uopløst Gaade. Jeg fastede nu dristig disse Naturens Frembringelser i Gryden, hvor de snart begyndte at koge, og de kogte og kogte lige til Røkken elleve, da jeg tænke at det ikke længere var raadeligt at lade Røkken raade, i hvilken Hensigt jeg underrettede Kaptainen om min Fremgangsmaade.

"Grøntsagerne er i Gryden, Kaptain, og de har nu kogt af alle Kræfter i omtrent to Timer. Skal jeg saa komme Sulet i?"

Kaptainen forstod ikke Dansk, men jeg var istand til at samtale med ham, da jeg kunde pluddre lidt Plattsjysk og Hollandsk, som jeg forstod temmelig godt.

Kaptainens Svar paa denne min første Meddelelse i Embedsager og tillige min første Anmodning om Underretning i samme, beskikkede han til Styrmanden, og denne Hædersmand skred paa Stedet til at indvi mig i Suppelavningens Hemmeligheder ved Hjælp af en Tongende, med hvilken han paa en kraftig og slaaende Maade forklarede den dermed følgende Text, indtil jeg blev fielt af Kaptainens Kones venlige Mellemmægling, der var godmodig nok til at paatage sig mit Arbejde for den Dag, medens jeg tjente som Cleb og Tallerkenvasser, til saavel min egen som hele Mandskabets store Tilfredsstillelse, da nemlig Udfaldet af dette Arrangement var, at vi alle fik en spiselig Middagsmad, hvilket visseelig ikke vilde have været Tilfældet, dersom Middagsmaaltidets Tilberedelse havde været afhængig af mine Bestræbelser.

Den paafølgende Dag var "Ertebag," og da jeg var bleven forsynet med de nødvendige Bestanddele, gav min Hovmesterinde mig de fornødne Meddelelser om hvorledes Erterne skulde koges. Kaptainen og Styrmanden supplementerede hendes Underretning ved venfabeligst at underrette mig om, at dersom nogle eller alle Erterne vare svedne, vilde jeg blive nødt til at spise dem selv, og at de tillige vilde anse det som deres Pligt, hvilket jeg ingenlunde betvivlede, at se til at jeg ogsaa gjorde det. Jeg maa med Skam bekjende, at jeg ikke alene ved denne Leilighed, hvorom jeg nu skriver, men ved adskillige andre, maatte leve paa svedne Erter efter en Maalestof, der langt overstred saavel min Appetit som min Maves Rumfang, og som Følge af denne paatungne Overfyldelse i dette specielle Fordøjelsesorgan væmmes jeg endnu den Dag idag ved Synet, Lugten og Smagen af Erter. Vor Herre sender Maden, men Djævelen sender Røkken, var de retskafne Matrosers, paa Albertino, hyppige og aabenlyst udtalte Mening i lang Tid efter at jeg havde paataget mig mine Pligter som Skibskok.

Vi gik med Ballast fra Kjøbenhavn til Herningsand i Sverrig for at indtage en Ladning Tømmer. Da vi kom ind i Østersøen, følte jeg for første Gang i mit Liv den skræffelige Sygdom, Søsnygens, Kvaler.

Derfom jeg hidtil ikke havde været meget værd som Rof saa blev jeg nu, under Sygdommens nedtrykkende Indflydelse efter at den havde flaaet Klør i mig, aldeles ubrugelig. Jeg var en ubrugbar Byrde oppe paa Dækket, og forfaa vidt som muligt at blive sig min Nærværelse og mit Skrog kvit, fastede de mig ned i Skibsrummet mellem Ballasten, hvilket var mig ganske ligegyldigt, det eneste jeg frygtede for var, at jeg endnu skulde være nødsaget til at leve nogle Timer i disse Lidelser. Det forekom mig som om jeg fastede alle mine indvendige Dele op og jeg skulde, derfom det havde været gjørligt, gjerne paa lignende Maade have opgivet min ophøiede Stilling som Skibskok og spadseret iland.

"Kommer Tid, kommer Raad" var den Trøst jeg fik af nogle af Mandstabet. Jeg benyttede mig af det almindelige, men paa samme Tid, simple og virksomme Middel mod Søsuge, der bestod i et Stykke Flæsk, der blev bundet til Enden af et stærkt Toug, man sluger Fedtklumpen og trækker den saa op igjen gennem Spiserøret ved Hjælp af Tauget, den er befæstet til. Tre eller fire Operationer med denne improviserede Mavepumpe udpudsede alle Rummerne af mit allerede godt udtømte Indre, og efter at have tilbragt fire og tyve Timer i ensom Glendighed i Lasten, fik jeg Lov til at overføre alt hvad der var blevet tilovers af mit eget "Jeg" i min Røie. Da jeg først var kommen der, gjorde Appetiten snart sin Ret gjældende og min Helbredelse fulgte snart paa, og jeg har aldrig siden lidt af Søsugens Kvaler. Denne Fremgangsmaade findes ikke, saa vidt jeg ved optegnet i nogen almindelig Doktorbog eller foreskrevet af Lægefakultetet, men jeg kan aflægge Vidnesbyrd om at den i alle Retninger er probat og paalidelig, hvorfor jeg herved ikke undlader beredvillig at skjænke den til Menneskeheden i Almindelighed.

At tilberede og fordærve Maden var ikke mit Livs eneste Opgave og Bestjæftigelse. Om bord paa Skibet befandt sig, foruden jeg selv, Kaptainen, to Styrmande, tre Matroser og Kaptainens Hustru. Da jeg senere i min Fortælling kommer til at henvise til dem, saa giver jeg her Mandtalslisten. Paa de Tider jeg ikke var bestjæftiget i Koffens Kabyse, fandt jeg rigelig af andre Bestjæftigelser; det var saaledes min Pligt at holde Kapteinens Kahyt ren og ligeledes Forrummet hvor Matroserne sov og tillige at varte op ved det Bord hvorved Matroserne skaffede. I Egenstab af Kahytsdreng var der i Tilfælde af smukt Veir forskellige andre Hverv paalagt mig, saasom at gjøre klar og heise det eneste Seil vi førte, vor Skude var nemlig rigget som en Brigantiner. Derfom jeg undlod at behandle Katlinerne med den Hastighed, som min nidkjære Læremester, Styrmanden, syntes at det var min Pligt at udfolde, ifølge hans omhyggelige Dressur, blev mine Bevæ-

Pure White Grape Brandy is made from the white grape or white wine; clear as water; is used for preserves and sick bed; preferred by many for all purposes and recommended by physicians. Per Bottle, \$1.00. Per Gallon, \$4.00.

Til Skandinaverne!

Bedste og billigste Vine og Lixører.

Paa samme Tid som jeg aflægger min Tak til mine Vændsmænd for den Opmuntring jeg har modtaget, lover jeg fremdeles at sælge de bedste Sorter Vine og Lixører. Jeg kan sælge billigere end andre paa Grund af at jeg erholder mine Varer fra første Haand. Jeg kan sælge rene Vine og Lixører billigere end samme Kvalitet nogensinde er blevet solgt for tidligere. Besøg mig en Gang, og jeg er sikker paa De vil komme igjen.

Mit Motto er: 1) Ærlig Behandling. 2) Uforfalskede Varer. 3) Hurtig Omsætning og liden Profit.

Bedste og billigste Vine og Lixører.

Alkohol, bedste og billigste Sort, havees til enhver Tid. Jeg har ingen Agenter, som gaar fra Hus til Hus for at tvinge Folk til at kjøbe mine Varer. En Agent faar fra 20 til 25 Procent for hver Order. Jeg kan give bedre Varer til billigere Priser, da jeg ikke betaler nogen Kommission. Send Orders med Posten og de vil hurtigst muligt blive expederede.

W. M. Smith,

California Wine Depot,

249 Hennepin Ave.,

Minneapolis = = = = = Minnesota.

Aquavit og Danske Brændevine fra 75c til \$1 pr. Flaske eller Quart

Pure White Grape Brandy is made from the white grape or white wine; clear as water; is used for preserves and sick bed; preferred by many for all purposes and for first needed by physicians. Per Bottle, \$1.00. Per Gal., \$4.00.

Hurlighed betydelig forøgede af den altid forhaandenbærende Lougen-
des beredvillige og hurtighedsbefordrende Kjærtegn, ved hvis Hjælp
han snart ansporede min Forsængelighed og Legemsbevægelser til be-
hændig Fuldkommenhed.

En klar Grundring, som jeg har fra hine Dage, var den stadige
Venlighed, som Kaptainens Hustru udviste mig, og den Indflydelse,
hun udøvede for min Skyld, reddede mig fra mange Kjærtegn af Tam-
pen, som jeg desuagtet fuldstændig fortjente, formedelst min Uvidenhed
og mine Narrestreger. Hun var en ligesaa god og djærb Matros, som
nogensinde betraadte et Skibsdæk og tillige en dygtig Styrmand, da
hun havde tilbragt en Del af sit Liv paa en Gallease i Nordsjøen.
I stormfuldt Veir isørte hun sig Oliebuxer og andre Sømandsklæder,
hvilket er meget almindeligt blandt hollandske Kvinder, der opholde sig
paa Søen og var beredvillig til at gaa tilveirs og gjøre fast eller tage et
Keb i Seilene, i Lighed med enhver Mand ombord. Der var ikke en
eneste Enkelthed i vort Arbejde paa Søen, som hun ikke var istand til
at udføre, eller at have Overopsyn med. Hun var, kort sagt, et dygtigt
Fruentimmer.

4de KAPITEL.

Til Brasilien og tilbage.

I de sex Uger, vi vare paa Søen paa Ture til Sverrig og hjem,
lærte jeg at tage vare paa Kebene, at haandtere Seilene, at staa ved
Koret og tillige at koge Maden paa en Maade, der tilfredsstillede Ma-
trosernes ikke særdeles fræsne Appetit, og jeg betragtede min Læretid
i Professionen for afsluttet.

Ved min Tilbagekomst til Kjøbenhavn, blev jeg behagelig overra-
stet ved at erfare at min Moder saa vidt havde forsonet sig med min
nye Livsstilling, at hun havde sendt mig en Kuffert fuld af en rigelig
Forsyning af Klæder, Støvler, Sko, kort sagt alle Nødvendighedsartikler
der kunde gjøre mig Opholdet paa Søen bekvemt. Jeg havde skrevet
til hende fra Sverrig, og jeg betragtede dette som et gunstigt Bevis paa
den kjærlige Modtagelse, der afventede mig ved min Hjemkomst.

Isørt mine bedste Klæder, gjorde jeg Kaptainen min ærbødige Op-
vartning, og gjorde ham samtidig den Meddelelse, at det var min
Hensigt at forlade Gryderne og Panderne i Kabyjen, at regne mig selv
som en dygtig Sømand af første Rang, at forlade hans Skib og Tjeneste
og at lide mig hyre som Jungmand med en anden Skipper. Ugterdæk-
kets brave Behersker rettede sin Filosofis mægtige Skyts mod min
Bestemmelses svage Forskandsninger. Han forandrede Mine, lukkede

det ene Die, saa op og ned ad mig, aabnede Munden og udtalte disse Visdommens Ord:

"Hør nu, Anæg^t, bær dig nu ikke altid ad som en Tosse og brug engang imellem din Fornuft. Du har lært at styre Seil, at koge, saavel som at æde din Kost, at styre Roret og desforuden at tage de Hug, der ere overmaade gode for din Sundhed og tillige nødvendige for din Opdragelse. Se nu her, du har ifinde at forlade min Tjeneste og Skibet, der har været saa god imod dig som om du kunde have været min egen Søn, og nu vil du tage Hyre paa et andet Skib, hvor du vil komme imellem et andet Mandskab og gjøre Bekjendtskab med en anden Lougende, og en anden Styrmands Næver, hvis flaaende Kraft du ikke kjender og desuden en Masse Ulemper altfor talrige til at omtale."

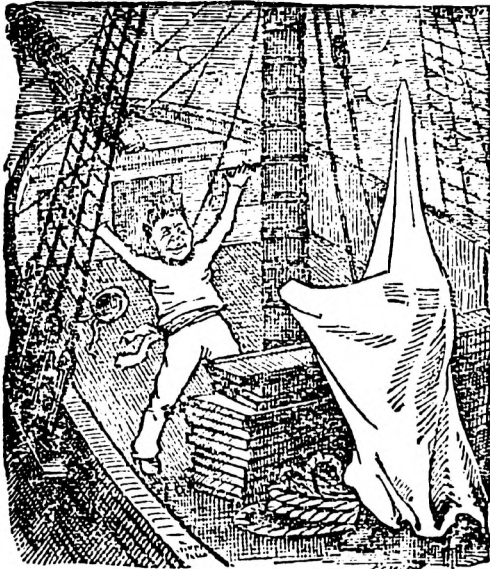
"Jeg synes at du for en Gangs Skyld skulde lade være med at bære dig ad som en Tosse; jeg seiler nu til Marbin, Brasilien, glæd dig ved dine Venner, der omgive dig, og som holde af dig som en Broder, reis med mig til Brasilien, hvor al Verdens Goder voxer paa Træerne og hundredevis af Jordens skønneste Kvinder. Lyd nu mit Raad, og lad ikke en gunstig Leilighed som denne gaa fra dig, men grib Lykken, der nu tilbyder sig for dig.

Denne forunderlige Tale forbausede mig meget, hans kraftige Bevisjælelse var formeget for mig og jeg underskrev Kontrakten med ham, til at blive paa Skibet.

Der tildrog sig kun saa Begivenheder paa Reijen til Syd Amerika, der ere værd at omtale; men der er dog en af disse som jeg aldrig glemmer. Det var da vi vare i Nærheden af "Linien," at jeg og hele Mandskabet deltog i en Slags Regen Skjul.

Iblandt Mandskabet befandt der sig en Nordmand, der havde vundet mit Venkab og Tillid formedelst adskillige smaa Handlinger, der udviste hans Deltagelse for mig, og jeg stolede ubetinget paa ham. Denne Mand foregav at, han vilde indgaa et Væddemaal med det øvrige Mandskab, at han kunde skjule mig, hvor de aldrig vilde være istand til at finde mig. Ifølge hans Anordning forskandsede jeg mig i en tom Tønde, som han tildækkede med en Bunte Seil og ovenpaa dette anbragte han en hel Del svære Gjenstande. Jeg blev stuvet ned i denne Arrest, hvor jeg næsten kvaltes, men det klukkede dog i mig af Glæde ved Tanken om det heldige Udfald af vort Foretagende, da jeg hørte dem løbe omkring, foregivende at søge efter mig, da der paa engang lød et stærkt Bladsf og et halvt Dyrehoved Vand strømmede ind over mig i min Rede, og jeg krablede ud med Næsebor og Mund fulde af Saltvand, ligesom en druknet Rotte.

Da min Ven udbviste mig stor Deltagelse i min Nød, mistænkte jeg ham slet ikke, og jeg samtykkede derfor i at anstille et nyt Forsøg. Han paabød mig nu at kaste et Toug over Skibsboven efter først at have gjort Enden fast paa Skibet, derpaa at klattre ned og hænge i Enden af Linen indtil vore Skibskammerater havde vedrømmet at de ikke kunde finde mig. Disse Forberedelser bleve gjorde i al Hurtighed, og i Løbet

af nogle saa Øjeblikke hang jeg og dinglede i Tougenden ikke langt fra Vandfladen triumferende over vor List, da pludselig Rebet blev kastet løs ovenfra og jeg befandt mig sprælende i Havet medens en Række grinende Ansigter viste sig over Skibsboven og tydelig beviste at jeg igjen var bleven forraadt. Jeg blev halet op paa Dækket, og da jeg ansaa det for det bedste at gjøre gode Miner til slet Spil, saa stemmede jeg med i, og af fuld Hals.

Jeg bestemte mig imidlertid paa at jeg ikke skulde være det eneste Offer for disse Løjer, og jeg ventede kun paa Leilighed til at betale mine

Norges Spøgelse.
Bødler med samme Mynt. Ved at fortælle en Dansker noget om hvad to Nordmænd havde sagt om ham, og derpaa at bilde Nordmændene noget

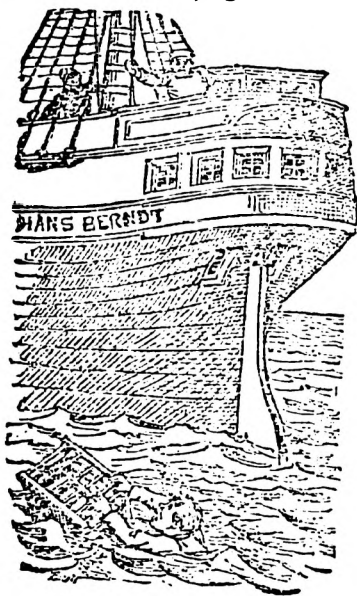
ind som Danskeren skulde have sagt, saa lykkedes det mig at bringe Fjendskab mellem dem, der endte med et frygteligt Slagsmaal, hvori de bankede dygtig løs paa hverandre. Men da nu Slaget var endt, og de sædvanlige Forklaringer vare gjorde, saa kom det for Dagen at jeg havde været Ophavsmanden og den oprindelige Marsag til Forstyrrelsen, hvorudover de alle tre rettede deres Brede mod mig og gav mig en saa kraftig Lektion for min Tungefærdighed, at jeg i over en Uge derpaa følte Indtrykket deraf.

Døbt af Neptun. at hævne mig og jeg magede det saaledes at jeg fik den forønskede Opreisning, det vil sige efter min Mening, af en af Nordmændene formedelst hans overtroiske Frygtsomhed. Han troede

paa Spøgelser og nærede en dødelig Angst for dem. Efter at have forsynet mig med et Lagen, som jeg havde taget fra Kapteinens Koi, skjulte jeg mig bag noget Tømmer, der laa paa Dækket, medens han havde Nattevagt. I Nattens Mulm og Mørke viste jeg mig pludselig for ham, indhyllet i det hvide Lagen, som jeg hævede høit op over Hovedet ved Hjælp af en lang Stang og udstødte nogle bedrøvelige og uhyggelige Hyl. Manden blev skrækkelig angst, han faldt fuldstændig sammen og vakte hele Mandstabet med sine voldsomme Strig. Medens de andre beroligede ham og hørte til hans Forklaringer, smuttede jeg bort, lagde Lagenet paa sin Plads og krøb i min Koi og var tilsyneladende sukkersøvende da Mandstabet kom tilbage, og udfjældte mig for en Sovetrøye, der ikke engang vilde vaagne ved Gabriels Trompet, undtagen jeg blev slaaet i Hovedet med den.

Min Tilbøielighed og Evne til at sove ved alle passende og upassende Leiligheder, og min Forkjærlighed for disse Blunde vare Kilden til Mandstabets og min egen Fortrædelighed. Da det var min Pligt at tage tidlig og silde, tage en Haand med i Seilene og at gjøre min Del af Nattevagten og jeg paa denne Maade ikke kunde faa Søvn nok, saa var det en Selvfølge at jeg nu og da sov ind paa forskjellige Tider og Steder hvor jeg ikke burde, og jeg blev ved saadanne Leiligheder vakt

M i d d e l m o d
T u n g s i n d .

af min Slummer ved at man kastede mig en Dosis Kaffebrum i Ansigtet, eller ved at man gav mig et Par Spande Saltvand over Hovedet. Denne Fremgangsmaade bidrog til at kurere mig i nogle Diebliske, men kunde ikke bevirke en varig Helbredelse.

Jeg var naturligtvis nødt til at gennemgaa den sædvanlige Indvielse, som alle Nyfarne maa undertaste sig naar de første Gang passere Æquator. Gamle Fatter Neptune besøgte vort Skib, som sædvanlig ledsaget af de behørlige Høitideligheder og sædvanlige Skikke. Havets Gudsdom kom ombord til os over Relingen bevæbnet med en Tresork og Hovedet bedækket med lange Hørlokker. Siddende stadselig paa sin Throne omgivet af sine Betjente, befalede han at man skulde bringe mig for ham for at jeg kunde høre ham den Høidest, jeg som Søngling var ham skyldig. Jeg blev altjaa hørt frem.

Hans Majestæt befalede, efter et kort Forhør angaaende mit Navn, Nationalitet og andre uforstaaede og personlige Spørgsmaal, at jeg skulde undertastes en Række Prøvelser af den mest udstrakte og haardeste

Natur. Jeg blev kastet overbord og flæbt igjennem Vandet ved et Toug for at døbes, som de kaldte det. Derpaa blev jeg halet ombord, aandeløs og gjennemvaad, hvor jeg blev indsmurt over hele Ansigtet og Hovedet, i Dinene, Munden og Næseboerne med skiden Tjære, hvorefter mit Ansigt blev barberet ved Hjælp af et Stykke Jerntøndebaand, der tjente som Barberkniv, en Fremgangsmaade, der kun tjente til yderligere at trænge Tjæren, som jeg var bleven indsmurt med, dybere ind i Huden og saaledes gjøre mig det umuligt at faa det af med Sæbevand. Der udfordredes flere Dages Skrubben og Skraben og en ny Hud, forinden jeg var istand til fuldstændig at udslutte de ildelugtende Vidnesbyrd om Fader Neptuns Opmærksomheder.

Jeg kan nu næsten ikke gjøre mig fortrolig med den Tanke at jeg var saa "grøn" i de Dage, at jeg dengang og i flere Uger derefter tuldt og fast troede at den gamle Havgud virkelig eksisterede. Hans Tilshynkomst og Forsvinden fra Dækket vare ordnede saaledes at jeg ikke saa noget deraf og alle Forberedelserne til Maskeraden vare omhyggelig bleve skjulte for mig.

Reisen til Brasilien varede i elleve Uger og kort før vor Ankomst til Marvin fik vi Lodsjen ombord, han var Neger. Det var den første Neger, jeg havde set i mit Liv, og var i mine Øine en ligesaa stor Mærkværdighed og Gjenstand for min Forbauselse, som den gamle Søregent havde været, hvis ublide Behandling jeg endnu følte Efterveerne af.

Paa hele Hjemveien fortsattes mine Gjenbørdigheder, ja, de næsten forøgedes, og min Tilværelse var en Række af Ulykker og stadig Elendighed. Ved en Leilighed blev jeg kaldt op for at gjøre Bramseilene fast. Arbeidet udfordrede længere Tid end jeg havde ventet og jeg fandt ved min Tilbagekomst i Kabyssen, at en Gryde fuld af Urter, der var beregnet paa Middagsmad for Mandstabet den Dag, og som jeg ikke havde taget af Jlden, var bleven ganske uspiselig. Jeg opdagede dette før nogen havde set det, og anstrængte mine Opfindelsesevner for at finde paa en Udvei, hvorved jeg kunde vende Skylden og den uundgaaelige Straf over paa en andens Skuldre. Vi havde paa den Tid en levende Gris ombord, der var indeluffet i en Fuld paa Dækket, men som undertiden slap ud af Urresten og var ved slige Leiligheder Gjenstand for en livlig Jagt, førend det lykkedes os at fange den igjen.

Medens jeg spekulerede paa hvorledes jeg kunde frelse mit eget Skind, kom jeg til at tænke paa Grisen, og jeg fattede øieblikkelig den Beslutning at vælte Gryden, spille Jæbholdet, slippe Grisen ud af sit Fængsel, jage den hen til de spildte Urter og derpaa give det stakkels Svin Skylden for hele Ulykken.

Som tænkt saa gjort. Jeg væltede Gryden, Urterne flød hen ad Dækket.

Uglspil blev sluppet ud, og gjorde sig tilgode med Urterne og min Plan syntes at være lykkes fuldstændig.

Men min Ulykkes Stjerne stinnede klart over mit Hoved, og røbede min Udaad. Kapteinen havde nemlig, gennem et lille Righul, været Vidne til hele mit Foretagende. Han sagde imidlertid ikke noget førend jeg, med en velpaataget forskrækket Mine, havde fortalt ham Grisens gruelige Misgjerninger. Da jeg havde berettet min sørgelige og opdigtede Historie, blev jeg underrettet om Sagens sande Sammenhæng og han tilfjendegav mig i kraftige Udtryk at min Beretning var falsk og at jeg kunde forberede mine Røgstykker paa fem og tyve velrettede Slag af min gamle Ven, Mester Grif. Han bemærkede desuden at han var sikker paa denne Gang, i mig at have fanget det rigtige Svin.

Det var forgjæves at jeg bad for mig om Tilgivelse og Fritagelse for Lampene. Kapteinen sagde at han var villig til at tilgive mig, men at jeg ikke desto mindre maatte tage mine velfortjente Hug. Han var paa det rene med at jeg hvilig trængte til en legemlig Røvsjelse og at samme vilde have en gavnlig Virkning paa mig i Fremtiden. Jeg forsøgte at overbevise ham om at jeg godt kunde hjælpe mig uden Huggene, og at jeg ikke var uvillig til at overlade dem til en anden, men hans faderlige Instinkt og omhyggelige Pligtfølelse tillod ham ikke at tilbagefalde Ordren og jeg maatte tage de fem og tyve vellagte — meget vellagte — Slag, der bleve mig meddelte af vor kraftige Styrmands Tongende, hvorpaa jeg blev befaleet at tilberede ny Middagsmad til hele Mandskabet med Undtagelse af mig selv. Den første Tilberedelse tvang man mig til at dele med Grisen og jeg maatte gjøre min Mave til Dplagsplads for en Mængde fvedne Urter og Snavs. For nu at fætte Kronen paa Værket, lovede man mig til Desfert endnu fem og tyve Slag Hug, som skulde tildeles mig af anden Styrmand. Efter at Besætningen havde spist og jeg havde skuret Gryden, hvori den var Meven kogt, blev det mig paalagt at forberede min Røg til at modtage

den sidste Del af min forskyldte Straf. Jeg var netop i dette Dieblisk øjeblik med at kaste Skyllevandet fra den ulykkelige Gryde ud over Siden, midtskibs. Ved at faa denne Befaling til at stille ved Masten, blev jeg saaledes rystet at jeg i min Besjættelse tabte Jerngryden ud af Hænderne og samme var i et Dieblisk opslugt af Havets vilde Baaver. En haabløs Fortvivlelse greb mig og jeg styrtede mig i Havet efter Gryden, bestemt paa at gjøre Ende paa en Tilværelse, der kun for mig bestod af en uafbrudt fortjat Glendighed.

Det sidste Bad bevirkede at jeg forandrede min Hensigt at gjøre

Ende paa mine Kvaler paa denne Maade, og det var med sand Glæde at jeg greb fat i et tomt Høusebur, som Kapteinen kastede ud til mig som et Redningsapparat.

Man smed nu et Toug ned til mig ved Hjælp af hvilket jeg blev halet ombord hvor mit Blod snart blev bragt i sit sædvanlige Omløb ved Anbringelsen af de mig udlovede Lamp, med nogle extra Hug i Tilgift for at jeg ikke skulde faa for lidt, og jeg maa her tilstaa at hverken Kapteinen eller Styrmanden vare knebne i den Retning. Man meddelte mig at dersom jeg ansaa koldt Saltvand for et godt Middel til Helbredelsen af mine Strammer og til at lindre mine Sorger med, saa var det mig tjenstligt tilladt strax at springe overbord, men at der i dette Tilfælde ikke vilde blive forødt flere Høusebure paa mig.

Jeg bestemte mig til ikke at springe overbord.

5te KAPITEL.

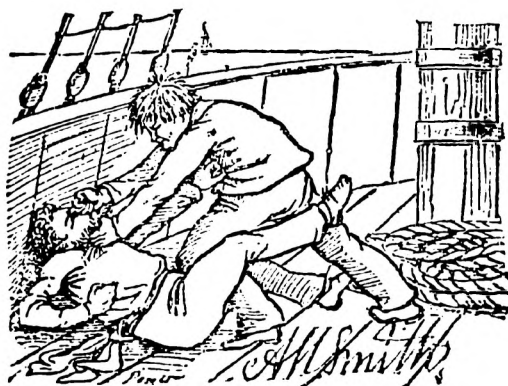
Mer Forstyrrelse ombord og i land.

Mine sørgelige Erfaringer paa Skibet vare paa ingen Maade endte, skjønt Tilbagereisen snart var endt, da den Begivenhed jeg fortalte i det forrige Kapitel, tildrog sig.

Da jeg en Dag var beskæftiget, sammen med nogle af Mandskabet, med at hamre Rust af Ankerfjettingen, sagde en af dem til mig:

"Kok, gaa til Styrmanden og forlang et Par Brilller til at holde Rustsplinterne ud af Dinene."

Jeg befandt mig i en elendig Tilstand og trængte til Venner og Venstab, og jeg var derfor beredvillig til at gjøre hvad man bad mig om, men da jeg var ifærd med at udføre Ordet, underrettede min

norste Ven mig om at dette var et nyt Budz, som de vilde spille mig og at jeg kunde være sikker paa en Dragt Brygl, dersom jeg gik til Styrmanden med det Forlangende. Dette nye Forsøg paa at skaffe mig flere Brygl gjorde mig rasende, og da vi vilde være i Havn i Løbet af et Par Ugers Tid og da jeg tillige var oprigtig træt af de uendelige Slag anden Styrmanden tildelte mig, bestemte jeg mig øieblikkelig paa at benytte Leiligheden til at tilbagebetale

ham en Del af de Hug, som jeg med rette ansaa for at være ham skyldig. I denne Hensigt skjulte jeg et Stykke tykt, haardt Toug paa mit Bryst og gik saa dristig hen og bad ham om et Par Brilller, som Johan havde sendt mig efter.

"Brilller til Johan!" raabte han, "naa, saa det er Brilller, du vil have? Ja, jeg skal give dig Brilller, din Slyngel!" Jeg indsaa nu at

Normanden ikke havde advaret mig uden Grund om den Modtagelse, jeg vilde faa ved at udrette mit Grinde. Styrmanden begyndte øieblikkelig at slaa mig i Hovedet med Tampen, med den sædvanlige Hurtighed og Kraft, men Tyrannens Overraskelse var langt større end min, da han opdagede at jeg var i Besiddelse af en Twillingbroder til hans Vaaben og at jeg lod den spille paa hans Hoved og Krop paa en Maade, der viste at min Hensigt var oprigtig, selv om min Færdighed i at bruge den stod betydelig tilbage for hans øvede Haands glimrende og kunstneriske Behandling af samme.

Styrmanden syntes langt fra om dette Traktament, og da vi en Tidlang havde banket løs paa hverandre med Tougenderne, opstod der en livlig Nævekamp, om ikke just efter Kunstens Regler, saa dog meget eftertrykkelig, og den rasede voldsomt indtil det endelig lykkedes mig at fæste min Modstander om paa Dækket og jeg polerede ham af paa en Maade, der ikke alene syntes at afgjøre hele vort tidligere Mellemværende, men tillige betalte ham lidt forud paa vort fremtidige Regnskab. I dette Dieblik bleve vi skilte af Kapteinen og den øvrige Del af Besætningen.

Dette voldsomme Optrin bidrog naturligvis ikke til at gjøre mit Ophold paa Skibet, under den øvrige Del af Reisen, mere behageligt, men det overbeviste disse raar Knegte om at jeg havde besluttet mig til at tage Sagen i min egen Haand, og forskaffede mig den Respekt, der tilkommer en Dreng, som udviser, at han er parat til kæmpe for sine Rettigheder og til at forsvare sig mod Skam og Misbrug. Min Rng kom langt sjeldnere i Berøring med dens fortrolige, men ikke videre skattede Bekjendt, Tampen, efter denne Tildragelse.

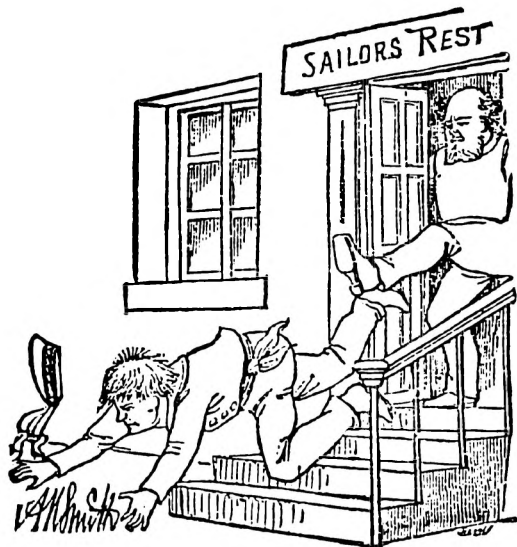
Vi naaede endelig London, hvor den Ladning, vi medbragte fra Brasilien skulde losses, og hvem der var glad det var mig, da jeg fik min Afsked og Lønning.

Jeg befandt mig i den store Hovedstad som min egen Herre, og den stolte Besidder af ti Hund Sterling, en Sum, der forekom mig af uudtømmelig Størrelse, denne min Mening blev imidlertid fuldkastet efter et kort Bekjendtskab og Erfaring med Land Haierne, der gjøre Jagt paa os fattige Søfolk.

Da jeg ansaa det for min Pligt at se alt, hvad der kunde ses, begav jeg mig ud paa Farten efter Eventyr og Fornøielser, dog først efter at jeg havde betalt det halve Beløb af min Hyre for en flot Matrosklædning, der affkurat var værd en ottende Del af det, som den kostede mig.

Efter at jeg havde gennemstrefet Byen og set paa dens Mærkværdigheder hele Dagen, kom jeg i Kæst med, hvilket forøvrigt bestandig fandt Sted med mig, et af disse ømhjertede, uegenyttige og velædige

Individer, der fortjene deres Brød ved at forene Egenstaben som Hotelvært med den, som Hyrebås, og hos denne gode Samaritan sikrede jeg mig Kost og Logi for to Shilling om Dagen. Denne elstværdisige

Menneskeven tog en uhyre overvældende Interesse i mit Beskæft. Han vilde ikke lade mig af Syne, for at jeg skulde blive hyret paa et Skib hvor min vidunderlige Dygtighed vilde blive skattet og belønnet paa værdig Maade. Han havde som Følge heraf noget at indvende imod alle de Kapteiner som jeg talte om at ville gaa med, og fortsatte denne faderlige Omhu for mit Ve og Vel indtil jeg ikke havde en Skilling tilbage af min sidste Hyre og ovenijobbet skyldte ham for en Uges Kost og Logi.

U d k a s t e t . Saa kastede han mig ud paa Gaden, fordi jeg ikke vilde gaa i det Skib, hvor han kunde faa to Maaneders Forskud af min Hyre. Min fordums Bens forandrede Følelser og Handlemaade, ligeoverfor mig, bragte mig

i en lidet misundelsesværdig Stilling: jeg var uden Penge, husvild og fremmed i et fremmed Land uden Bestjæftigelse og Føde, og da jeg ikke kunde tale Sproget var jeg tillige ude af Stand til at gjøre mig forstaaet, ingen Englænder vilde hyre mig.

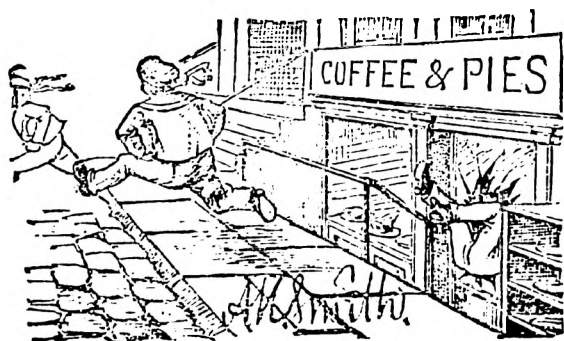
Jeg kunde undertiden, ved Tegn, stikke et tilfældigt Bekjendtskab med en eller anden godmodig, doven eller fordruffen Kof paa nogle af de Skibe, jeg gik ombord i for at søge Hyre; og jeg blev da sat istand til at fortjene et Maaltid Mad ved til Gjengjæld at skrælle Kartofler eller sture Gryderne ombord paa Skuden. De fleste Dage jultede jeg.

Min Bopæl var rummelig og luftig, og jeg behøvede hverken Dør eller Nøgler, da jeg sov paa Gaderne eller under Buerne paa Jernbanebroerne eller i Bryggerierne. Min flotte Sømandsdragt blev hurtig ligesaa luftig som mine Hvilesteder. Med en tom Mave og dito Lommer trådte jeg Dag og Nat gennem den store By, søgende uden at finde en Udvei hvorved jeg var istand til at fortjene en Skorpe Brød.

Omendstjønt jeg, s. tv om det gjaldt mit Liv, ikke koldblodig vilde

udlægge eller udføre et Røveri, saa deltog jeg dog ved en Leilighed, greben af Fortvivelse, i en Handling, der hverken kan kaldes ærlig eller undskyldes, begrundet paa sørgelig Nød.

Jeg gik, sammen med nogle andre Søfolk, der alle vare i samme flette Forsætning som jeg selv, fortvilet gennem Londons Gader, vi vare alle mer end halv forfultne; jeg ved at jeg for min Part i tre Dage kun havde spist nogle Skorper tørt Brød. Ved at passere forbi en Kjælder-Restaurations, steg der os fra samme en liflig Madlugt imøde. Udenfor Døren var der opstillet adskillige Posteier.

Riger gjennem Vinduet sig til os: kom og spis os. Sulten fik vor Samvittighed til at tie, og vi besluttede at bemægtige os nogle af Posteierne og gav os til at raadslaa om den snildeste Maade at gjøre det paa.

Vi havde snart lagt Planen: jeg fik som sædvanlig den vanskeligste Del af Arbeidet at udføre, men jeg var vant til at trække det forreste Straa, og fandt mig godmodig deri. Planen var at mine Kammerater skulde skubbe mig ind i Glasstabet og ned ad Trappen som om jeg var bleven anfaldet paa Gaden og samtidig skulde mine Kammerater snappe saa mange af Posteierne som mulig, blev øieblikkelig

Dyden belønnes. iværksat.

I Faldet kom jeg imidlertid ned ad Trappen med en saadan Fart, at jeg istedetfor at falde imod den nederste Del af Døren, der var af Træ, styrtede gennem Glasruden ovenfor, der dannede den øverste Halvdel af Døren, og forarsagede paa denne Maade tilstrækkelig Forvirring i Beværetningen til at mine Kammerater kunde komme afsted med de stjaalne Posteier. Jeg blev ilde tilredt ved denne Fremgangsmaade, og laa halv bedøvet og blødende paa Gulvet indtil der kom en Politibetjent, som fik mig paa Benene og derpaa bragte mig paa Stationen, men da der ikke var noget Vidnesbyrd imod mig hvorpaa de kunde anklage mig, lod de mig gaa, efterat mine Saar vare blevne forbundne.

Jeg skundte mig nu til vort forud aftalte Mødested, hvor jeg blev modtaget af mine medskyldige Kammerater, med Glæde, Tak, Uhyønst-

ninger, Ros og to store Posteier. Dette er en sørgelig Tilstaaelse, men Posteierne vare gode og jeg dygtig fulkten. Jeg betragter dette som en af mine Ungdomssynder, men jeg har ingen Undskyldning at gjøre, da jeg maatte synge med de Fugle, jeg var imellem.

6te KAPITEL.

J g j e n v e d N a t t e t .

Jeg maatte end nu en Maaned føre denne Tilværelse som Bagabond i London, hvorpaa det lykkedes mig at faa Hyre paa en Hamburger Brig, der skulde seile til Pernambuco i Brasilien.

Mit sædvanlige Held, eller rettere Uheld, forlod mig heller ikke ved denne Leilighed. Den øvrige Del af Besætningen vare alle Dystere og det Had, der herskede mellem dem og mine Landsmand bevirkede at mit Ophold paa Skibet langtfra kan kaldes en Glædesfest. Spark, Slag

og Skjældsord stode paa Dagsordenen indtil vi naaede i Havn i Brasilien.

Jeg havde gjort Tjeneste som Kæbhtsdreng, og den eneste Ven jeg havde paa Skibet var Koffen, en Mulat vi to, en magtesløs Minoritet, bestemte os til, for at undgaa videre Ubehageligheder, ved given Leilighed, i al Stilhed, at absentere os fra Skibet.

Med dette Formaal for Die maade vi det saaledes at vi en Aftenstund fik en af Baadene anbragt ved Boven af

B o m p e n g e

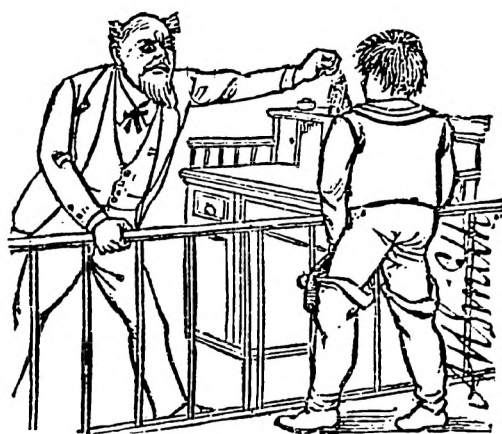
Skibet. Medens Koffen havde Bagt paa Dækket, firede vi os selv ned i Baaden, som vi løsne og roede af alle Kræfter ind imod Land.

Vi naaede Land kun for at falde i Kløerne paa en Afdeling brasilianske Soldater, paa hvem vor Lidelseshistorie ikke gjorde mindste Indtryk, hvorimod en Haandfuld Kobbermynter bevirkede at de lode os fortsætte vor Vej, og glade vare vi.

Ingen af os havde overlagt hvad Vej vi skulde tage, men vi vare os bevidste, at for at komme i Sikkerhed, maatte vi begive os ind i det indre af Landet. Da vi havde fundet Jernbanestationen, fulgte vi Sporet og travede mange Mil gennem tykt og tyndt. Mulatten kunde tale Engelsk og lidt Purtugisisk; vi maatte være forsigtige da vi frygtede for at blive arresterede og da vi derfor ikke ansaa det for raadeligt at følge Jernbanen, saa søgte vi igjen ud til Kysten og fulgte denne indtil vi naaede en lille Koloni, beliggende omtrent tyve Mil fra vort Udgangspunkt.

Vor Modtagelse her var ikke meget hjertelig og vi bleve langtfra overøste med Velkomsthilser. Stedets Beboere vare alle Fiskere og

deres Klædebragt, ellere rettere sagt Mangel paa Klædebragt, var beundringsværdigt stiftet til, paa kort Varsel, at tage en Dufferti. Der var et Individ blandt de Judsødte, der havde et Skobaand om Halsen, hvori der dinglede nogle Søskaller. Paa Grund af denne overdaadige Paaklædning blev han aabenbart betragtet som en pyntet Modeherre af sine Medborgere, af hvilke ingen efterlignede ham. Disse Folk vare udrustede med nogle gamle Geværer og alle vare hjemmelavede Sphd eller Lantjer af et frygteligt Udseende. De syntes strax at være paa det rene med, hvem vi vare, og uden at spille Tiden med Forklaringer bleve vi omringede og maatte marschere afsted til en affidesliggende Leir, under Bevogtning af sex Mand og deres Familier. Her bleve vi behandlede som Fanger. Der blev tændt store Baal, som bleve vedligeholdte hele Natten, og da mine Tanker om de Wildes Sæder og Stikke ikke vare meget beroligende, betragtede vi os som at være komne af

Dynen og i Halmen, for nu at lide en sørgelig Skjebne.

Men den opstaaende Sol fandt os endnu ilive, og da det var bleven Dag, bleve vi, midt iblandt en Skare af vore Fangevogtere, meget misfornøiede, bragte tilbage til det samme Sted, hvorfra vi vare udgaaede. Her fordrede, og fik, Rotten Beskyttelse af den franske Konsul. Vi bleve nu skilte ad, og da jeg var ude af Stand til at gjøre

Afkjølet Betalenhed. mig forstaaet af dem, saa var jeg i en slem Stilling, men jeg fik dem gjort det begribeligt at jeg var Dansk, ved at udpege et dansk Flag paa et Kort; man bragte mig nu for vor Nations Repræsentant til hvem jeg forklarede Sagens Sammenhæng.

Mødet med denne Mand gavne mig dog kun lidt da han skjældte mig Huden fuld.

“Du har ingensomhelst Ret til at fordre Beskyttelse,” sagde han; “Du forlader dit Land og Flag uden Tilladelse for at lade dig høre paa et fremmed Skib, hvorfra du ogsaa løber bort. Jeg hverken kan, eller vil, gjøre noget for dig, undtagen at sende dig tilbage til det Skib, du har forladt.”

“Jeg gaar ikke!” sagde jeg.

“Du skal, Knægt!” svarede han.

“Jeg vil lade mig dræbe førend jeg gaaer tilbage til det Skib,” gjensvarede jeg. Hele min Naturs Stædighed var nu bleven vaft.

“Det kan du gjøre som du vil,” sagde han, “men jeg sender dig tilbage paa Skibet død eller levende.”

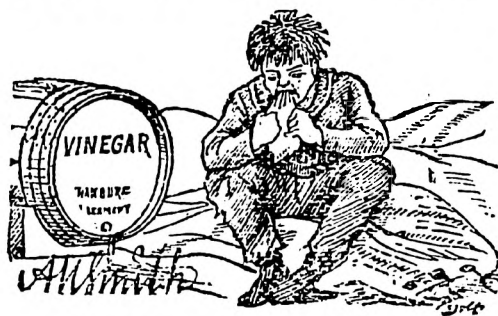
Jeg blev nu under Giforte af en Bagt ført hen til Kastellet, eller militær Fængslet, og jeg befandt mig nu for første Gang i mit Liv bag et Fængsels Gitter. Men Opholdet her behagede mig langt bedre end at være bleven indespærret i en Skibslast, hvilket vilde være bleven Tilfældet dersom jeg havde samtykket i at vende tilbage. I Kastellet havde jeg intet andet Arbeide end at pille Lusene af mine Klæder og da jeg blev tildelt to fortræffelige Maaltider, saa var jeg forholdsvis tilfreds med min Stilling.

Men denne Glæde varede ikke længe, jeg blev kun altfor snart bragt for Konsulen igjen. Han gjentog sine Befalinger, som jeg besvarede paa samme Maade som tilforn, hvorpaa han tilkjendegav mig, at jeg maatte tilbage til Skibet enten jeg vilde eller ei.

Fire stærke Matroser greb og bandt mig, bragte mig saa i en Baad og roede mig ud til Skibet. Jeg blev nu befriet for mine Lænker og befalet at klattre ombord. Jeg afflog at gjøre en Bevægelse i den Retning, og da de indsaa at alle Forestillinger og Eder ikke udrettede noget, surrede man mig et Loug om Livet og hejsede mig ligesom et stædigt Mulæsel op paa Dækket, som jeg havde svoret paa aldrig mere at ville betræde.

Den Magt, til hvilken jeg nu var bleven overgivet, kjendte hverken til Naade eller Barmhertighed, og det forekom mig at havde jeg tidligere svoret paa at jeg vilde dø før end jeg vilde gaa tilbage, saa blev der nu, efter min paatungne Tilbagekomst, givet mig rigelig Veilighed dertil.

Med drøie Slag og Eder blev jeg drevet ind i Seilrummet og, som det lod til, i Ensomhed overladt til at sulke og tørste ihjel der. I syv samfulde Dage blev jeg holdt i dette Gellefængsel uden Waadt eller

Løst. Dersom jeg ikke havde opdaget en Lønde Ede, der var stuvet ned i Rummet, vilde jeg sikkert være omkommet. Ved at dyppe et Stykke Seildug ned igjennem Spundsen fik jeg tilstrækkelig Væring til at holde Livet med, og dette levede jeg af i en hel Uge.

Omendviisnt jeg var skrækkelig afkræftet og knapt havde Styrke til at tale og til at røre mig, saa var jeg lige

I Arrest. uroffelig, og jeg afflog trodsig naarsomhelst Kapteinen bejalede mig, at gaa til mine Pligter og anerkjende hans Overherredømme.

Rasende som han var over min Haardnakkenhed, saa forstrækkedes han dog over min hurtig synkende Tilstand, og ikke af menneskelig Følelse, men alene af Frygt for Følgerne, lod han en Doktor kalde, der

alvorlig irettesatte ham for hans Raahed, og tillige befalede at jeg skulde flyttes fra Seilrummet til et bekvemmere Kvarter og at man skulde give mig en passende Pleie.

Jeg var i den Grad udtæret af Sult at det var nødvendigt at bruge den største Forsigtighed med at give mig Føde og al den Næring, jeg i en Tid kunde indtage var tre Spisestefulde Hønsekjødssuppe hver femten Minutter.

Men da jeg var begavet med en stærk Natur og et godt Gemt, saa blev jeg snart igjen istand til at indtage kraftigere Føde, men Madlysten og mine Kræfter vendte snart tilbage, og jeg var i Løbet af en Snes Dage næsten ligesaa stærk og rask som tilforn, men med min gjenvundne Sundhed mødte der mig nye Gjenbordigheder, idet Kapteinen stadig søgte at tvinge mig til at begynde mit Arbeide igjen, hvilket jeg dog bestandig afflog.

Da jeg imidlertid var mig bevidst, at jeg, ved at afflaa at gjøre Tjeneste, og jeg tillige ikke kunde indse hvorledes jeg kunde undgaa det, eller hvorledes jeg skulde kunne slippe bort fra Skibet, indgik jeg den Overenskomst med Kapteinen, at dersom han vilde love mig at alle vore tidligere Stridigheder skulde være glemte, og der ingen Anklage vilde blive reist imod mig, for at være deserteret fra Skibet, vilde jeg igjen begynde at gjøre Tjeneste, som en af Mandskabet. Jeg lovede imidlertid mig selv at jeg vilde forlade Skibet ved den første Leilighed, naar jeg kunde gjøre det uden Fare for at blive fanget igjen.

Holdende fast ved denne min Beslutning tog jeg igjen fat paa mit Arbeide, og arbeidede haardt ved Indladningen af et Parti Sukker, hvormed vi seilede til Barnahiba for at indtage Resten af Ladningen. Men Ufreden mellem Kapteinen og mig brød snart ud igjen med fornyet Hestighed, Først befalede han mig at fuge, men da jeg havde ladet mig høre som almindelig Sømand, og ikke fandt mig besvøiet til at gjøre ham nogenformhelst Villighed, saa afflog jeg rent ud at opfylde hans Begjæring og at adlyde hans Ordre.

"Jeg skal tvirge dig til at gjøre det!" sagde han med Eder og Trudsel.

"Det kan De ikke!" svarede jeg, med tvær Opsætsighed.

Da nu Kapteinen forlængst havde indset at det bestandig kostede mere at tvinge mig til at gjøre noget end Arbeidet var værd, bed han Galden i sig, tog en Baad, gik i Land og hentede en Kof, og jeg kunde saaledes glæde mig over min Seir og indtog min mere passende Plads, som Sømand.

Efter vi ankom til Parahiba, maatte jeg, blandt andet, hver Dag frammen med nogle af Mandskabet seile omtrent en Mil fra hvor Ski-

bet laa i en Baad, for at hente fersk Vand. Disse Udflugter forekom mig at tilbyde en gunstig Leilighed til Flugt, og jeg gjorde mine Forberedelser til at forsøge det. Hver Dag tog jeg noget med mig, og jeg havde saaledes efter nogle Dages Forløb, i et Krat, i Nærheden hvor vi hentede Vand, skjult en Stjorte, en Diefraffe og saamange Biskøiter, som jeg kunde faa fat i, uden at vække Mistanke.

Stjønt jeg stadig passede paa Leiligheden til at slippe bort, saa tilbød der sig dog ingen, førend den Dag Skibet skulde lette Anker og affeile. Jeg vidste at Kapteinen mistænkte mig for at have saadanne Hensigter, og havde befalet hele Besætningen at holde et skarpt Øie med mig, men da vor Besætning kort førend vi skulde seile var bleven forøget med to Engelskmænd, der vare deserterede fra deres Skibe, og Mandstabet saaledes ikke vilde blive usuldtalligt ved min Afreise, og Kapteinen tillige derved vilde blive befriet for en stadig Modstander, antog jeg, at han ikke var synderlig begjærlig efter at beholde mig, og vilde være glad ved at blive af med mig.

Den Dag vi skulde seile, og netop i det Dieblif vi vare færdige til at lette Anker, fortalte jeg Kapteinen at jeg havde glemt min Diefraffe nær Stedet hvor vi hentede Vand, og udbad mig Tilladelse til at blive sat iland og hente den:

“Skjnd dig at gaa, og kom hurtig tilbage,” lød Svaret.

Dette var den sidste Befaling han nogensinde gav mig. Jeg ilede afsted, men i modsat Retning fra Skibet og dets forhadte Behersker, og det vilde have udfordret en hurtig Mand til at fange mig, og en stærk Mand til at tvinge mig til at vende tilbage til Slaveriet, fra hvilket jeg nu flygtede.

Jeg fandt mine skjulte Skatte i god Behold, samlede dem sammen og med et let Hjerte og raske Tjød, begyndte jeg min Vandring i de for mig fremmede Egne.

I flere Dage travede jeg afsted paa min ensomme Vandring; nu og da mødte jeg en af de Indfødte og forsøgte da at gjøre mig forstaaelig for ham, men da jeg kun var istand til at pege mod sydvest og sige “Pernambuco,” og den Indfødte kun kunde pege i samme Retning og gjentage Ordet, var Samtalen hverken underholdende eller belærende, omendstjønt deres Gebærder og Udtryk syntes at tyde hen paa at min Reises Maal laa meget fjærnt.

Jeg spadserede mange, lange og trættende Mil, med kun Solen og Stjernene som Weivisere, gennem tykt Mudder og kvælende Støv, ledsaget af stærk Regn eller brændende Solhede, og desforuden led jeg frygteligt af Sult og Tørst. En Dag naaede jeg, jeg ved ikke naar eller hvorledes, Udkanten af en uhyre Skov, og jeg styrtede, næsten iblin-

Til mine Landsmænd derhjemme.

Her i den nordvestlige Del af de Amerikaniske Fristater, i Minnesota og naboliggende Stater er der et godt Klima, rigeligt Arbeide, Land og gode Hjem for enhver, der vil og kan arbeide. Her er Arbeide for alle arbeidsdygtige Mænd paa Landet hos Bønderne, her er Arbeide i Byerne for alle Slags Haandværkere og enhver faar i sit Fag en langt større Betaling end hjemme.

Her er Plads for Piger til at gjøre Husarbeide og til at indtage Pladsen som gode Husmødre og Kjørestre for Bonden, Haandværkeren og Handelsmanden. Her er tre Mænd, for hver Pige der gjerne vil have en Hustru. Mænd, dersom I komme her til dette store, frie og herlige Land, saa medbring Eders 4 Søstre eller flere om I har dem, Eders Kjøreste eller Hustru. Bliv ikke hjemme, men kom herover og gjør dette til et stort Land af Amerikaniske — Skandinaver. Dersom du ikke synes om det hjemme saa kom her hvor vi kan forenes i Fred, Lykke og Velstand.

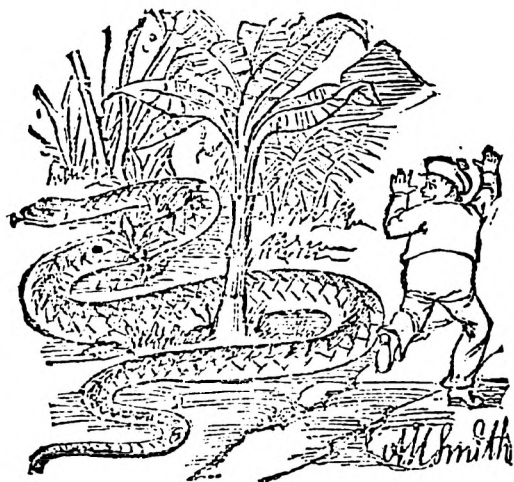
Den sikre Veie til Lykken.

Læs, husk paa og tænk over dette.

Vær din Bestjæftigelse. Opfyld dine Løfter. Hold hvad du lover. Naar du gaar ud i Forretning saa pas den. Benyt Tiden alt hvad du kan, Tid er Penge og venter ikke paa nogen. Dersom du har Forretningsplads, saa vær der i Forretningstimerne. Opsæt ikke til imorgen hvad der kan gjøres idag. Driv ikke omkring i Butikerne og Værtshusene, man vinder ikke noget derved. Bland dig ikke i andres Sager, du har nok med at passe dine egne. Brug aldrig barske Ord eller Personligheder. Tal blidt til alle. Betal din Veie. Undgaa Gjæld og betal naar du lover. Hjælp de Fattige og Trængende. Det er bedre at give end at tage. Hjælp andre naar du kan, men giv ikke mere end du har Raad til. Vær at sige "Nei" paa rette Maade, stød det ikke ud som en Hund. Hav saa Fortrolige, jo færre jo bedre. Brug din egen Fornuft hellere end andres. Vær at tænke og handle paa egen Haand. Vær aarvaagen, vær forud for Tiden hellere end bagud. Tak Gud for alt godt. Bed ham om Hjælp og Veiledning, og at du maa gjøre Ret og Skjeld mod alle Mennesker. I Nødens Stund brug først dine egne Kræfter og bed saa om Guds Hjælp. Naar du er nedtrykt i Sind tak Gud at du ikke har det værst af alle. Naar du er hovmodig, krybst dig ikke, tænk over hvormange, der har det ligesaa godt og bedre end du, tænk paa hvor let du kunde falde. Spar en tiende Del af hvad du fortjener altid og du vil aldrig mangle. Om du taber ved at følge disse Raad, kom og lad mig vide.

Waldm. Ariedt, Forlægger og Importør af norsk-danske Bøger,
615 Wash. Ave. S., Minneapolis, Minn. Send efter Katalog.

de, ind i dens Dybder, idet jeg fulgte en næsten usynlig snever Sti eller Bei, det eneste, der lignede noget af en Landevei. Mine eneste ledsagere vare alle Slags Slanger, der bestandig viste sig for mig: Papegøier, Ulber og Fugle, af forskjellige Arter, fandtes der ligeledes i

utallig Mængde. En Gang mødte jeg paa min Bei en uhyre Slange, jeg tror den var over tredive Fod lang, og den forekom mig dengang at være ti Gange saa lang. Jeg er ikke sikker paa dens Størrelse, da jeg ikke standsede for nærmere at undersøge eller maale den. Jeg havde altfor travlt for at komme bort fra den, hvilket ogsaa lykkedes mig.

Jeg havde ingen Anelse om hvorledes eller naar, jeg vilde komme i mit Bestemmelsested. Jeg vidste, at jeg dersom jeg vedblev at gaa i sydvestlig Retning, og ikke omkom paa Veien, vilde naa Bernambuco; saaledes marscherede jeg afsted, men det gik kun langsomt fremad, da jeg maatte bane mig Bei gjennem den tætte Underskov, uhyre Planter, og ofte maatte jeg over brede Floder og høie Skrænter. Mine Fødder vare opsvulmede, havde faaet mange Saar og Babler, og da det var mig umuligt at have Sko paa, og at bære dem, saa havde jeg alt for længe siden bortkastet dem. Mit Forraad af Fødemidler var formindsket til tre Biskviter, der ikke var tilstrækkeligt til at holde mig ilive Halvdelen af Veien, jeg endnu maatte tilbagelægge, inden jeg naaede Havnen, saavidt jeg kunde beregne. Det var den Stilling jeg havde bragt mig selv i, men jeg var dog glad over min Handlemaade ved at forlade Skibet, og følte at jeg, selv under saadanne ugunstige Omstændigheder var glad over at jeg havde gjort det, og at jeg, dersom jeg nogensinde skulde komme i en lignende Stilling, vilde handle paa samme Maade.

Videre og videre vandrede jeg, og netop den Dag mit Brødforraad var opsluppet og mit Haab næsten svundet, stavrede jeg ind i en lille Koloni af Indfødt.

Min Tilstand var saa elendig at den vakte en gammel Indianers Medlidenhed, der, ligesom hans Hustru (Squaw) viste sig at være gode Kristne i Gjerning, om ikke i Tro. De fandt mig, en Vandrende i et fremmed Land, syg, fattig og haardt saaret. De tog mig ind i deres Hytte, smurte mine saarede Fødder med Olie, gav mig Føde, Hvile og Husly og efter tre Dages Forløb var jeg igjen saa styrket, at jeg var istand til at fortsætte min Reise efter at mine gode Indianere havde

udpeget mig den rette Vej til Pernambuco. Da jeg havde gaaet nogle Dage, var jeg saa heldig at støde paa en Karavane af Kjøbmænd, med Slaver, Papegøier, Ueber, Saffron og andre Handelsartikler. De vare paa Veien til den samme Havn som jeg.

Ved Tegnsprog og Gebærder gjorde jeg disse Folk forstaaelig at jeg var en skibbrudnen Sømand, der var bleven kastet iland paa Kysten, og de syntes at være fuldstændig tilfredse med min Forklaring. Jeg iagttog, at naar de bad, hvilket de ofte gjorde, de da gjorde Korsets Tegn og jeg lod derfor ofte som om jeg var en god Troende og eftersignede deres symboliske Bevægelser, dette tildrog deres Opmærksomhed, som det ogsaa var beregnet paa at gjøre, og de glædede sig over at jeg var en tro Kirkes Søn, hvem det var deres Blygt at yde al mulig Hjælp og Hygge; det var heldigt at de ikke kunde gjennemskue mig.

Det var mig ligegyldigt enten jeg blev antaget for en Katholik, Tyrk eller Hedning, og jeg var villig til at gjøre enhver Slags Religions ydre Tegn, dersom jeg kun ved at gjøre det derved kunde naa min Bestemmelse hurtigere og lettere. Disse venlige Folk gav mig Mad, satte mig paa en Hest, og drog Omhu for mine, endnu ømme, Fødder indtil vi naaede Udfanten af Pernambuco, hvor jeg skiltes fra dem, efter at de havde skjenket mig deres Betsignelse og en brasiliansk Daler, hvormed jeg paany fortsatte min Løbebane.

7de KAPITEL.

I Brasilien. Forstjellige Tildragelser.

De Begivenheder, jeg fortalte i forrige Kapitel tildroge sig i Sommeren 1858, det var dengang jeg først kom til Pernambuco som min egen Herre.

Nogle saa Timer efter min Ankomst, medens jeg drev om i Byen, hvem skulde jeg løbe paa andre end den samme danske Konsul, der havde negtet at yde mig Bistand, og som havde sendt mig tilbage paa det mig saa forhadte Skib. Han syntes endnu mere forbausset end jeg selv ved vort Gjennemøde

“Hvad, du her!” udraabte han med en Stemme, der udtrykte alt andet end Henrykkelse.

“Ja, jeg er her;” svarede jeg koldt.

“Jeg skal lade dig arrestere,” sagde han vredt.

“Jeg er lige glad,” svarede jeg, “De kan dog ikke bringe mig tilbage paa det Skib, det er altfor langt borte herfra nu.”

Han vendte sig og gik mumlende noget for sig selv, og han har aldrig siden været mig til Nærværelse.

Der var intet Skib i Havnen paa hvilket jeg kunde faa Syre, og jeg bestemte mig derfor paa at søge andet Arbeide.

Byens engelske Befolkning var ifærd med at opføre et Gasværk og jeg fik med Lethed Arbejde derved. Jeg arbejdede der uafbrudt i to Maaneder, og trak i den Tid kun saameget af min Løn, som var tilstrækkeligt til at betale mit tarvelige Ophold med, og overlod det Restende hos Formanden til Opbevaring; men da jeg efter en Tids Forløb forlangte mine sammensparede Penge, negtede han at have en eneste Skilling af mine Penge i Baretægt, og at han overhovedet skyldte mig noget, og afgjorte Sagen ved at afskedige mig paa Stedet, som en uforstammet, uredelig Kjæltring.

Ad Lovens Bei kunde jeg ikke erholde Erstatning. Mit sædvanlige Held.

Mine Misgreb bragte mig i forskjellige Sniber medens jeg opholdt mig der, skjønt Udfaldet deraf ikke var saa alvorligt som Tabet af mine Penge.

Jeg havde al Marsag til at være mine katolske Venner taknemmelig, der havde vist sig saa menneskevenlige og ædelmodige imod mig; og under ingen Omstændigheder vil jeg nogensinde, mig selv vidende, krænte nogens religiøse Følelser, hvilken end deres Troesbekjendelse kan være; det var saaledes paa Grund af Uvidenhed, Mangel paa tilstrækkelig Sagttagelseevne og Uerfarenhed, at jeg kom to Gange i Forlegenhed i Bernambuco.

Uvidende Aerbødighed. En eller to Dage efter at jeg kom dertil, stod jeg paa Gaden da der kom to af hine Kirkecessioner forbi, der ere saa almindelige dersteds, den bestod af Præster og Dreng, Flag og Trommer, Fyrværkeri, o. s. v. Ved denne Leilighed hver bar en Tornekrone bedækket med Blomster, det var et Symbol brugeligt ved denne særegne Leilighed, Folket hilsede aerbødigt, kyssede Tornekronen naar den rastes hen til dem, og gave Smaapenge i offer.

Da dette hellige Emblem blev raft hen til mig vidste jeg ikke rigtig hvorledes jeg skulde bære mig ad ved en saadan Leilighed, men da jeg vilde gjøre ligesom de andre, tog jeg Hatten af og lugtede til Blomsterne idet jeg gav Præsten et Pengestykke, hvilket jeg forøvrigt daarligt havde Raad til; men Raaden hvorpaa jeg bar mig ad eller maaske mit Ansigtstudtryk, havde udtrykt at jeg efter min Formening havde betalt Fornøielsen altfor dyrt, nok sagt, paa en eller anden, mig uafvidende, Maade vakte min Opsørjel, saavel Præsternes som Tilskuernes Brede.

Hu ha! Sikken et Oprør der blev i Leiren, Mynten jeg havde givet, blev kastet mig lige i Ansigtet, tilligemed en hel Del andre Gjenstande

af de Omkringstaaende og af et oprigtigt Hjerte forbandede den hellige Fader saavel mig, som alle mine Forfædre, lige tilbage til Fader Adam, og kaldte dem Hedninger og Djæble, medens hele Skaren lydeligt gjentog og bifaldt Forbandelsen.

Dette var min første Undervisning i Kirke-disciplin, men ikke min sidste; thi kort efter mødte jeg et andet Optog, i hvilket en Præst blev baaret i en Stol, man bar ogsaa store Bannere, Kordrenge sang, Raketter affyredes Røgelskar svingedes, man blæste ogsaa i Trompeter og slog paa Trommer og hele Befolkningen var iført sine bedste Søndagsklæder. Det var øiensynligt en stor Høitid, og jeg, der var begjærlig efter at se alt hvad der foregik, stirrede med aabne Dine og Mund saa opmærksomt paa det hele at jeg ikke bemærkede at enhver omkring mig stod med ubedækket og bøiet Hoved, medens jeg stod stiv med Hatten paa, i Modsetning til de omkringstaaende. Det varede imidlertid ikke længe inden jeg blev straffet for min Ugudelighed, thi man slog Hatten af

mig, og da jeg ikke knælte, slog man mig ned og sparkede mig. Dette Traktament overtydede mig om at jeg igjen havde syndet mod Samfundets og Kirkens Love. Fra det Diablik af tabte disse Processioner al Interesse for mig, og saasnart jeg saa, eller hørte en nærme sig, skyndte jeg mig bort i modsat Retning.

Blyndret for mine Penge, og da det var vanskeligt at faa noget at gjøre, var jeg nødsaget til at gaa ledig nogle Dage, og en Morgen da jeg saaledes drev omkring, bemærkede jeg at en Mand holdt skarpt Øie med mig, og fulgte mig i nogen Tid. Det vakte min Nysgjerrighed, og jeg gav ham snart Leilighed til at tiltale mig.

"Unge Mand," sagde han, "det er maaske Arbeide du søger efter."

Fra det indre.
"Ja, jeg søger."

"Godt, jeg bestyrer en Plantage omtrent fire Mil herfra, og jeg behøver en stærk Ræds til at gjøre alt Slags Arbeide, og til at holde Negerne i Arbeide. Du ser mig ud til at kunne gjøre det, og jeg vil prøve dig, dersom du har Lyst og vil tage fat."

"Enhver Havn i en Storm," tænkte jeg, og jeg kom snart til en Overenskomst med Manden, og efter saa Timers Forløb befandt jeg mig ansat paa Plantagen, i Egenstab af Overkok og Flaeskstjeller, samt som Kaptein over Negerne.

Jeg havde Opsyn med syv Negerne, og desforuden havde jeg adstil-

lige andre Pligter at udføre. Den vigtigste Del af mit Arbeide bestod i at tilberede et Slags Sukker, som min Herre solgte i store Quantiteter. Alt gik godt for en Tid, jeg arbeidede strengt og til min Herres fuldstændige Tilfredshed, indtil Ulykken igjen ramte mig, da jeg fik den gule Feber.

Jeg var Døden nær i to Uger, og laa i en Døs og fantaserede. All den Pleie og Doktorhjælp jeg fik, var af Gieren, der tre Gange om Dagen nødte en Pille ned gennem Halsen paa mig, det var en lille Pille af amerikansk Fabrikat, jeg beklager at jeg ikke kan erindre Navnet, og saaledes anbefale dem til mine Medmennesker; men ved disse Pillers Bistand blev jeg Herre over Sygdommen og vandt Styrke nok til at stavre omkring og se efter Slaverne uden dog at være istand til at udføre noget andet Arbeide.

Der var en iblandt dem, en stor, doven Arabat, ved Navn Emanuel, som jeg pleiede at lade gjøre let Arbeide naar han var færdig med sit regulære Dagsarbeide. En Dag, da han havde fuldbendt sit Arbeide i Marken, omtrent en halv Time før Fyrasten, tillod jeg ham at forlade Troppen. Først vi vare færdige kom Manden.

"Hvor er den dovne Neger henne?" spurgte han.

"Han er færdig med sit Dagsarbeide, og jeg lod ham gaa," svarede jeg.

"Du har ikke noget med at lade Negerne gaa fra Marken, de skal arbeide til det er mørkt, og dermed basta!"

Han var halv drukken, og var i slet Humør og han kom kun for at gjøre Spektakel. Jeg blev vred og gav et vredt Svar, det ene Ord tog det andet, og han gjorde Tegnet til at slaa mig. Jeg havde lært flige Argumenter og der opstod saaledes snart en Rævekamp, i hvilken jeg vilde have staaet mig, dersom ikke de Sorte paa deres Herres Raab vare komne ham til Hjælp imod mig, der bestandig havde vist mig som deres bedste Ven, og ved deres Hjælp lykkedes det ham at give mig en dygtig Dragt Brygl.

Den gamle Historie gjentog sig, en uretfærdig Behandling, en derpaa følgende Kamp, Brygl for mig, og Tabet af min Beskjæftigelse; men han betalte mig det lille Resterende af min Løn, og den næste Morgensol saa mig igjen vandre om i Pernambucos Gader.

Da jeg var villig til at arbeide, modtog jeg begjærlig det første Tilbud jeg fik til at smøre og holde Maskineriet rent i et gammelt Skib, Passanunga, i hvis, med Utusi befængte Skrog, jeg bef

Havne langs med Kysten lige til Amazon Floden, uden at der tildrog sig noget, der er værd at berette, indtil Januar Maaned 1859, da man ikke længer havde Brug for mig, jeg var igjen for Wind og Veir i Pernambuco.

Netop som mit lille Pengesforraad var ved at slippe op, og jeg havde opgivet Haabet om at finde Arbeide, løb der en Floddamper ind i Havnen, det var U. S. Dampskibet Mary Comet, foreløbig i de Forenede Staters Tjeneste og knyttet til den Paraguanske Expedition. Til mit Held manglede de Folk ombord, og jeg fik efter Ansøgning Hure som let Matros, det var første Gang jeg gjorde Tjeneste under det amerikanske Flag.

Vi seilede til Rio Janeiro for at indtage Kul og derpaa til St. Chatharines, hvorfra vi seilede til Monte Video, og paa det Sted blev jeg ansat som Tolk for Officererne naar de gik iland, da det var lykkedes mig at faa lært tilstrækkelig af Sproget saa at jeg kunde gjøre mig forstaaet.

Min Tilbøielighed til at bringe mig selv i Uleilighed gjorde mig snart Opholdet i Mary Comet varmt. Jeg havde hele Tiden været blandt Besætningen i Baaden, der bragte Mandslabet iland, og ansaa mig saaledes for fritaget for at gjøre visse Arbeider paa Skibet, og da nu en Dag Baadsmanden befalede mig at feie Dækket svarede jeg ham ligefrem, at jeg ikke vilde gjøre det.

Denne stræffelige Forbrydelse, der regnedes for Mytteri, blev meldt Kommandøren, Lieutenant Walsh, og jeg blev derpaa ført frem for denne høie Myndighed.

"Negtede du at feie Dækket, da det blev dig befalet?" spurgte han.

"Ja, det gjorde jeg, det var ikke mit Arbeide," svarede jeg.

Dette er en fuldstændig Beretning om mit Forhør; efter 60 Sekunders Forløb havde jeg modtaget min Dom.

"Du har overtraadt de Forenede Staters Flaades Love, Reglementer og Disciplin ved at negte at adlyde dine Overordnedes Befalinger. Lænker, Band og Brød og Arrest i Skibsrummet vil maaske faa dig til at gjøre din Pligt for Fremtiden. Baabemester, tag ham med."

Jeg blev lagt i Lænker, indespærret i det stinkende Rum, og sat paa Band og Brød. Indespærrelsen og Udsultningen foraarsagede mig kun liden Uro, en Ufsbankning vilde jeg have betragtet som mere alvorlig, men at blive lagt i Lænker som en Forbryder, fik næsten mit Hjerte til at bryde, og jeg brast i Graad. Jeg flæbede som et Barn og tryglede om Tilgivelse og Frihed. Men Dommen blev fuldført og al

Trøst jeg fik var mine Kammerates Haan og Latter.

Der at jeg havde udstaaet min Straf, bleve Haandjernene tagne

af mig, og jeg vendte tilbage til Dpfyldelsen af mine Pligter en hel Del klogere end tilforn. Jeg nærrede ikke Ønsket om en Bestjæftigelse af

samme Slags, men Stjerne-Flaget formaaede at fængsle min frihedselstende Natur til sig, og de Forenede Stater have siden været det Land, jeg har stjenket min Hengivenhed og Kjærlighed, og det vil vedblive at være det saalænge jeg lever.

Her brugte vi vore Penge og Fritid, naar vi vare iland, til at leie Rideheste, og vi gjorde os al Umage for at sidde paa dem, til Befolkningens store Fornøielse og med Fare for vort eget Liv og Lemmer, og langt fra til Dyrenes Fornøielse.

Heste ere ikke i høi Pris i Monte Vidio. Vi betalte kun en Dollar i Leie for en halv Dag. Man underrettede os om at dersom vi red Hestene ihjel

Armbaad. vilde det ikke gjøre noget, dersom vi kun bragte Sadelerne tilbage i god Behold. Vi kunde sjelden holde os længe nok paa dem til at kunne gjøre dem nogen Skade.

Efter et to Ugers Ophold i Monte Vidio blev jeg overført paa et lille Skib, William H. Chapin, med hvilket jeg seilede til Philadelphia, i Pennsylvanien, hvor vi ankom omtrent den første Mai 1859, det var her jeg for første Gang satte Foden paa Land i Verdens store Republiik. Vort Skib blev strax beordret at seile til Washington, hvor Mandstabet fik sin Lønning og Afsted. Jeg for min Del modtog mit resterende Tilgodehavende, ialt otte og tyve Dollars.

8de KAPITEL.

Arystog tilands.

Da jeg nu var bleven en fri Mand, i et frit Land, lagde jeg mit Hoved i blød for at udtænke den bedste Maade hvorpaa jeg kunde gjøre min Lykke.

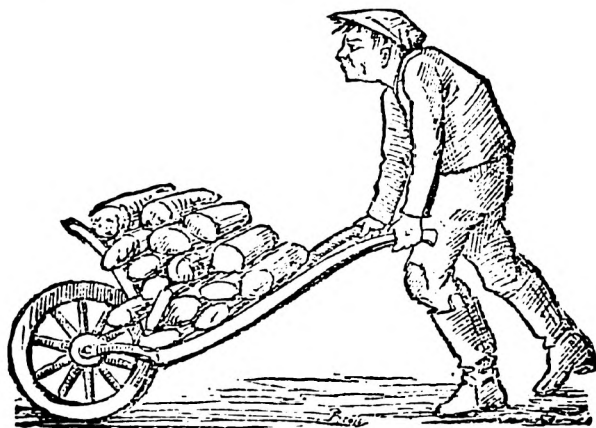
Søveien, som jeg hidtil havde fulgt, syntes ikke at føre mig til Velstand eller til nogen ophøiet Stilling i Samfundet, og jeg besluttede mig desaar sag at tage Landruten til Rigdom og Hæder.

Jeg købte mig en ny Klædning og tog med Jernbanen fra Washington til Philadelphia, hvor jeg begyndte at opsjøge mig en passende Bestjæftigelse.

De to Aar jeg havde arbeidet i Jernstøberiet i mit Fædreland havde naturligvis lært mig noget af Professionen, og jeg besad tilstrækkelig Kundskab til samme til at kunne udføre noget af det simplere Arbeide. Jeg fik Arbeide i et Jernstøberi og blev sat til at lave Løge til gammel dags Døne; men de andre Arbeidere opdagede snart, at jeg

aldrig havde udtjent min Læretid, hvorfor de bleve enige om at faa mig afflediget. Ved Hjælp af alle Slags Aneb Lykkedes det dem bestandig at øbelægge mit Arbeide.

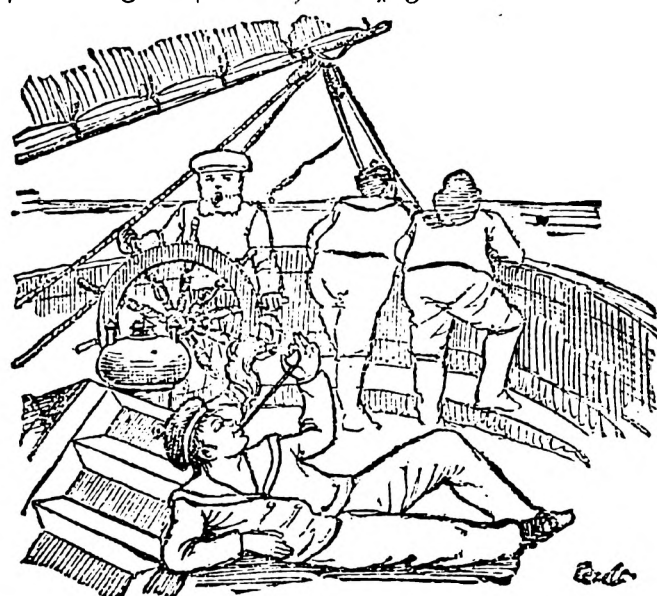
Man forestillede Formanden min Uduelighed og han meddelte mig, at jeg kun kunde forblive der i

J mod min Willie. fortjene dette Beløb. Det var dengang at Tanken om at rejse ud i Vesten havde rodfæstet sig hos mig i saadan Grad, at jeg ikke længere kunde føle mig tilfreds hvor jeg var.

Egenskab af Lærling, eller ved at gjøre simpelt Arbeide. Jeg valgte det sidste, men at ituslaa gammelt Støbejern eller at kjøre Jern paa en Hjulbør syntes jeg ikke synderligt godt om og jeg tog min Affsed efter et have forsøgt det i en Uge.

Ved at henvende mig til et Arbeidskontor fik jeg Blads i et Sommerhotel, hvor jeg skulde gjøre alt Slags Arbeide, med en Løn af fem Dollars om Maaneden, og jeg forblev der kun længe nok til at

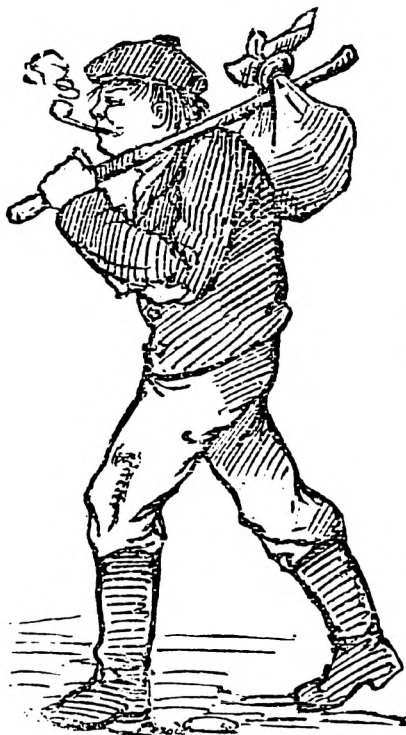
Gode Dage.

vilde Vesten, og min Glæde var derfor stor da jeg fandt at Skibet ikke blot kunde bringe mig derhen, men at jeg tillige kunde komme frit med, mod at jeg vilde skovle Kul paa Reisen. Jeg greb Leiligheden og Skovlen med Begjærlighed.

Tænk nu min Skuffelse da jeg, efterat vi vare begyndte at seile, erfarede at Skibet hørte hjemme i, og var bestemt at seile til Byen af samme Navn, beliggende i Staten New York, og da jeg ankom dertil

Jeg reiste tilbage til Philadelphia, hvor jeg kjøbte mig en Emigrant Billet til Cleveland, Ohio, og naaede i god Behold dertil, opfyldt af Planer for Fremtiden. Mine Begreber om Landets Geographi vare meget begrændsede, og da jeg derfor paa Dokken i Cleveland saa et Dampskib paa hvilket jeg læste Ordet "Buffalo," (Bøffel) sluttede jeg deraf at Skibet absolut maatte befare det Sted hvor Bøflerne have deres Hjem; jeg vidste at deres Tilholdssted var i det

var jeg omtrent ligesaa langt fra Bøflerne og Prairierne som jeg var i New Jersey.

Men min Bestemmelse paa at reise vestpaa var ufravibelig og, det lykkedes mig at faa Hyre som Matros paa Skonnerten C. Baker, bestemt til Port Huron, en By ved Erie Søen. I dette Fartøi havde jeg gode Dage og en behagelig Dmgang. Kosten var god og der var rigeligt af den og vi bleve behandlede som Mænd. Derjom det ikke havde været for denne Urosdjævel, der drev mig frem, vilde jeg være forblevet paa Skibet, men jeg havde sagt til mig selv, "Gaa vest, unge Mand, gaa vest!"

Jeg forlod Skuden i Port Huron, og med et godt Humør og to Dollars i Lommen naaede jeg Byen Sandusky, beliggende i Staten Ohio, og da det ikke lykkedes mig at finde Arbeide der, begav jeg mig tilfods paa Veien Toledo, med et tungt Hjerte og tomme Lommer.

Paa dette Tidspunkt lignede jeg en rigtig Bagabond. Mine Maaltider fik jeg paa Veien hos Bønderne, og jeg sprang paa Jernbane Fragttogene for paa denne Maade at komme til Maalet for min Bestemmelse. Ved saaledes at skjule mig paa et Fragttog, ladet med Tømmer, lykkedes det mig at naa Chicago, her skjulte jeg mig i et andet Tog i det Haab at blive transporteret videre, men da jeg igjen krøb ud, fandt jeg at jeg var kjørt tilbage i østlig Retning, og befandt mig nu i Indianapolis, Indiana.

Nedslaaet, men ikke modløs, vendte jeg igjen Næsen mod vest og begav mig paa Vandring. Undertiden kjørtc jeg et Stykke Wei paa Jernbanerne, undertiden gif jeg.

Jeg brød mig ikke om at søge Arbeide førend jeg kom langt ud vest, men jeg trængte haardt til Penge og Klæder. Jeg havde ikke ganske mistet min Skamfølelse og Stolthed og jeg kunde ikke betvemme mig til ligeud at tigge, omendstjønt man vil ikke kunde kalde min Fremgangsmaade for andet.

Jeg var endnu Eier af en stakkels lille Sølvmynt, et tre Cents Stykke, ved Hjælp af hvilket jeg magede det at holde Livet i flere Uger, uden at tigge.

Min modus operandi var følgende: Jeg halter op til et Hus, hilser paa Husmoderen med et bedrøveligt Udseende og faa høflig som det var nu udført.

“Madam,” vilde jeg sige til hende, og dersom hun var meget gammel, grim og sjuftet, vilde jeg titulere hende “unge Dame.”

“Jeg er en fattig Mand, der søger efter mine Benner, der bo et eller andet Sted her i Nabolaget. Jeg er træt og sulten, men jeg vil ikke tigge. Min hele Eiendom bestaaer af tre Cents, vær saa god at give mig lidt at spise for dem.

Dette greb dem hver Gang, og jeg fik paa den Maade baade god og rigelig Mad. Hvem kunde ogsaa være saa hjerteløs at tage de sidste Skillinger fra en fattig og ømfodet Matrosdreng?

Stor Triumf!

Jeg blev som ramt af Lynet og bragt ud af Fatning. Det var et haardt Slag for mig og jeg var nærved at tilbagegive hvad jeg havde spist paa Stedet.

Men vild Fortvivlelse gjorde mig opfindsom, og jeg besluttede at gjøre en fortvivlet Anstrængelse for at gjenvinde min Skat. Jeg satte et ynkværdigt Ansigt op, og sagde, med Hulken og uforstilt Sorg:

“Jeg er dem meget taknemmelig, Madam, jeg maa nu halte videre. Gud velsigne dem! Gid den Time aldrig vil komme, da de, eller nogen af deres, maa forlade Huset og gaa ud i den vide Verden, med Bevidstheden om at have udgivet deres sidste Skilling til Mad for ikke at sulte, uden at vide hvor de skal faa noget at spise fra igjen.”

Denne Appæl, ledsaget af behørig Hulken og Taarer, var formeget for denne ærbørdige Matrones Følelse, mit tre Cents Stykke blev givet mig tilbage og det blev ovenikjøbet forøget med et ti Cents Stykke. Jeg fik endnu et stort Stykke Røge, hvorpaa jeg jublende fortsatte min Vandring.

Denne var kun en af de mange Tildragelser jeg mødte paa min Rei

Det hændte sig imidlertid engang at mine finantzielle Hjælpemidler kom i en alvorlig Fare; de vare formelig for en kort Tid beslagte. Det var en forfærdelig Hændelse for mig.

Jeg var standset udenfor et Hus, hvori der boede en gammel Kone, som jeg klagede min Nød for og frembragte min beskedne Anmodning. Jeg fik et Maaltid Mad og da jeg tilbød hende mine Skillinger, tog hun dem.

Jeg kom i Berøring med alle Slags Folk, og enhver maatte behandles paa sin Vis.

Denne Tilværelse førte jeg i nogen Tid, og skjønt min Moralitetsfølelse næsten var bleven ligesaa medtaget som mine Klæder og Støvler, saa var min Samvittighed dog ikke død for hvad der var godt og ret. Min Følelse som Mand irettesatte mig ofte for denne min Fremgangsmaade og tilskyndte mig at vende paa en mere hæderlig Løbebane. Dette, i Forening med den Overbevisning, at jeg foreløbig havde set tilstrækkelig af Besten idetmindste for en Tid, at betage mig Lysten til mere af samme, bevirkede at jeg fattede den Beslutning at vende om og rette mine Fjed mod Philadelphia igjen.

9de KAPITEL.

Ferst og salt.

Jeg spillede ingen Tid med at iværksætte denne min nye Beslutning og Landet jeg drog igjennem maatte selvfølgelig ernære mig.

Da jeg en Morgen kom forbi en Frugthave og mine Dine faldt paa de deilige og fristende Æbler, der hang paa Træerne, kunde jeg ikke modstaa Fristelsen til at tilfredsstille min sultne Mave, og jeg befandt mig snart inde i Haven. Jeg havde netop spist mig mæt og fyldt mit Lomme-tørklæde med nogle deilige Æbler og var just i Begreb med at forlade Stedet, da jeg pludselig stod Ansigt til Ansigt med den brede Eier af Haven.

"Din forbandede Thy!" raabte han. "Dine Kngsthykker skal dyrt komme til at betale derfor, din Rjæltring!" Han svang sin tykke Stok for hyderligere at bekræfte sine Ord.

Forbuden Frugt. Det var forgjæves at jeg forestillede ham min Sult og Fattigdom, bad om Tilgivelse, tilbød at betale for hvad jeg havde spist med alle de Penge jeg havde og tømte Indholdet af mit Lomme-tørklæde ud paa Jorden.

"Nei!" han lod sig ikke formilde;

Bank havde jeg fortjent og Bank skv

Det stod klart for mig at jeg havde

at min Del i Tvekampen kun skulde bestaa i at forsvare mit Skrog, og jeg under ingen Omstændigheder vilde gjøre den gamle Mand nogen Skade. Jeg afsværgede det første Slag han slog, med min Stof, og omendstjunt han gjorde sit bedste, lykkedes det ham dog ikke at ramme mig. Jeg afsparede koldblodig alle Slagene, indtil han næsten var ude af Aande, saa hørte han op, befalede mig at gaa og medtage Væbnerne, idet han samtidig udfjældte mig for en uforstammet Slyn- gel.

Det var god Frugt, og den kom yderst beleilig da Landet derom- kring var meget tyndt beboet, og jeg maatte leve deraf i to Dage.

Da jeg havde travlt med at naa til Philadelphia, saa sprang jeg paa alle de Fragttog jeg havde Leilighed til og ved at fortælle min Hi- storic, at jeg var en landstrandet Sømand uden Penge der søgte at kom- me tilbage for at søge et Skib, fik jeg mange Gange Lov til at kjøre lange Strækninger, og jeg kom saaledes til Philadelphia, dog maatte jeg staa af tre Mil udenfor Byen for ikke at komme i Uleilighed. Jeg kom saaledes tilfods ind i Dvæerbhyen, hvor jeg opsogte nogle Venner som gav mig baade Føde og Husly.

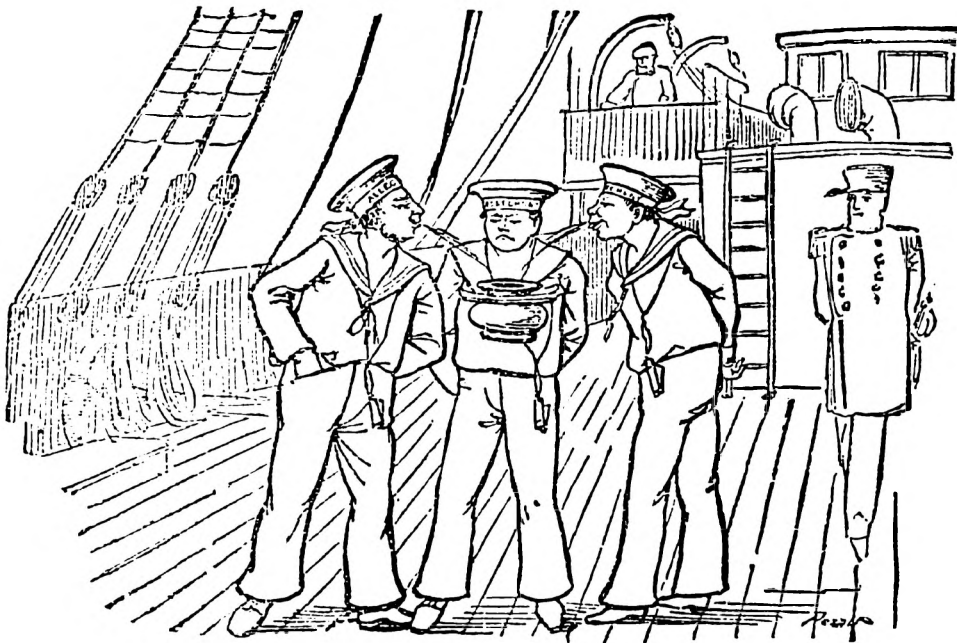
Ved at henvende mig til Flaadedepartementet i Philadelphia ud- fandt jeg at ingen Matroser bleve hvervede der, og jeg begav mig strax tilfods til Baltimore for at forsøge paa at blive paamønstret derfra. Af en Landhai, der i Gaab om at erholde noget af min Forudbetaling, havde hjulpet mig til at komme i en nogenlunde præsententabel Tilstand, havde jeg ogsaa faaet et Par Sko; da det ikke var min Skyld at jeg ikke blev hyret paa det første Sted jeg henvendte mig, saa gif jeg videre og tog Skoene med mig, men de viste sig snart at være Straffen for hvad jeg havde gjort, thi da de vare altfor smaa til mig pinte de og trykkede mine Fødder saaledes at det var mig en frygtelig Plage at gaa, og i Nærheden af Wilmington, Delaware, nødte mine Lidelser mig til at standse.

Jeg stoppede ved det første Hus jeg kom til, og bad Folkene om jeg maatte hvile mig lidt og om at give mig noget at spise. Jeg fortalte Konen min sande Historie, og da nogle af hendes Forældre havde været Danske, blev hun saa glad ved mig at hun behandlede mig med den yderste Venlighed, og gav mig ved Afstedens en kvart Daler, som betyde- ligt syntes at formindste Smerterne i mine Fødder.

Da jeg var kommen i Nærheden af Berryville, bestemte jeg mig til at udhvile mig lidt ved at kjøre saa langt jeg kunde for mine Penge, og ventede der paa et Tog, som jeg da steg ind i. I de bageste Vogne der sig et Kompani Soldater, der foretog en Lystudflugt til
Jeg skjulte sig mellem disse lystige Fyre og medens vi

raft dampede afsted ventede jeg i stadig Angest for at Konduktøren skulde komme ind og forlange Billet af mig; men han udeblev og jeg fik paa denne Maade fri Transport til Baltimore. Denne Gang havde jeg mod Sædvane Held med mig.

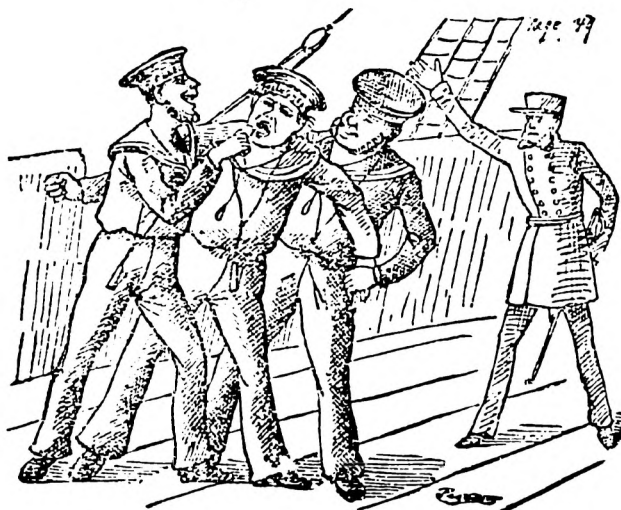
Jeg begav mig nu hen til Paamønstringskontoret, og ved at offere mine første to Maaneders Forudbetaling, der udgjorde otte og tyve Dollars, til en Landhai, fik jeg det nødvendige Udstyr, som der udfordredes, og i Løbet af nogle faa Timer fandt jeg mig, isørt en amerikansk Uniform, ombord paa et af de Forenede Staters Skibe, ved Navn Allegheny, hvor jeg blev behørig gjort bekendt med mine Pligter, der navnlig naar man ligger i Havn ere mere ensformige end adspredende, omendstjunt mine Bommerter undertiden bidroge til at gjøre Tingene mere afvejlende.

Tvetydige Vresbevisninger.

Det var min Forseelse at spytte paa Dækket, hvilket bliver betragtet som en stor Forbrydelse paa et Krigsskib, og jeg maatte til Straf derfor bære Spyttbakken, der blev hængt om Halsen paa mig, i en Læderrem, lige under Næsen og maatte saa gaa op og ned ad Dækket til Mandstabs Besvemhed. Den der bærer Spyttbakken bliver afløst naar han opdager, og melder, en eller anden, der har gjort sig skyld i denne Forseelse. Men det er ikke altid, at den Skyldige bliver r' thi dersom han er stærkere end Anmelderen kan denne være at faa en god Dragt Prygl af den, som Spyttbakken bli' til. Jeg var nødsaget til at maatte bære dette af tre Dage sørend jeg fangede en Medsynder som jeg vidste at jeg kunde banke.

Under mit Ophold paa dette Skib anstrængte jeg mig for at forøge mine Kundskaber i det engelske Sprog, og efter at jeg havde anskaffet mig en Lærebog, begyndte jeg at studere for Alvor. Jeg gjorde raske Fremstridt i at tale Sproget, til mine Kammeraters store Beundring, og dette bevirkede at to gamle Søfolk, Billy Sims og

Jack Betty, begge Veteraner fra Krigen med Mexiko, foreslog at være mig behjælpelig i mine Studeringer, hvad Taler angik, ved at snitte mig i Tungen med den skarpe Rand af en Sølvmynt, hvilken Fremgangsmaade de paa-stode var særdeles god for at faa Røst og Udlændinge til at tale rent, og som ikke vilde skade mig det mindste og vilde være mig til stor Gavn. De holdt mig og vare netop i Begreb med

Undervisning i Engelsk. at udføre Planen, da mine Brøder hørtes af den vagthavende Officer, der gjorde Ende paa Forsøget.

Jeg forblev i sex Maaneder paa dette Skib, da jeg blev ordret til Annapolis, Md., for at gjøre Baaditjeneste ved Flaade-Akademiet, hvorfra jeg efter to Ugers Forløb forflyttedes til et Skib, Pennsylvania, der laa ved Norfolk, Va., og som jeg gjorde Tjeneste i til Havets Udgang, da jeg, træt af det uvirksomme og ensformige Liv, søgte min Afsted, der beredvillig blev mig tilstaaet, da der paa den Tid var for mange Folk i Marinen.

Jeg fik min Afsted i Oktober Maaned, 1860, og min Lønning beløb sig affurat til et hundrede og otte og tyve Dollars, netop et hundrede Dollars mere end jeg modtog da jeg forlod det første Regjerings-skib. Feberen for at komme ud vest havde atter grebet mig, og jeg gjorde mig færdig til at reise i den Retning, imidlertid ikke denne gang som Bagabond, men som Velhavende, efter en lille Maalestok, og i Egenkab af Bispekammerer.

10de KAPITEL.

Her og der og lidt af hvert.

Efter at have anskaffet mig nye Klæder tiltraadte jeg min Reise. I West Virginia, tog saa Dampskibet til Wheeling, i West Virginia, tog saa Dampskibet til Ohio, hvortra jeg reiste til St. Louis, Mo., hvor jeg indtog Hotellet "Det grønne Træ." Jeg var dengang i godt Helbred og en stærk Natur, ikke

ukyndig i det engelske Sprog, og nærede ikke ringe Tanker om mig selv og min Duelighed, dertil havde jeg en god Forsyning af Klæder, et hundrede Dollars i Kontanter og en Revolver, som jeg efter en Vens Raad købte, og som jeg bestandig var bange for at haandtere af Frygt for at komme til at gjøre mig selv, eller en anden, Skade dermed.

Da jeg ikke strax saa nogen Maade hvorpaa jeg med Fornuft kunde anbringe min Kapital med Fordel og da jeg ikke holdt af at ligge ledig, hvilket kun vilde formindske mit Pengesforraad, saa begyndte jeg at søge om Arbeide.

Med Penge paa
Lommen

Jeg havde halvveis besluttet mig til at vandre til Californien, men det var Vinter og alle Veie vare blokerede af Sne. St. Louis og Pacifik Jernbanen blev dengang anlagt og man havde Arbeidere behov, Lønnen var en Dollar og femten Cents om Dagen. Dette forekom mig bedre end at ligge ledig, og jeg bestemte mig derfor til at forsøge min Lykke med Hakken og Spaden.

Jeg lod mig indskrive og blev snart sendt afsted sammen med en Del andre Arbeidere til Stedet hvor Arbeidet gik for sig, som var det Sted hvor nu Byen Sedalia ligger. Det var dengang en øde Plads, den eneste Bygning, der fandtes i mange Miles Omkreds var et stort Træskur, der var opført til Bekvemmelighed for Jernbanearbejderne.

Vi fik en god, men grov Føde, dog i rigelig Mængde, og desuden en Masse daarlig Brændevin, (Whiskey), som dengang kunde kjøbes for otte og thye Cents Gallonen, og hvis Nydelse gav Anledning til mange Raaheder, Slagsmaal og Stridigheder.

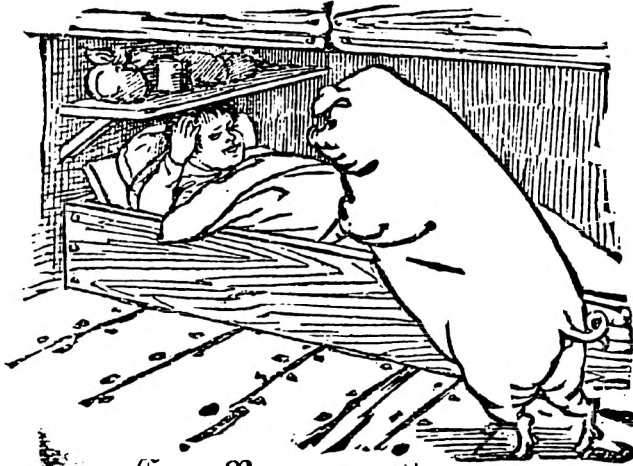
Man morer sig.
Hygge for mig paa noget af Stederne.

Langs Væggene var opflaaet Hylber i Lighed med Akier, den ene over den anden. Hver Aften opførtes der Scener, der overgik al Beskrivelse. De drukne Arbeidere, dansede, sloges, hylede og brølede ligesom Djævlae, hvilket de kaldte at more sig.

Udenfor var det taldt som ved Nordpolen og indenfor en stegende Hede, saa der var ingen

deres vilde Drgier og Drikkeri, blev min Part af Brændevinen kastet mig i Dinene og Ansigtet.

Da Kost og Logi kun kostede to Dollars om Ugen, saa tjente jeg, og

En Barm Ven.

sparede Penge, og skjønt det var et raat og ubehageligt Liv jeg førte, saa var jeg bestemt paa at holde ud saalænge jeg kunde.

Det var koldt og stormfuldt! Det ghes endnu i mig naar jeg tænker derpaa. Jeg havde været saa uheldig at blive anvist en af de nederste Røier og Vindstødende, der kom feiende ind under Dørene og igjennem de daarligt sammenføjede Brædvægge skar gjennem mig ligesom

en Kniv. Det eneste tynde Sengetæppe, man havde givet mig, ydede mig næsten ingen Beskyttelse mod Kulden, og jeg laa Nat efter Nat rystende og syg af Kulde, uden at kunde sove indtil Forsynet kom til mig i Form af et Svin.

Haarde Tag.

Den Person, der logerede os ciede et Svin, der med sin Svinesforstand vidste at det var varmere indenfor end udenfor Hytten, og som Følge deraf havde for Skik at søge Hvile indenfor, og da det nu var et meget ædrueligt og belevet Svin, saa søgsøgte det sig naturligvis et Bæjen, der var i Besiddelse af lignende Egenstaber. Da jeg var den eneste ædruelige Mand i hele Selskabet og min Røie paa Gulvet den letteste at komme i, saa gjorde Grisene mig Selstab, og da vi havde udfundet at vi ved at ligge sammen kunde vubringe hinanden en hel Del Barme, saa vare vi stadige Sengekammerater og fuldstændig tilfredse med hinanden, skjønt Grisene undertiden indtog langt mere Plads end der med Ret og Billighed tilkom den.

Jeg havde ikke stort Held med mig i at bruge Haffen og Spaden, og det blev snart Formanden, der var en brav Karl, saa indlysende at jeg manglede den naturlige Færdighed i Brugen af disse værdifulde Redstaber, at han gav mig et andet Arbejde at udføre og forsøgte mig som Muldriverer, og to af hine langørede, letfodede Dyr bleve overleverede i min Baretægt,

eller rettere sagt jeg blev overleveret til deres Raadhed. Af alle de ondskabsfulde Muldyr, der nogensinde have været til i Verden, vare disse de to værste. Jeg ved ikke om det var mig, der ikke kunde forstaa dem, eller om de ikke forstode mig; men netop det som jeg ikke vilde have at de skulde gjøre, det gjorde de. Dette irriterede mig høilig, og da jeg

Vi Tre.

nu havde sat mig for at de skulde lystre mig, og de havde sat sig i Hovedet at de ikke vilde som jeg, saa førte vi uafbrudt Krig med hinanden, men de andre to Mul-

æsler gik bestandig af med Seiren.

Hvorkænge min Taalmodighed, eller Egensindighed, og Uholdenhed vilde have sat mig istand til at holde ud i Kampen mellem os tre, eller hvor snart jeg vilde være bleven dræbt af Mulerne,

eller afstediget af Formanden, som

aduelig, er det umuligt for mig at dømmes. Det sorteste af Ueslerne vandt Slaget og afgjorde Spørgsmaalet høist summarisk ved at anbringe en

af sine haarde Baghore paa min store Taa, med overlagt Ondskab og tilstrækkelig Kraft til at trykke Neglen dybt ind i Kjødet og lemlestede mig i den Grad, at jeg fik Afsted i Raade, formedelt de Saar jeg havde faaet, og den Arbeidsudnygtighed jeg havde paadraget mig i Opfyldelsen af mine Pligter

Med min Fortjeneste i Lommen og med Foden i Bind vendte jeg tilbage til St. Louis.

Medens jeg var syg og pleiede min Fod, blev jeg betjendt med en gammel Lysker, der overtalte mig til, saasnart jeg igjen var istand til at kunde gaa, at anbringe min Kapital i Fabrikationen af kunstig Honning, en Efterligning af den ægte, og som var lovet af en Blanding af Honning, Bøx og Sukker. Lyskeren tilberedte Stoffet og jeg forhandlede det til Apothekere og Urtekræmmere, til en

Efter Bataljen. Pris, der var langt under den hvortil den virkelige Honning kunde sælges.

Vi havde en god Afjætning og tjente godt, da vore glimrende Udfigter fordunkledes og tilintetgjordes af den irske Pones, i hvis Hus

vi boede, krænkede Ærlighed, eller af nogen anden Årsag. Denne Saint Patricks kvindelige Tilhænger udsponerede vor Fremgangsmaade, da vi brugte hendes Badstue til Laboratorium, hvori vi i en Badstuekjedel fabrikerede "ægte" Bi-Honning uden at gjøre de travle Bier den allermindste Uleilighed.

I et eftertryffeligt Sprog og med vildt Raseri gav denne Madam sin Mening tilkjende at vi vare et Par forgiftende, myrdende og fjæltringeagtige, tykke Bagabonder, og endte sin Tirade med at raabe, idet hun truede ad os og med vildt flagrende Haar. "Jeg skal lade Politiet hente Jer, det skal jeg." "Hvorpaa hun styrte ud, som om hun strax vilde iværksætte sin Trudsel.

Jeg nærede en hellig Rædsel for at komme i Strid med Lovene og kjendte ikke min Forseelses Udstrækning eller Straf, og da jeg ikke ønskede at indhente Erfaringer i den Retning, saa hævdede jeg der, og da, Kompaniskabet og trak mig ud af Firmaet og denne søde Forretning med et Tab af tyve Dollars af mit oprindelige Indskud.

11te KAPITEL.

For skjellig Lykke og Ulykker.

Besteden af Naturen, som jeg var, og ikke ønskende at blive truffet frem for Offentligheden, i Særdeleshed af Politiet, saa tog jeg med et

Dampskib, der var bestemt at gaa til New Orleans, La, men vi vare kun komne saa langt ned ad Mississippifloden som til Cape Girardeau, da Vaaden løb paa Grund, der indtraf samtidig koldt Veir og vi laa der inde-frosne i to Uger.

Jeg har altid gjerne villet forjæne noget, og da der nu skulde bruges Mænd til at hugge Brænde til Skibets Forshning, ansøgte jeg om Arbeide. Men jeg var ikke heldigere med Øren end jeg havde været med Hatten, og det varede ikke længe inden jeg huggede Øren dybt ind i

Noget bag vendt. Foden og blev saaledes udnygtig til Arbeidet.

Jeg blev paa Skibet indtil vi naaede New Orleans, ved hvilken

Lid jeg igjen var istand til at humpe omkring. Min kontante Beholdning beløb sig til tredsindstyve Dollars, og da jeg frygtede for at mine Penge vilde slippe op, dersom jeg ikke anbragte dem i en eller anden Slags Forretning, da det nemlig var umuligt for mig at faa Bestjæftigelse der.

Jeg passede nu paa Baadene der kom ned ad Floden, medbringende Fødemidler til Brug i Byen. Af disse Folk kjøbte jeg saa hele deres

Forraad af Høns, som jeg senere solgte i Byen med en temmelig god Fortjeneste.

Jeg gjorde gode Forretninger, og tjente i Løbet af mindre end fire Uger over tre hundrede Dollars.

Paa denne Tid, kort før Krigen, fandtes der en Mængde Spillehuse i New Orleans, og andre Byer i de sydlige Stater, og da jeg var temmelig godt forsynet med Penge, og havde gjort Bekjendtskab med adskillige Folk, der vare godt

Rykkinger. kjendte paa disse Steder, saa Farvel!
overtaltes jeg let til at forsøge min Lykke i Spillehusene.

Den første Nat jeg spillede vandt jeg, eller man lod mig vinde, over fyrgetyve Dollars. Dette var den rette Maade at tjene Penge paa og at blive rig, tænkte jeg. Dog skulde jeg snart indse min Feiltagelse. Jeg besøgte anden Gang Spillehuset, men havde ikke saa godt Held med mig, som første Gang. Saa gik jeg derhen tredie Gang, vis paa at tilbagevinde hvad jeg tidligere havde tabt, og vinde meget mere, men da jeg forlod Huset havde jeg tabt over to hundrede Dollars af mine ærligt fortjente Penge.

Jeg tænkte nu paa at det var paa Tiden at vende tilbage til min Forretning, og se til mine Høns, som jeg havde i Bure, i Nærheden af Floden. Men til min store Forstrækkelse fandt jeg at der af over hundrede Dusin Høns ikke var en eneste tilbage. Jeg opjogte nu Manden, som jeg havde sat til at passe paa i min Fraværelse, og fik da at vide, at han havde udleveret alle Hønsene efter en Ordre fra et Firma, som det senere udviste sig slet ikke eksisterede.

Dette bragte mig til Raseri og Fortvivlelse, jeg udstødte et Fortvivlelsens Skrig, rev mig i Haaret og styrtede mig selv ud i Floden. Alt dette hændte paa min Fødselsdag, 1861, som saaledes var bleven

min Dødsdag, dersom mit jævnlige Uheld ikke havde fulgt mig.

Dersom jeg var sprunget ud paa Hovedet, var jeg sikkert bleven fiddende i Mudderet og kvalt; men da jeg nu sprang ud paa Benene, sank jeg kun i til Maven, og da jeg igjen havde faaet Lyst til Livet, gav jeg mig til at raabe om Hjælp af fuld Hals, hvorpaa jeg blev halet op, fuld af Mudder og Snavs.

Disse mine sidste Erfaringer af Livet i New Orleans havde bidraget til at gjøre mig Opholdet der høist ubehageligt. Havde jeg vundet i stedetfor at tabe, vilde alt have været nok saa herligt, men nu var det anderledes. Jeg samlede derfor sammen hvad jeg havde, for at besøge andre Egne.

12te KAPITTEL.

Det gaar stadig ned ad Bakken.

Jeg havde ikke nogen bestemt Tanke om hvor jeg skulde reise hen, men jeg gik ombord i et Dampskib og efter tre Dages Forløb befandt jeg mig i Galveston, Texas, hvor jeg traf paa en gammel Ven og Landsmand.

Det var netop paa denne Tid at Krigen mellem de nordlige og sydlige Stater var ved at bryde ud, og det var sienhyuligt at Blodsudgydelse var uundgaelig.

Jeg var ikke tvivlraadig til hvilken Side jeg vilde holde mig. Siden jeg havde forladt mit Fædrelands Banner, havde jeg tjent under adskillige andre Nationers Flag, men de Forenede Staters Stjernebanner, som jeg nu havde svoret Trostæb til, for Resten af mit Liv, var det, jeg vilde kæmpe for, gennem Lykt og Thndt.

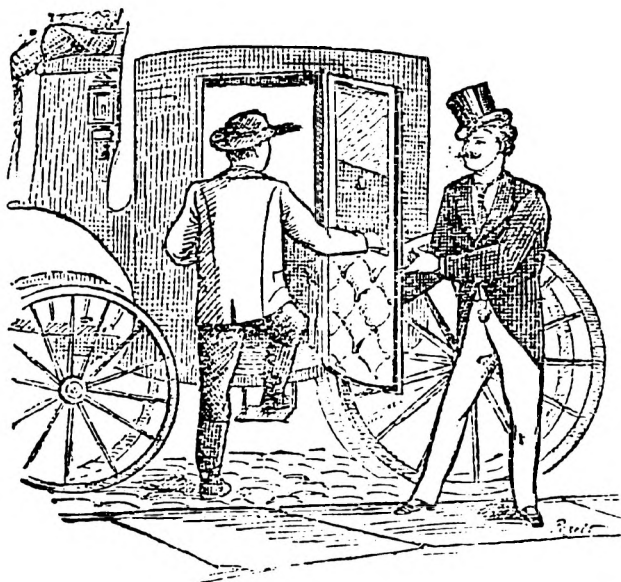
Opfyldt af saadanne Følelser og ikke bange for at give mine Meninger tilkjende i Ord, saa var det sølvrige Syden et altfor varmt Klima for min Sundhed, og jeg indsaa at jeg gjorde bedst i at rette mine Fjed imod Nord. Min danske Ven sympathiserede ganske med Syden, men vort personlige Venstreb var ligesaa varmt som før, skjønt vi havde nogle varme, politiske Dispyter, der dog ikke var andet end Wind, da det var Ting, som ingen af os havde nogen Forstand paa. Vi toge hjertelig Afsted med hinanden, og ønskede hinanden alt godt. Jeg forærede ham en Revolver, som jeg havde kjøbt.

"Her, min danske Broder," sagde jeg, indtagende en heroisk Stilling, "tag denne til Grindring om mig, men jeg beder dig om, for vort Fædrelands Skyld, at styde dig selv for Panden dermed, førend du bruger den imod Forsvarerne af det herlige Frihedens Flag!"

Jeg indskibede mig derpaa i et Kystfartøi til Pensacola, Appachicola, og efter at have besøgt andre Steder i Florida, kom jeg endelig tilbage igjen til New Orleans, med omtrent fyrgetyve Dollars i Lommen.

Det blev bekendtgjort at den 14de Marts var den sidste Dag paa hvilken en Dampbaad vilde blive tilladt at affeile nordpaa. To Dage før mødte jeg en afflediget Soldat af de Forenede Staters Arme, der ikke havde de fornødne Midler til at naa sit Hjem og sine Venner i Norden for, og jeg fulgte ham derfor ombord og betalte hans Reise til Cairo, &c. Der stod et velklædt Individ, af et dristigt Udseende nær ved Dampskibskontoret, han iagttog vore Handlinger og overhørte vor Samtale. Han saa mine Penge og overburderede sandsynligvis Størrelsen af Beløbet.

Denne fine Herre nærmede sig strax efter og indledede en Samtale

med mig, oversende mig med Komplimenter i Anledning af min Godgjørenhed mod den fattige Soldat. Det samme, sagde han, havde han selv gjort hundrede og hundrede Gange, og han syntes at blive mere og mere indtaget i mig og bemærkede at jeg just var den Mand han søgte. Han tilbød mig en Stilling som Opsynsmand paa sin Plantage, med en Løn af tredive Dollars om Maaneden, foruden frit Hus, Hest, Kost og Logi, og en hel

Fluen og Edderkoppen. Mængde andre Fordele desforuden. Hans politiske Anskuelser vare, til Punkt og Prikke, de samme som mine.

Da jeg ansaa det for bedst at modtage et saa godt Tilbud, indtil jeg havde sparet mig flere Penge, og saa at reise nordpaa, saa modtog jeg hans Tilbud, hvorpaa vi skiltes, dog ikke førend jeg havde lovet ham at møde ham igjen Klokken to samme Dag, paa St. Charles Hotel, for at kjøre en Tour med ham og tilkjendegive min Mening om et Par Heste, som han netop havde kjøbt.

Jeg mødte nøiagtig paa den fastsatte Tid, og fandt der min ny Ven og Foresatte, og tillige et elegant Kjøretøi med Kuff i Liberi. Med overdreven Høflighed indbød Edderkoppen Fluen til at sige ind i Karetten, hvilket jeg modtog med Stolthed, og efter at han havde sagt nogle saa Ord til Kufften, satte han sig ved Siden af mig. Han fortalte mig at han først vilde kjøre hen paa Jernbanestationen, forat saa sin Kuffert sendt hen paa Hotellet førend vi spiste til Middag.

Jeg var kun altfor glad ved at kjøre sammen med ham, og vi kjørte

altsaa til Stationen. Han steg saa ud og gik bort, men vendte tilbage strax efter med en Bankanvisning paa hundrede Dollars (eller noget, der skulde forestille det) i Haanden, og spurgte mig om jeg kunde bytte den. Jeg beklagede at jeg ikke havde saamange Penge hos mig. Han syntes foruroliget ved Tanken om at komme til at kjøre tilbage igjen. Ved nu at tælle sine Penge efter, fandt han at han manglede tretten Dollars for at kunne betale en Fragtregning med.

“Maaske kunde jeg hjælpe ham med det lille Beløb indtil han kom tilbage til Hotellet, hvor han da kunde faa sin Anvisning byttet, da han var kjendt der.”

“Jo, det baade kunde og vilde jeg med Glæde.”

Derpaa gik han tilbage i Stationen, og jeg blev siddende og ventede, og ventede, og ventede.

Men han kom ikke tilbage.

Efter at der var forløbet en lang Tid, vendte Kuffen sig om og lænede sig ned saa han kunde se ind i Karet, og spurgte: om vi havde i sinde at holde Hestene staaende der, hele Natten.

“Jeg tænker du vil vente til din Herre kommer tilbage,” sagde jeg med Værdighed.

“Fanden med Herren!” svarede Kuffen, “den Fyr er ikke min Herre, han er en Kjæltring. Men det kommer ikke mig ved, alt hvad jeg vil vide er om du har Penge til at betale Leien af denne Karet med.”

Jeg begreb nu Sagens Sammenhæng, og indsaa at jeg var bleven bedraget. Det var forgjæves at jeg forestillede ham at jeg ikke havde leiet Vognen, men at jeg var bleven inviteret af Manden til at kjøre en Tur med ham.

Hertil svarede Kuffen: “Det kommer alt sammen ikke mig noget ved, du og den anden Fyr har brugt dette Kjøretøi i over to Timer. Jeg har nu kun dig at holde mig til, og jeg vil have min Betaling, eller ogsaa bliver der Spektakel.

Med et tungt Hjerte betalte jeg ham en ublu Pris for Vognen, af min, nu meget formindskede Kassebeholdning, og skyndte mig at forlade en By, hvor alt syntes at gaa mig imod. Jeg ilede ned til Floden og opsogte Skibet, som Soldaten var paa, kjøbte mig en Billet og dampede en Time senere afsted, bort fra Skuepladsen for mine Ulykker og Dumheder.

Da jeg kun havde Dæksplads, var jeg ikke berettiget til Maaltiderne, og kunde heller ikke kjøbe nogen Mad paa Skibet. I mit Hastværk for at komme afsted havde jeg rent forglemt at forsyne mig med Levnetsmidler. Da nu Skibet standsede ved Baton Rouge, skyndte jeg mig ind i Byen for at kjøbe noget Mad, i den Overbevisning at jeg

havde rigelig Tid dertil da dette var den Station, hvor Skibene indtage Kul.

Med et Lommetørklæde fuldt af forskellige Fødevarer og et stort Brød under Armen vendte jeg tilbage til Landingsstedet, men Skibet var der ikke, og jeg kunde kun se det dampe afsted i det fjerne. Damperen var gaaet efter at have udløst sin Ladning, og tog Kul ind fra en Bram, som den havde taget med sig paa Slæbetaug idet den dampede ud.

Mit Tab ved denne Veilighed var temmelig betydeligt, i Særdeleshed da jeg mistede min Dagbog, som laa i min Sæk sammen med alle mine Klæder. Alt dette seilede dette elendige Dampskib nu bort med.

Der var nu kun en Udvei aaben for mig, nemlig at gaa ombord paa det næste Dampskib, som kom op ad Floden. Et Par Timers Tid senere var jeg igjen paa Veien og Fru Fortuna var mig gunstig paa denne Tur ved

ikke at lade Skrивeren, der indsamler Penge eller Billetter af Passagererne, bemærke min Nærværelse. Jeg skal ikke negte at jeg heller ikke opsogte ham og jeg kom saaledes frit med til mit Bestemmelsessted.

Ved min Ankomst til Cincinnati, Ohio, var jeg i høieste Grad iskiden, og der var visse Smaadhr, der gjorde sig altfor fortrolige med mit Kjød og Blod. Jeg væmmedes ved min Stilling og søgte at raade Bod derpaa, derfor købte jeg noget billigt Undertøi, og gik saa ned til Floden for at tage mig et Bad. Taar-net paa den store Hængebro, der nu er udspændt over Mississippifloden paa det Sted, var dengang omtrent tredive Fod høit. Jeg krøb ned under den for at søge Beskyttelse mod Vinden og at tage et Bad i det kolde Vand, hvor Isklumperne sloge imod hinanden.

Bad, intet Selvmord. Der var nogle Folk der havde bemærket mig gaa ned til Vandet, og da de nu saa mig begynde at klæde mig af, sluttede de deraf at jeg havde ifiinde at begaa Selvmord, og styrtede nu ned forat gribe mig. Der udfordredes en hel Del daarlig Engelsk for at overtyde dem om, at jeg i Virkeligheden kun havde ifiinde at tage et Bad, hvorpaa de overlode mig til mig selv, med den Overbevisning at jeg var en uskadelig halvgal Dyrker.

13de KAPITEL.

En god Samaritan.

Der var bleven betydelig Lavvande i min Kassebeholdning. Jeg havde kun omtrent tre Dollars tilbage, og at disse ikke vilde vare længe i Cincinnati indsaar jeg klart. Det var nødvendigt at jeg strax maatte søge, og finde, Arbeide, men skjønt jeg søgte flittigt, kunde jeg dog ikke faa Bestjæstigelser i Byen.

Med mine jordiske Giendele i en let Bylt, begav jeg mig ud paa Landet og fandt, at der var rigeligt Arbeide, men ikke noget jeg kunde paatage mig. Det forekom mig som om jeg maatte svare "Nei" til ethvert Spørgsmaal, man rettede til mig.

"Kunde jeg gjøre Havearbeide?" "Nei."

"Kunde jeg drage Omsoarg for Heste?" "Nei."

"Hugge Brænde?" "Nei."

"Malte Kær?" "Nei."

og saaledes maatte jeg fremdeles svare paa alle Spørgsmaal.

Naar man spurgte "Hvad kan du gjøre?" maatte jeg svare "Intet andet end at forsøge at gjøre hvad man befaler mig."

Beredvillighed syntes imidlertid ikke at være ligegjældende med Kundskab og Duelighed, og jeg vandrede affled gennem Hamilton County, indtil jeg naaede Fairfield, Indiana, hvor jeg betalte mine sidste Penger, fem og tyve Cents, for et Natteleie og det samme Beløb for Frokost, hvorpaa jeg fortsatte min Vandring uden noget bestemt Reisemaal, og blottet for Penger.

Henad Veie, der ikke syntes at føre nogen Steder hen isærdeleshed, og ved Omdreininger, der gif i alle Kompassets Retninger, fortsatte jeg min tunge Veie indtil jeg naaede Bredderne af en lille Flod. Omendskjønt jeg havde været Sømand og levet i lang Tid i Nærheden af dybt Vand, kunde jeg dog ikke svømme. Strauken, bestaaende af dette dybe, hurtig løbende Vand, over hvilket, der ikke var nogen Bro, eller Tegn paa en Veie førende til en, forekom mig at være en forudbestemt Holdeplads i mit Liv, til hvilken mine omvandrede Fodstridt vare blevne rettede af et altstyrende Forsyn.

"Saavidt, og ikke videre paa din Gang, skal du gaa" syntes Strømmens Hvirvel at hviske mig i Øret.

Hvilke Tilskyndelser, der havde grebet mig, ved jeg ikke, men der var en eller anden forandrende Proces, der mægtig arbejdede i mit Indre. Jeg spurgte mig selv: "Hvad skal jeg gjøre?" vidende fuldt vel at jeg ikke kunde besvare mig selv Spørgsmaalet. Det forekom mig som om jeg havde naaet Endepunktet for alt, hvad der vedrørte mig selv.

Nu vendte min Moders Ord, da jeg tog Afsted med hende, og jeg

ligegehlbig unddrog mig hendes beskyttende Omhu for mig, og blindt styrkede mig ud i en, mig fremmed, Verden, tilbage i min Erindring.

“Min Søn, stol paa Gud, og gjør dig hans faderlige Kjærlighed værdig; hold dig ren i Tanke og Sind, luv aldrig, vær ærlig, gjør din Blygt mod dine Forfatte, vær ædruelig, bed at du maa blive paa den rette Veie i alle denne Verdens Prøvelser og Modgang, Snarer, Ondskab og Farer, og at han vil bevare og beskytte dig.”

Bøn.

Men den sande Rod til alt godt var i hende, hun besad tilfulde Kundskab om Veien til Fred og Lyksalighed, og Veiligheden ved hvilken hun havde talt til mig, selve hendes Ord, vare uudslettelig indprentede i min Sjæl.

Erindringen om denne Tildragelse, med alle de dertil hørende Omstændigheder, opfyldte ganske mit Sind, og forladt som jeg nu stod, og ganske glemmende alt omkring mig, faldt jeg paa mine Knæ, med foldede Hænder, og bad til Gud om Tilgivelse, Veiledning, Hjælp og Beskyttelse.

Hvad jeg sagde, og hvorlænge jeg bad, ved jeg ikke, jeg var saa aldeles fraværende fra de jordiske Omgivelser, at ikke engang Støien af en Vogn, trukket af to Heste, der kom hen til Stedet, tiltrak sig min Opmærksomhed, og da mine Tanker igjen vendte tilbage til verdslige Ting, mærkede jeg, at jeg var Gjenstanden for en aldrende Herres nysgjerrige Blikke, som sad i Kjøretøiet, der stod tæt ved mig. Hans Blik og Mine syntes ikke uvenligt, og da jeg i min Forvirring sprang op, raabte han til mig.

“Min Dreng,” sagde han, “hvad er der i Veien?”

Da det var noget usædvanligt for mig at bede, saa stammede jeg mig over at tilstaa, at jeg havde bedet Gud om Hjælp, og søgte at undgaa at besvare hans Spørgsmaal.

Min ny Bekjendt bad mig springe ind i Vognen til sig, hvilket jeg ogsaa gjorde. Han begyndte nu, medens vi kjørte, at udspørge mig paa en skarp, men venlig Maade, om mit Forhold, og vi havde derfor ikke kjørt mange Mil sammen, førend han var i Besiddelse af Kundskab om Tildragelserne i mit Livs Eventyr, og jeg sluttede med oprigtig at tilstaa, at jeg, efter at have følt mig magtesløs og ikke længer havde Tillid til, hverken min egen Styrke, eller Menneskets Barmhertighed,

Bøn.

havde henvendt mig til min himmelske Fader om Hjælp og Beskyttelse.
 "Og troer du nu ikke at han sendte den?" spurgte den gamle Herre.
 Kort efter rettede han det samme Spørgsmaal, som jeg saa ofte
 havde besvaret.

"Hvad kan du?"

Og atter kom det beredvillige, men yderst utilfredsstillende Svar:
 "Ingenting."

Dette Svar hverken forskrækkede, eller beroligede min ny Ven, der
 øiensynlig dømte som saa, at en Mand eller Dreng, der var villig til
 at indrømme at han ikke kunde noget, muligens kunde lære at gjøre noget;
 og jeg betvivler ikke at Erfaringen havde lært ham, at dem, der paa staa
 at kunne gjøre alt, hyppig ere uduelige til at gjøre noget. Dette er dog
 en Slutning, som jeg først senere i Livet er kommen til, jeg havde Ind-
 trykket deraf dengang, men var ikke istand til at udtrykke mine Tanker,
 og jeg giver nu Verden Fordelen af denne min modnede Visdom.

Førend vi naaede hans Bestemmelsessted, havde denne Mand, som
 jeg troer var sendt fra Gud, til Svar paa min Bøn, gjort Afstale med
 mig at jeg skulde kjøre med ham til hans Hjem og bo hos ham, og at
 jeg tillige skulde have sex Dollars om Maanedes, og ikke bestille noget
 førend han havde set at jeg kunde gjøre noget.

Jeg vil her give denne gode Mand et opdigtet Navn, og kalde ham
 John Stuart, af Blankville, Indiana, og jeg føler mig stolt ved Over-
 bevisningen om, at han aldrig har havt Marsag til at fortryde denne,
 mod mig, udviste Udelmodighed. Jeg var, og er, og vil bestandig være
 ham, meget, meget taknemmelig.

Jeg traadte ind i hans Hus, raa og uvidende, men beredvillig og
 begjærlig efter at lære, og det er virkelig vidunderligt hvorledes jeg i
 en forholdsvis kort Tid lærte at udføre mange mere eller mindre vigtige
 Hverv. Jeg lærte i dette hyggelige Hjem mange Ting, der senere have
 været mig til stor Nytte, og jeg ved at jeg gjorde hvad der blev betrag-
 tet som mer end tilstrækkeligt for at gjengjælde, den mig, af hvert af
 Familiens Medlemmer udviste Venlighed.

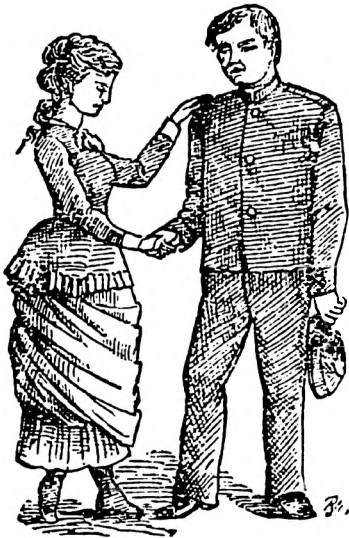
14de KAPITEL.

Som Soldat

Krigsskjen, som jeg havde set komme tilshue i Syden var nu saa-
 ledes voget i Størrelse og truende Udseende, at den med sit Mærke over-
 skyggede hele Nationen.

Den første Kanon, affyret ved Fort Sumpter, gav Gjenlyd over
 hele Verden, og i vort eget Land, fra Californien til Kanadas Grænd-
 ser. Nordens Mænd vaagnede og forberedte sig til den forestaaende

Kamp. Mit Fædreland bibeholdt den Del af min Kjærlighed, som enhver Mand bestandig maa føle for det Land, hvori han er født, men de Forenede Stater var det Land jeg, fremfor alle andre, havde valgt til at være mit Land. Jeg havde tjent under dets Flag, og jeg vilde aldrig tillade nogen hverken Amerikaner eller Udlænding at overgaa mig i Dpoffrelse eller Hengivenhed for det, og saavidt som det stod i min Magt at gøre min Pligt,

Her var et Arbejde om hvilket Ingen behøvede at spørge mig "Kan du gøre det?" "Kan du kæmpe for Stjerneflaget?" Enhver Drift i mig, ethvert Slag i mit Hjerte jagde mig, "du kan det!" og jeg bestemte mig til at gaa i Krigen.

Jeg havde ikke været en Maaned i mit ny Hjem, hvor jeg var lykkelig og tilfreds og jeg vidste at min Herre, og hele hans Familie, vare vel tilfredse med mig, men fuld af Fdeer, og dum, som jeg altid havde været, saa følte jeg dette at

Gaa ikke Hans. være en direkte Dpfordring til mig.

Min Herre sympathiserede ganske med mig i mit Forsæt og gjorde desaar sag intet for at afholde mig dervfra, og den 22de April 1861, lod jeg mig indrullere i Kaptein John X's Kompani, og jeg var den første Rekrut, der lod sig hverve i Byen Blankville, Indiana.

Skjønt min Herre, som sagt, fuldstændig bifaldt mit Forehavende, saa var der dog Utilfredshed i hans Familie over at jeg gik ind som Soldat. Mit Væsen og mine Mannerer var blevet langt mindre ubehøvlet og jeg havde tillige lært en hel Del af Arbejdet paa Gaarden. Madam Stuart syntes heller ikke om at miste min kraftige og villige Hjælp. Der var tillige en vis ung Pige i Huset, hvis klare Dine glindsende Lokker, og elskværdige Miner og Væsen havde vakt Følelser i min modtagelige Natur til en Udstrækning, som jeg var mig ubevidst, indtil hun ved Afskeden bad mig om ikke at gaa bort og Taarerne i hendes skjønne Dine befrugtede Kjærlighedspiren i mit Hjerte, og bragte den til at vore og blomstre med magisk Hurtighed, saa at den udfoldede sig til en blomstrende Plante.

Men jeg havde givet mit Ord, og min Ære, Pligt og Tilbøielighed forbøde mig nu at trække mig tilbage.

Jeg lod mig hverve ved Kaptein X's Kompani for tre Maaneders Tjeneste, men Staten og Regjeringen affloqe at modtage hans Kompani for det Tidsrum; han gjorde da Foranstaltninger til at knytte sin Kommando til et Regiment bestaaende af Frivillige fra Indiana, men der syntes endogsaa at være Tvivl om at det vilde blive modtaget; endelig

fluttede han sig til det trettende Indiana Infanteri Regiment og Kompaniet blev indmønstreret den 28de April, 1861. Der blev opsendt Bønner for mig i Blankville Kirke, og skjønt de maasse ikke have gjort mig noget godt, saa er jeg dog overvist om at de aldrig have forarsaget mig nogen Skade, og jeg var bestandig meget taknemmelig for dem.

Vi kom i Leir ved Sunmans Station, og bleve der indøvede i at exercere.

Da vor Naturalforpleining udelukkende bestod af Flæsk, begyndte det at forarsage en Del Utilfredshed mellem Folkene, der altid havde været vant forstjellig Føde, og Soldaterne, der bestandig lettere se Soldaterlivets Skjygesider end de lyse, bleve fuldkomne Fourageerer førend de engang var halve Soldater. Hønschufene i Omegnen led forstræffeligt. I en lang Tid modsatte jeg mig af al Magt enhver ulovlig Tilagnelse af Fødemidler. Jeg negtede at koge og spise noget af Fjederkræet, der var indsamlet paa disse natlige Udflugter, omendstjønt Synet og Lugten af de deilige fede og læckre Høns, tilberedt paa alle forstjellige Maader, i Sammenligning med det harske, ildelugtende, gamle Flæsk, var en stræffelig og stadig Fristelse for mig, og en Dag, da Madikerne i Flæsket, vi fik tildelt, vare store nok til at reise sig og gjo ad os, faldt jeg for Fristelsen og modtog min Del af Røvet, nemlig to ud af tolv "annekterede" Kyllinger, som jeg strax fortærede, og gjorde siden det samme med alle dem jeg kunde faa Fingre i.

For at faa lidt Afvevling i det ensformige Leirliv, og for tillige at faa Penge til extra Føde og anden Luxus, fik vi en Forestilling istand, de Optrædende bestode kun af Soldater fra vort Regiment. Udgangen var 25 Cents for hver, og vi havde et propfuldt Hus. Der var alle alle Slags Ting paa Programmet. Jeg optraadte som "Jernmanden," og gjorde mig denne Benævnelse værdig ved at stikke Knappenaale ind i Rjødets, holde gloende Jern paa min Tunge i tre Sekunder, og andre lignende gammeltdags Behændighedskunster.

Forevisningen indbragte os tretten Dollars over Udgifterne, hvoraf jeg modtog fem og tyve Cents, Resten kjøbte de andre Soldater Whiskey for, til hvis Nydelse jeg var mindre fristet end med Hensyn til Kyllinger, jeg deltog selvstjellig ikke i de derpaa følgende Udsteielsker, bestaaende af Drickeri og Slagsmaal.

Vor Afdeling blev forshlyttet til Richmond, Indiana, det rygtedes igjen at vort Kompani skulde overdrages til det Regiment i hvilket det fra først af havde søgt at faa Plads; men Forandringen blev ikke iværksat og i tre Aar udgjorde vi en Del af det 13de Indiana Regiment, under Anførsel af Oberst Jerry Sullivan.

Kapteinen for vort Kompani var en høist fortræffelig Officer; en

Veteran fra den mexikanske Krig, i hvilken han havde mistet en Arm, han var en saa tapper Soldat, som nogeninde har levet, som ikke kjendte til Frygt. Vi bleve Stationerede til Raabenøvelse ved Camp Sullivan, Indianapolis, indtil den 4de Juli, 1861, da vi bleve forflyttede til Grafton, Va., hvor vi forbleve i to Dage, medens vi forberedte os til vor første March, der bragte os til Foden af Rich Mountain, den niende i samme Maaned.

Vor Uniform bestod paa den Tid af en blaa Klædning, Trøien var kort og uden Facon, og vi lignede en Hob forvoredede Fattighusdrengene naar vi ikke bare Raaben og Ekvipering. Klokken et om Morgenen den 11te Juli, med tre Dages Madforraad i vore Brødpøser, vore Patrontaster fulde og vi selv opfyldte af nye Tølelser, stillede det 13de Regiment i Linie, vel vidende at der efter al menneskelig Beregning vilde være nogle, der ikke vilde svare naar deres Navne om Aftenen opraabtes.

Vi skulde i Slag. Nu, det var jo derfor vi vare komne.

Det er ikke nogen let Sag, selv for gamle Soldater, rolig at forberede sig til at gaa i Slag i Timen efter J e r n = Midnattens kolde og fugtige Luft og Mørke. Det er en m a n d e n . hel forskjellig Ting fra at gjøre det ved Dagen. "Der findes saa Mænd,"

Der findes saa Mænd," sagde den store Napoleon, "der besidde det samme Mod Klokken to om Morgenen, som de gjør om Dagen;" og enhver Soldat, der har deltaget i et Felttog vil indrømme Sandheden heraf. Og nu hvad os angik, vi vare ikke stort andet end grønne Rekrutter, og mønstrede nu tavse i Nattens Time, for at gaa frem og blive indviede i Scener, fulde af blodig Boldsomhed.

Vor Overstibefalende var General Rosecrans, og efter at alle Batallionerne vare komne, stillede han sig selv i Spidsen for Tropperne; saa paafulgte en trættende March paa tretten Mil, over de sletteste Veie, der nogeninde have pint Mennesker og Dyr, efter

F y r ! dette befandt vi os bag Rich Mountain, hvorfra vi kunde iagttage de skumle Batterier, der vare opbyggede af de Confedererede, under General Garnet. Der paafulgte en haard Kamp, og jeg kunde og vilde gjerne spinde en lang Ende om Slaget, men jeg skriver ikke en Historie om Krigen, eller nogen Beretning om andre Slag end mine egne, derfor vil jeg kun sige at vi vare de seirrige og kom som saadanne ud af vor første Fegtning, med tilsvarende stolt Overmod.

Folk, der ikke have været i Slag, gjøre ofte dette Spørgsmaal: "Hvilke vare deres Følelser før og under det første Slag de deltog i?"

Hvad mig selv angaar, kan jeg kun svare, at mine Følelser ved denne Leilighed vare blandede og forskjellige. Da vi ordnede Geledeerne i Mørke og Kulde, saa var jeg næsten gennemfrosset. Jeg bad en Bøn med Jnderlighed, og mente oprigtig ethvert Ord, som jeg yttrede. Da vi nu stode ligeoverfor Fjenden, maa jeg tilstaa at jeg var en lille Smule skræmmet, jeg vilde ikke gjerne dræbes eller saares, ikke engang for mit Land. Efter at Skydningen var begyndt og Kammeraterne begyndte at falde omkring mig, vakte deres Skjæbne Medlidenhed hos mig og tillige Uro for min egen Skjæbne, men jeg kom snart ind i Kampens Hede. Ved at sønderrive Patronerne fik jeg Krudt i Munden, Røgen fra Slaget fyldte mine Næsebor, en vis Galstøb kom over mig, jeg tørstede efter Hævn. Jeg ladede og affyrede mit Gevær med blodtørstig Bestemthed paa at gjøre al den Skade, der stod i min Magt. I det Dieblig der kommanderedes at vi skulde gaa paa, havde jeg glemt al Fare og styrtede fremad, opfyldt af Krigslyst og Raseri.

Og da vi nu gik paa og drev dem tilbage! O! Stoltheden ved at se dem flygte for os, og Seirens Begeistring! Det var en Følelse af fuldstændig, ren og fuldkommen Genrykkelse. Vor Uddeling tog i over en Time virksom Del i Slaget, og hele den Tid forekom mig ikke at være mere end ti Minutter.

Nu ved de hvorledes mine Følelser var i mit første Slag.

Den næste Dag skulde vi angribe en anden af Fjendens stærke Stillinger, men da vi den Nat gik i Leir, var jeg en af dem, der blev udtaget til at gjøre Forposttjeneste i den ydre Linie. Det stormede frygteligt hele Natten, og det var temmelig haardt for en ung Soldat, tørst at have en lang Marsch, dernæst deltage i en haard Kamp og saa at gjøre Forposttjeneste, uden at være forsynet hverken med Overfrakke eller Tæppe og i en skyllende Regn, alt dette i Løbet af fire og thye Timer. Men Prøven gjorde os godt.

Paa Forpost. Ved Daggry marcherede vi mod Fjenden, naturligtvis iagttagende alle mulige Forholdsregler. Til vor store Forbauselse gjengjældte Fjenden ikke vore første Salver, og kort derpaa opdagede vi at den var brudt op i Nattens Mørke, medtagende hele sin Ammunition og Vaaben, men efterladende hele sin Baggage, Leirudrustning og Levnetsmidler.

Denne Troppesafdeling, der saaledes havde truffet sig tilbage var en af disse, der i Begyndelsen af Krigen bestod af velhavende Mænd, de vare rigelig forsynede med alt hvad der kunde kjøbes for Penge. Disse Kadetter fra Syd Carolina havde været nødsagede til at efterlade en Overflødighed af Luxusgjenstande, Klæder, Lækkerier og Vine, Cigarer, henkogte Frugter og Kjødspiser, kort sagt, alt hvad disse stakkels Fyre to Aar senere aldeles havde forglemte Brugen og Smagen af.

De Breve vi fandt fra deres Kjærestes, Hustruer og Familier vare alle saa fulde af Udtryk og Følelser af Opoffrelse for den gode Sag, at det er let at begribe hvad det var som saa stærkt opflammede Sydlændernes Hjerter.

15de KAPITEL.

Jeg lugter Rrudtrøg.

Vort Regiments næste Station var ved Beverly, Va, hvorfra vi marscherede til Hutchinville, og derfra til Elkwater hvor vor Pligt bestod i at marschere frem og tilbage til Cheat Mountain, sjønt der stadig fandt smaa Skjermhydsler Sted for at holde vort Blod fra at staa stille.

Bed Hutchinville blev jeg syg. Min Sygdom forekom mig at bestaa af en Sammensætning og Sammenblanding af alle slags Sygdomme, og jeg troer ikke at der var en elendigere stakkels Fyr paa Jorden end jeg.

Jeg havde en god Kammerat, hans Navn var Frank McCoy. Han gik ud en Dag og samlede en stor Haandfuld vilde Urter, (Boneset) hvoraf han kogte en stærk The, jeg kom mit Sukker for en hel Uge deri, men lige stærk og bitter blev Theen, dog jeg drak den.

Kort efter at jeg havde drukket denne skrækelige Medicin, lød Appellen, jeg hørte Geværskud og det var tydeligt at en Forpostfægtning var i fuld Gang.

Noget saa Dieblikke før jeg hørte alt dette er jeg vis paa at jeg ikke vilde have været istand til at flytte mig af Stedet, men da denne Lyd naaede mit Øre, greb jeg mit Gevær, slæbte mig afsted og kravlede hen til hvor Kampen gik for sig. Opvækkelsen, Anstrengelsen eller Medicinen, eller maaske alle tre, bevirkede at jeg kom i en stærk Svæd, der virkede saa helbredende paa mig at jeg efter tre eller fire Dages Forløb igjen kunde melde mig til Tjeneste.

Sommerfelttoget var næsten uden Tildragelser af nogen Betydning, men i Oktober bleve vi kommanderede ud til Hollow Fork. Vi bleve forsynede med tre Dages Proviant, men da vi vare der tre Gange tre Dage, og det i en Landstrækning, hvor der fandtes lidet eller intet at

spise, vare vi næsten udsultede. Vi fik noget Maiskorn Mel, hvoraf vi kogte Grød, men det var kun daarlig Føde, da vi manglede Salt

En Gang troede jeg at have skudt Papegøien. I Nærheden af et

Slip!

over Is og Sne efterladende blodige Fodspor af vore sønderrevne Fødder.

Vi bleve nu befalede at nedhugge Træstammer og bygge Hytter,

der skulde tjene os til Vinterkvarter. Vi vare knapt færdige dermed, da vi maatte marschere til Beverly, hvorfra der den 11te December blev udsendt en Batallion, der bestod af ti Mænd fra hvert Kompani af fire Regimenter, til at gjøre et Angreb paa en fjendtlig Skare, der havde forstaaet sig paa Toppen af Allegheny Bjergene, omtrent halvtredstusindstyve Mil borte. Jeg havde den Ære at være en af dem, der udsendes fra vort Kompani.

Vi naaede Fjendens Fæstning den trettende, og gjorde strax Angreb. I

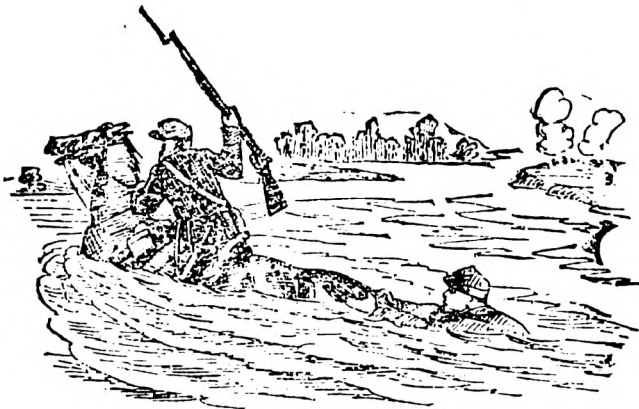
Tilbage! for at "re-organisere." gjorde alt hvad Mænd kan gjøre for at vinde Seir, men vore Modstandere havde en uindtagelig Stilling og efter at vi havde mistet næsten et hundrede og halvtredstusindstyve Mand, begyndte vore Rækker at svækkes og da nu Fjenden stormede ud af Fæstningen og angreb os, bleve vi nødsagede til at trække os tilbage i broget Forvirring for igjen at organisere os.

Jeg havde under Slaget kæmpet som en Mand, men da nu alt var

i Forvirring maatte jeg følge Trop og jeg brugte mine Ben det bedste jeg kunde indtil jeg naaede tilbage til Beverly.

Vort Kompani havde brugt syv og tyve Timer for at marschere til Kamppladsen, og da jeg gjorde Tilbagetoget i mindre end den halve Tid, saa kan jeg idetmindste rose mig af min Letfødehed, om mine Bedrifter i dette Slag ikke fortjener den samme Anerkjendelse.

Kort Tid efter denne uhæderlige Fegtning bleve vi forflyttede til Cumberland for at beskytte Baltimore og Ohio Jernbanelinien, og adskillige smaa Skjermnydsker bidroge til at holde os i Vande og i Virk-

somhed, isærdeleshed en ved Sir John's Run. Begyndelsen af Maret 1862 fandt os i Leir ved Pawpaw Tunnellen, under General F. W. Landers Kommando. Denne Mand afgik pludselig ved Døden den anden Marts, medens vi gjorde vore Forberedelser til at modstaa et natligt, fjendtligt Angreb paa vor Stilling. Denne

Paa en Haarsbred nær. ædle Mand var en saa sand Patriot og tapper Soldat, som nogen sinde har kæmpet for vort Flag.

General James Shields tog derpaa Kommandoen og under denne Veteran fra den mexikanske Krig, tog vi Del i Slaget ved Winchester, der begyndte om Aftenen den to og tyvende Marts og hvorved vi tilbagedrev en fjendtlig Styrke under General Ashby.

Vi havde travlt hele Natten, der gik forud for Slaget, med at gjøre vore Forberedelser til den forestaaende Kamp. Der viste sig en lille fjendtlig Skare tidligt den tre og tyvende. Det var tydeligt at Fjenden laa i Baghold, men da vort Artilleri rettede sine Kanoner imod deres Stilling, kom de frem og en heftig Kamp paafulgte, under hvilken vi ved et Angreb paa Fjendens venstre Fløi fik dem hen hvor vi vilde have dem for at gjøre et almindeligt Angreb paa dem. Dette blev udført med stort Held klokken fem om Eftermiddagen, og vi erobrede en Mængde Kanoner og Geværer og gjorde en Masse Fanger. General Shields blev saaret i Armen og vi tabte mange Mænd, det var isærdeleshed det 81de og 110de Pennsylvania Regiment, som det ved denne Leilighed gik ud over. Der blev udsat en Afdeling Soldater, hvoriblandt jeg behandlede mig, til at opsamle de saarede paa Balpladsen. Obersten fulgte os i en Stund, og medens vi gik var der en stakkels Fyr, der tilraabte os at hans ene Ben var brækket, og bad os om at komme ham tilhjælp, til hvilken Anmodning Obersten svarede: "Hold din Mund for saadan

en Ubethdelighed, her ligger en stakkels Fyr, der har faaet det øverste af Hovedet bortskudt og han klager sig slet ikke."

Morgenen efter Slaget marscherede vi til New Market, hvor vi fangede mange Omkringstreifende. Nu paafulgte der en travl Tid for os. Vi marscherede over Lurah Valley til Port Royal og andre Steder, og gjorde Forpostvagt og deltog i adskillige Smaafegtninger.

En Dag tog jeg tilligemed en Del af mit Kompani over Lurah Floden forat recognoscere Fjenden. I Stedet for at vente paa os kom de før vi ventede dem og paa en for os meget ubehagelig Maade. Ved en Feiltagelse fra vor Side kom vi ind imellem en Korsild, og jeg løb saa langt jeg kunde indtil jeg maatte standse ved Flodbredden. Jeg havde nu Valget mellem at dø ved Drukning eller at blive skudt af Fjenden, men jeg havde slet ikke Lyst til nogen af Delene.

Lykken sendte mig en Frelsermand i Stikkelse af en skræmmet Kavallerist, der sporede sin Hest af alle Kræfter. Jeg bad ham om at hjælpe mig, han tog mit Gevær medens jeg greb fat i Hestens Hale og blev saaledes halet igjennem Strømmen indtil jeg var i Sikkerhed paa den anden Side. Jeg har anført denne Tildragelse fordi den giver mig Anledning til at bemærke at dette var den største Livsfare jeg var i under hele Krigen.

Vi bleve transporterede med Jernbanen til Alexandria og derfra til Harrison's Landing, hvor vi ankom den anden Juli, netop tidsnok til at dække General McClellan's Tilbagetog fra Malvern Hill.

Under vort Ophold ved Harrison's Landing bestod vor Bestjæftigelse mest i Parader, Exercits og med at bygge Forskandsninger. Det var stationeret her, at jeg, da jeg en Dag gjorde Forposttjeneste, begik den Feil ved at forsøge paa at springe over en Grøft at falde i samme, hvorved jeg paadrog mig en Skade (Hernia), der siden viste sig at være meget farlig.

Jeg kom under Lægebehandling i Leiren, og blev senere sendt til Hampton Hospitalet ved Fort Monroe, hvor jeg forblev indtil jeg af de Forenede Staters Læge-Autoriteter blev erklæret for uhelbredelig og i Oktober Maaned 1862 afskediget fra Militærtjenesten. Dette er en anden mærkelig Tildragelse, da jeg hver Gang har faaet min Afssed af de Forenede Staters Regjering i denne Maaned af Maret.

W. W. Smith, Eier af "California Wine Depot,"

249 Hennepin Ave. = Minneapolis, Minn.

Beste og billigste Vine og Lixører. Alkohol, beste og billigste Sort, findes altid paa Haanden.

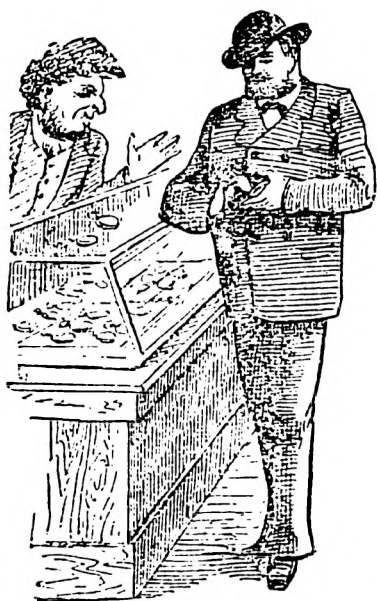
16de KAPITEL.

En Visit til det Gamle Land.

Under hele Krigstjenesten havde jeg fra Tid til anden tilsendt min gode Ven og tidligere Herre, Mr. Stuart, en Del af min Lønning, og han havde nu i Forvaring for mig en Sum af tredsindstyve Dollars.

Jeg nærede en stærk Tilbøielighed til strax at reise til Blankville, og jeg skal ikke her undlade at tilføie at den skjønnne Jomfru Maggie var en kraftig Magnet, der trak mig i den Retning; thi det var ikke alene behagelige Grindringer om det forbigangne, der kom mig paa Tanke, men der var en fristende Fremtid i Sigte, og Afstanden ydede forøget Fortryllelse til Udsigten. Jeg længtes efter at erfare om de blide Forhaabninger jeg nærede nogeninde kunde komme til lykkelig Modenhed.

Men jeg vidste nok at jeg med de faa Penge jeg havde i mit Cie,

Det smukke
Uhr.

ikke kunde faa min egen Gaard, og jeg maatte igjen tage fat som Arbeidsmand, hvilket jeg slet ikke syntes om. Jeg var bleven mer ærgjerrig hvad min Livsstilling angik, derfor bekæmpede jeg mit inderlige Ønske at tage det første Tog til Indiana og besluttede derfor at adlyde en ligejaa heftig Tilskyndelse, som jeg længe havde forløst at bekæmpe.

Sandheden var, at jeg i flere Maaneder havde lidt af et Anfald af Hjemve. I flere Aar, lige siden jeg havde forladt min Moder, havde jeg alvorlig længtet efter endnu engang at se hende skjønt i sine Omstændigheder aldrig havde været, idetmindste ikke længe ad Gangen, af en saadan Bestaafenhed, der kunde berettige mig til at handle i Overensstemmelse med mit Hjertes Tilskyndelse. Jeg sølte nu som om jeg havde fortjent at nyde en Hvile og Ferie, og jeg

besluttede at reise hjem til Danmark og forbause min Moder, Brødre og Søstre.

Da jeg nu var bestemt paa at reise hjem, saa bestemte jeg mig ligeledes til at spare alle de Penge jeg kunde for at kunne vise mig for min Familie og Bekjendte paa en passende Maade. Jeg foresatte mig derfor, med dette Formaal for Øie, ikke unødvendigt at udgive Penge før end jeg havde nået min Rejse's Maal.

Da jeg vendte tilbage fra Armeen mødte jeg i Buffalo en Stare Kreaturhandlere og jeg fik, imod at hjælpe dem med at tage vare paa Kvæget, fri Reise med Jernbanen til New York.

Jeg købte et Sølvuhr af en Herre, hvis Ansigtstræk tydelig til-

kjendegav hans Troesbekjendelse, og som med hans Troesfællers Bel-
talenhed udbredte sig vidt og bredt om dets udmærkede Egenstaber.
Jeg havde foresat mig at min Moder, og andre, skulde se at Familiens
Dumhoved ikke vendte hjem, efter sin mangeaarige Vandring, paa sam-
me Maade som den forlorne Søn i Bibelen. Selv om jeg undertiden
havde været i en slem Forfatning og skjønt jeg ved en Leilighed endog-
saa havde været glad ved at sove sammen med et Svin, saa vilde jeg dog
ikke komme hjem paa en Maade, der kunde bekræfte Sandheden af den
Spaadom, der engang var bleven udtalt over mig, at jeg engang vilde
komme til at blive hængt.

Da jeg bestandig søgte at reise paa den billigste Maade, saa blev
jeg glad ved at saa at vide, at jeg, dersom jeg vilde, kunde saa fri Reise
over Oceanet med et Hamborger Dampskib ved at vadste Tullerkener.
Jeg søgte, og fandt en saadan Bestjæftigelse, og gjorde Reisen den i
Egenstøb.

Skibet løb ind i flere Havne paa Veien før vi naaede Hamborg og
jeg vilde gjerne gaa iland paa et Sted hvorfra jeg hurtigst kunde naa
hen til den fra hvem jeg saa længe havde været skilt. Man sagde mig
at jeg, dersom jeg forlod Skibet førend det havde fuldendt Reisen,
ikke vilde saa Betaling for mit Arbeide. Jeg havde ikke ventet andet
end fri Reise, og skjønt jeg gjerne vilde have Pengene, saa kunde jeg
ikke nu, da jeg var saa nærved mit Hjem, beherske min Utaalmodighed.
Jeg gik derfor iland medens vi laa i Kvarantæne og skyndte mig alt
hvad jeg kunde til mit gamle Hjem, og paa den Maade givende Afkald

paa min Løn. Jeg ønskede
dog snart at jeg havde holdt
mine Ønsker i Løkke og taget
Pengene.

Endelig naaede jeg hjem
til min Moder, hverken hun
eller mine Brødre gjenkjendte
mig, men nogle saa Ord og
Dieblitte bortjog Skærne,
der havde lagt sig imellem os,
og min Velkomst var saa hjer-
telig som den mest fordrings-
fulde Kjærlighed kunde ønske
sig.

Hele Byen stod aaben for mig
"Kjender du mig ei igjen?" og jeg sparede ikke paa Munn-
ten for at gjengjelde den mig af min Familie, Venner og Naboer ud-
viste Gæstfrihed. Enhver paastod nu at de altid havde set at der vilde

blive noget stort af mig. Som sagt, jeg lod staa til med mine Penge, som jeg snart saa svinde hen ligesom Sneen for Foraarsjolen, og jeg sagde til mig selv: "Min Søn, det er paa Tide at du pakker sammen og kommer afsted."

Forat spare mig selv den Ydmygelse at mine Penge vare slupne op, saa gav jeg til Undskyldning at min Tilladelse til at opholde mig udenlands snart vilde udløbe; dette var Sandhed, men ikke hele Sandheden. Jeg havde kun en fem Dollar Seddel tilbage, det var just hvad det vilde koste mig at komme til Hamborg for og naar jeg var der maatte jeg lade Lykken raade hvorledes jeg igjen skulde komme tilbage til Amerika.

Efter at have taget hjertelig Afsted med mine Slægtninge og Venner, tog jeg afsted for igjen at begynde mine Gjenfordigheder og Ulemper. Da jeg kom til Hamborg indkvarterede jeg mig i et billigt Logi- hus og søgte flittigt at finde et Skib hvori jeg kunde fortjene min Overreise. Men mine alvorlige Bestræbelser kronedes ikke med Held og jeg var snart blottet for Penge.

Medens jeg grundede paa hvorledes jeg skulde komme ud af min Forlegenhed erindrede jeg mig pludselig den store Beundring min Broder havde været for mit Lommeuhr, jeg skrev ham derfor til, tilstod min Fattigdom og meddelte ham at dersom han vilde sende mig en Sum, der svarede til syv og en halv Dollars i amerikanske Penge, vilde jeg sende ham Uhret pr. Post. Han opfyldte min Begjæring og jeg købte mig en Billet til South Hampton, England, som var saa langt jeg kunde komme for Pengene.

Jeg tog denne Tilflugt i Haab om at Forsynet eller Lykken vilde staa mig bi i at finde paa Naad til at komme fra South Hampton til Amerika. Førrend vi naaede

J e n h a a r d K n i b e . til mit Bestemmelsessted hørte jeg at en af Kuldragerne paa Skibet var kommen saaledes tilfælde at han var udhygtig til Arbejde. Jeg ansøgte om Pladsen og blev indsat i hans Sted og jeg blev paa den Naade sat istand til at fortsætte min Reise med Skibet til Amerika.

Gjennem Gld og Bænd gif det afsted, og i Marts Maaned, 1863, landede jeg i New York, saa fuldstændig "blank" at jeg var nødsaget til at sælge min Lommeur til en amerikansk Borger af afrikansk Herkomst, der slet ingen Brug havde for den i sine sorte Udstødte for det ubeth-

delige Beløb af tre Cents, hvormed jeg betalte Færgen over til New Jersey.

Jeg tog nu Veien henimod Newark. Den eneste Person, der svarede paa mine Anmodninger om Arbeide og Føde var en Gartner, der tilbød mig en Leilighed til at faa meget af det første og lidt af det sidste. Jeg tog Arbeide hos ham.

Mine Klæder vare paa denne Tid i en yderst slet Forfatning. Vinden pøb gjennem enhver Del af min Paaklædning ligesom Vandet gjennem en Si og den kolde Martsvind gif mig til Marv og Ben.

Det var i Sandhed en kold Modtagelse jeg fik i mit adopterede Fædreland.

17de KAPITEL.

Variationer paa en gammel Melodi.

Jeg havde gjort alt hvad jeg kunde for under mit Ophold i Danmark at give mig Udseendet af at være en Mand, der ved egen Hjælp havde gjort sin Lykke i Verden, men her stod jeg nu i Frihedens, Lighedens og Broderskabets Land, hvor enhver opvakt ung Fyr kunde komme frem og blive rig. Det var disse Kjendsgjerninger og Opdigtelser, som jeg havde præket om og prælet af for mine danske Tilhørere, da jeg, velklædt, med Penge paa Lommen og pyntet med Uhr og Kjæde, havde optraadt som et Exempel paa den Lykke og Velstand, som enhver slikt ung Fyr kunde erhverve sig i det store og rige Amerika.

Her stod jeg nu, i den friske Land, og den tappres Hjem, paa samme Standpunkt som en Landstrøger af den laveste Slægs, klædt i Laster og rystende af Kulde, netop i Stand til at holde Sjæl og Legeme sammen ved Drummerne, der faldt fra min gnieragtige Herres Bord. Lazarus var en Millionær i Sammenligning med mig. Det var den Rolle jeg nu spillede efter at jeg havde givet et glimrende Parti udenlands.

Det Arbeide jeg nu fik, bestod i at opgrave Urter og Rødder af den frøse Jord, at vadse dem i iskoldt Vand og gjøre dem færdige til at bringe ind til Markedet. Min ædelmodige Herre havde forsynet mig med et Seugetæppe, der var ligesaa tykt, varmt og hullet som et Fiske-net, og det blev mig venli-^g tilladt at sove i Stalden sammen med de andre halv forfultne Kreaturer.

I denne Mandts Tjeneste trælledede, sultede og frøs jeg i syv Dage, men da kunde jeg ikke længer udholde det. Det kunde i ethvert Tilfælde ikke gaa mig værre, maaste bedre, om jeg gif paa Vandring, hvortil jeg ogsaa bestemte mig. Da jeg underrettede Manden om min paatænkte Afreise, svarede han kun "det er godt; du er alligevel ikke

noget værd" og han drog Fordel af min frivillige Udtrædelse af hans Tjeneste ved at negte at betale mig den mig tilkommende Betaling, idet han gav til Undskyldning at jeg havde sluttet Afford med ham at blive en Maaned,

Da jeg nu igjen var ude paa Landeveien uden en Skilling i Lommen, saa var jeg atter nødt til at tage min Tilflugt til mine gamle

Kunster som Bagabond, og disse gjorde mig nu god Tjeneste. Jeg gif hen til et Hus og bad Folkene om Middagsmad, men man svarede mig at de ikke havde kogt noget og ikke vidste naar de vilde have noget. Men min Mave var tom, og jeg tænkte at jeg vilde forsøge hvad Brøvl vilde udrette.

"Na, Jomfru!" sagde jeg til en surt udseende Pige, der vendte sig bort fra mig, "det kan være det samme med Maden, jeg skal nok saa noget at spise, men lad mig forudsige dig din Skjæbne, jeg ser den i dine klare Dine og dit skjønne Ansigt. Jeg kan forudsige Enhvers Skjæbne det Dieblif jeg ser dem, det er en Naturgave jeg har, hele min Familie kan det samme,

Sandfigeren.
og mildere, "jeg troer ikke paa saadan noget Brøvl."

"Hør nu min kjære," sagde jeg hurtig, "lad mig sige dig din Skjæbne."

"Na, ti stille!" gjensvarede hun, "hvad bryder jeg mig om alt dit Tøieri og Aragemaal!"

"Vent nu bare et Dieblif, Jomfru, bare et Dieblif!" udbrød jeg, og i det jeg samtidig lukkede mine Dine og gjorde nogle Bevægelser med Hænderne, mumlede jeg langsomt. "Jeg ser, — jeg ser, en ung Mand med mørkt Haar og en smuk Pige; hvad, det er dig; og der er en Kirke, og en Præst, der venter paa at vie dem, og der ser jeg noget — en Kvinde — hun træder imellem Pigen og Manden, nu kommer hun til syne og nu forsvinder hun atter — jeg kan aldrig se nogens Fremtid tydeligt under aaben Himmel, jeg vilde tydeligt kunde se hendes Ansigt dersom jeg var i et Værelse."

Jeg havde hele Tiden fliffig iagttaget hendes dumme Ansigt og kunde se at jeg havde truffet noget, der var saa nær Sandheden at det godt kunde gjelde derfor, derfor aabnede jeg nu Dinene og besvarede hendes bestyrkede Blik med et tillidsfuldt ditto.

"Men nei da, nei da, hvoraf kunde du vide det?" sagde hun langsomt, og derpaa fortsatte hun, "kom hen til Rjøkkendøren."

Jeg gik til Rjækkendøren og blev nu indladt og fik saameget at spise, som jeg kunde stoppe i mig. Ved Afsteden lovede jeg hende at komme igjen engang og fortælle hende alt hvad Fremtiden havde i Gjemme for hende.

Jeg har imidlertid aldrig været der siden.

Den Nat var frygtelig stormfuld. Jeg fulgte Jernbanesporet, sprang paa det første Fragttog, der kom, og var heldig nok til ikke at blive opdaget da jeg, frysende, vaad og i en elendig Tilstand, krøb op mellem to Vogne hvor jeg sad indtil vi naaede Camden, N. J.

Jeg havde endnu fra min Europareise en Kniv, der kostede to Shilling; denne solgte jeg for nogle faa Pennies og betalte dermed for at blive færget over til Philadelphia. Der opsogte jeg strax en god Ven, ved Navn Gottlieb, der tidligere havde modtaget mig, da jeg var i en lignende slet Forsatning. Han modtog mig ven-

Hurtigløbs Redskaber. lig og gav mig Føde og Logi uden Vederlag. Da han vidste at det vilde være umuligt for mig at faa nogen Bestjæftigelse i den Tilstand hvori mine Klæder vare, der mere lignede Lasser-

ne man hænger paa et Fuglestræmsel, og som neppe vilde have været nok til en Forladning i et stort Gevær, gav han mig en anstændig Klædning og jeg jog i fjorten Dage omkring i Byen; efter Arbeide og Løn.

Da jeg følte at, omendstjænt min ædelmodige Ven gjerne vilde hjælpe mig alt det han kunde, vilde jeg dog være for stor en Byrde for hans indskrænkede Midler. Jeg sagde ham derfor, at det var ikke til nogen Nytte for mig at blive i Philadelphia og at jeg, dersom han vilde forlyne mig med et Par Sko, vilde endnu engang prøve min Lykke i Vesten. Han skaffede mig Skoene og jeg gif.

**Glippede For-
haabninger.**

Efter at jeg havde reist i syv Dage, dukkede jeg igjen op i Blankville, Blanklin County, Indiana. Min Modtagelse i Familien Stuart var saa venlig som jeg kunde ønske mig, stjænt mit Hjerte bedrøvedes ved den meget øiensynlige Forandring jeg tydelig bemærkede i den Maade hvorpaa min dyrebare besvarede min Gjenskomsthilsen. Jeg havde indbildt mig at jeg havde et stærkt Greb paa hendes Kjærlighed, men det stod snart klart for mig, saa tydeligt, at jeg

umuligt kunde tage fejl deraf, at hun nu ikke nærede samme Følelser for mig i sit Hjerte, og at et stort Stykke af samme nu tilhørte en anden.

Jeg var snart inde i mit gamle Arbeide paa Gaarden, men den dybe Intresse i alt hvad jeg sagde og gjorde, som Familien ved mit tidligere Ophold havde lagt for Dagen, manglede nu. Under min Fraværelse havde andre Personer og Ting indtaget min Plads og skjønt de vare saa venlige og fornøielige som det var muligt, saa var der dog noget der manglede, og uden dette var det ikke noget Hjem af Tilfredshed for mig.

Efter nogle saa Dages Forløb meddelte jeg Familien Stuart at det var min Hensigt at reise til Chicago forat gjøre Forsøg paa at saa Arbeide der. Ledsaaget af Familiens gode Ønsker reiste jeg til Chicago,

hvor jeg ved Ankomsten søgte at finde Beskæftigelse, men havde ikke Held med mig. Jeg blev tilbagevist paa Grund af min Uduelighed, da jeg søgte at blive gjenoptaget i Armeen. Jeg var nu i en slem Forfatning.

Kapteinen, Kanonen og
Mandskabet.

Uden at vente at det vilde lykkes mig, ansøgte jeg nu om at blive antaget som Rekrut ved Flaaden. Den Skade, der havde forarsaget min Afstedigelse fra Hæren blev naturligvis opdaget da jeg blev undersøgt af Lægen, men da denne meddelte Udskrivningschefen, en gammel Kaptein, denne Kjendsgjerning, sagde denne godmodige Sjæl: "Na, lad ham alligevel passere, han er en gammel Saltvandsmatros, og er mere værd end et Duzin Ubefarne." Jeg blev antaget og kunde igjen trække i Uniformen. Jeg var nu hvad man kalder en Ferskvandsmatros. Med en Afdeling andre tjærede Gutter blev jeg sendt til Cairo, Ill., og sat ombord paa Kanonbaaden Conestoga, der havde Thomas Selfridge til Kommandant. Paa dette Stib blev jeg dog ikke længe, da jeg nemlig blev overført til Kanonbaad Nummer 13, Fort Wineman, Kaptein Pierce.

Det varede ikke længe inden jeg blev Kaptein for en Kanon og tildeelt andre Stillinger som Belønning for mine Fortjenester, som jeg beklædte med Ære og beholdt indtil det i et uheldigt Dieblik blev opdaget at jeg var en Kunstner i Tilberedelsen af Ærter, som jeg kunde koge uden at smide dem. Hvilke sørgelige Grindringer vaffes der ikke i mit Sind da jeg kom til at tænke paa de Gjenvordigheder jeg havde havt ved at erhverve mig saadan Færdighed.

Jeg blev forfremmet fra Kaptein for en Kanon til Hjælpekø og mit Talent var saa stort og blev saa høilig skattet at jeg i Løbet af kort Tid blev ansat som Første-Kø med Extra-Betaling og alle Tilstaaelser og Privilegier, etc., til hvilke en saa vigtig Embedsmand er berettiget ved Lov og Skik.

Vort Skib gjorde Tjeneste som Forpostvagts langs Mississipp, og at tage saadan Del i Kampen, som mødte os.

Vi vare ved Vicksburg hin mindeværdige Fjerde Juli, 1863, da General U. S. Grant fejrede over Vemerton og hans Arme, og den følgende Dag laa vi ved Port Hudson medens en lignende Høitidelig-

hed blev iagttaget indenfor dets Forstandsninger.

Ved Ellis Cliff nedenfor Natchiz, Miss. maatte vi gjøre Tjeneste som Flodvagts, og vor Baad udgjorde da en Del af General N. P. Banks Kommando dengang han i hans uheldige Red River Expedition agerede Kvartermester for de Confedererede Styrker dersteds, ved at lade dem løbe af med hans Divisions Forraad og Baggage.

Vi hørte til Admiral Porters Flaadeafdeling ved Alexandria, Va., da Rebellerne forsøgte paa at faa vore Baade paa Grund ved at lede Vandet ud af Floden. Det var Lieutnant Col. Bailey, en forhenværende Skovhugger fra Vesten, nuværende Ingeniør ved det 19de Arme-korps, som satte os istand til at undslippe ved at bygge en Dam, i Lighed med dem de bruge ved at transportere Træstammer paa Floderne i Vesten, og paa denne Maade frelste hele Fla-

Forfremmet. den. Paa denne Tid havde vi mange Slag med Fjenden, der laa bag Kystbatterier. En af disse Fegtninger var en hed Affære og vi bleve ordentlig gennembrøstede. Dette var nærved Fort De Russy, vi havde foruden vor egen Besætning tillige Besætningen fra Kanonbaaden Castport, der var bleven skudt isænk af en Torpedo, og af disse to Mandstaber bleve over halvfemfindsthye dræbte og saarede i denne Kamp.

Ved den Kanon over hvilken jeg tjente som Kaptein, det var en Parrot Kanon af største Slags, blev der elleve Mand dræbt af de to og tyve, der bemandede den. Dækket maatte stadig besprøes med frisk Sand, saa glat blev det af Blodet. Kjedlerne og Maskineriet paa Baaden havde Bomuldsbatter opstillet omkring dem til Beskyttelse, men den stærke Jld satte snart Fyr paa det, og vi vare nødte til at kaste det

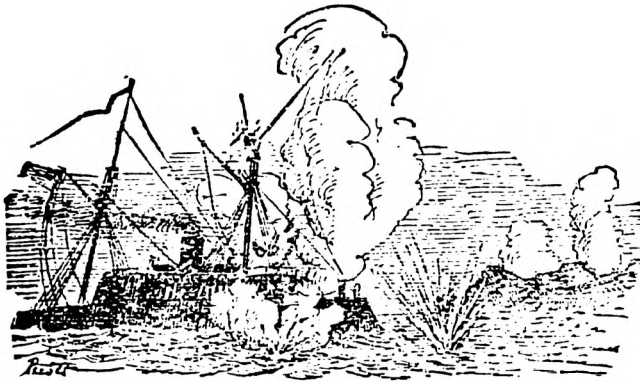
overbord. Vort Skib blev tretten Gange gennemskudt af Kanonkugler, og af utallige Geværkugler og var saa lemlestet at vi maatte trække os tilbage fra Træfningen, og langsomt flæbe os afsted, ligesom en stor Bigbogn, til Alexandria.

Dette Slag staaer mig endnu klart i Erindringen.

18de KAPITEL.

Nye Besværligheder.

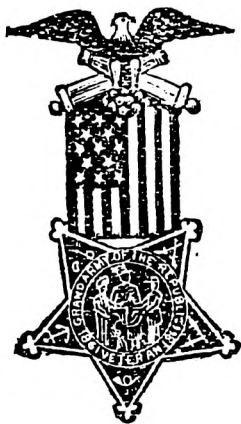
Medens vi opholdt os i den Landsdel hvor det sidste Kapitel foregik, fangede vi to af de Confederedes Dampbaade, der vare ladede med adskillige tusind Baller Bomuld, en Handelsartikkel, der paa den Tid stod i høi Pris, baade i vort eget og de engelske Markeder.

Disse Priser fik vore Hjerter til at juble, og vi havde alle travlt med at regne ud det sandsynlige Beløb af Prispenge hver vilde faa og saa alle de Fornøielser, der vilde følge paa.

I Ilden ved Fort De Russij

Der er et Ordsprog i Marinen, som siger at Prispenge blive sigtede gennem en Stige til Uddeling at Officererne faar det som falder igjennem og at Soldaterne kun faa hvad der bliver hængende paa Træne. Min Andel i vort rige Bytte beløb sig affurat til femten Dollars, maaste tilkom der mig mere, men det var hele Beløbet jeg modtog af Agenten, der indkasserede min Fordring.

Den 8de Juli, 1864, blev jeg, efter at have været i Tjenesten et Aar og otte Dage, afskediget fra Marinen, og tog med et Dampskib op ad Floden til Cairo, Æl.

Paa Veien blev vi bestudt fra Land af en Skare Fribyttere, hvilket var disse Forbryderes Yndlingsøvelse. Man skulde antage at jeg, der tidligere havde været i Ilden, ikke vilde bryde mig noget derom; men det var langt fra Tilfældet; jeg tænkte ved mig selv, at dersom jeg nu, da jeg ikke længere var i Tjenesten, skulde blive dræbt, vilde det ikke være til nogen Fordel for Landet eller for mig selv, og dersom jeg blev saaret vilde jeg ikke faa Pension og jeg vilde selv blive nødt til at betale Doktorregningen, derfor opsogte jeg det Sted paa Skibet hvor der var den mindste Sandsynlighed for at en Kugle vilde finde hen, og der stuede jeg mig ned og forblev der indtil Faren

var forbi. Den barbariske Skik at beskyde ubevæbnede Baade fandt Sted paa Floden indtil Banderne fyrede en Salve ind i Dampskibet, Mittee Stevens, paa Veien til Red River med en Skare confedererede Officerer, der skulde udberles; der blev et Antal af dem dræbt, og fra den Tid blev der gjort Skridt forat standse denne morderiske Fremgangsmaade.

I Cairo modtog jeg den mig tilkommende Betaling, og i Besiddelse af adskillige hundrede Dollars, reiste jeg til New York, hvor jeg købte en Mellemdæksbillet paa Dampskibet Aspinwall, hvorfor jeg betalte to

hundrede Dollars. Mit egentlige Bestemmelsessted var San Francisco, California.

Med vor Ankomst til Aspinwall, gif jeg med nogle andre over Panamatangen, idet vi paa Veien standsede ved Acapulco, og vi naaede derfor ikke San Francisco før end den 4de August, 1864.

Efter forgjæves at have søgt om Arbeide i Byen, fandt jeg Arbeide ved Saltværkerne nær Mount Caton, tredive Mil op ad Bugten fra San Francisco. Her gif det mig godt saalænge jeg ikke paatog mig andet Arbeide end jeg kunde gjøre.

Men en Dag tilskyndede mit gamle Held mig til at forsøge at tage Plads som Maskinmester paa et lille Locomotiv, der traf Vognene ladet med Salt paa et Spor, der var bygget af Træ. Jeg kjørte istaa ved at overlæsse Vognene, og ved saa atter at sætte Toget igang fik jeg min venstre

Å væ st e t p a a F o d
o g F i n a n t s e r .

Foden og masede den flad som en Pandekage. Hermed var min Virksomhed foreløbig tilende.

Der var hverken bekvem Plads eller Lægehjælp at faa i Saltværkerne, og jeg blev derfor den paafølgende Dag pakket ind i Diligentsen og bragt tilbage til San Francisco, hvor jeg, da Logi var meget dyrt og Doktornes Regninger høie, humpede hen til Byens Hospital, hvor jeg blev modtaget og forblev indtil jeg igjen var helbredet.

Den samme gamle Historie gjentog sig nu. Da jeg igjen kunde gaa paa min Fod, begyndte jeg igjen at søge Arbeide, uden at finde noget.

Efter flere Dages forgjæves Søgen fandt jeg endelig Arbeide hos en Mand af en mørkladet Hudfarve. Han var Sæbefabrikant.

John Dyer nærede ingen Fordom imod mig skjønt min Hudfarve

var af en betydelig lysere Farve end hans egen. Han mente at en hvid Mand var akkurat ligesaa god som en Neger saalænge han opførte sig godt. Han gav mig, som sagt, Arbejde og jeg forblev hos ham i omtrent to Maaneder.

Lysten til igjen at deltage i Krigen greb mig atter, og da der var gode Penge at tjene ved at lade sig stille, hvilket yderligere forøgede Lysten, saa meldte jeg mig igjen og blev dennegang ogsaa antaget af Lægen, og indsat i 2det California Regiment.

Vi laa i ni Maaneder i Presidio, i Nærheden af Fort Point. Medens vi laa der modtog vi Underretning om Præsident Lincolns Snigmord, og man kan let tænke sig vore Følelser da vi erfarede denne skrækkelige Begivenhed.

Det første Sted Regimentet kom hen, var til Wilmington, beliggende omtrent tyve Mil fra Los Angeles, i Nærheden af Drum Barracks, saa marscherede vi over den

store sandede Ørken til Fort Yuma, og standjede nogle saa Dage i Colorado i Skyggen af Høien Fort Yuma.

Derpaa marscherede vi igjen langs Gila Floden og igjennem den klippefulde Ørken til, og forbi, Datman's Flad, Pladsen hvor en ulykkelig Familie af samme Navn, paa en grusom og umenneskelig Maade blev pint og slagtet af Indianerne.

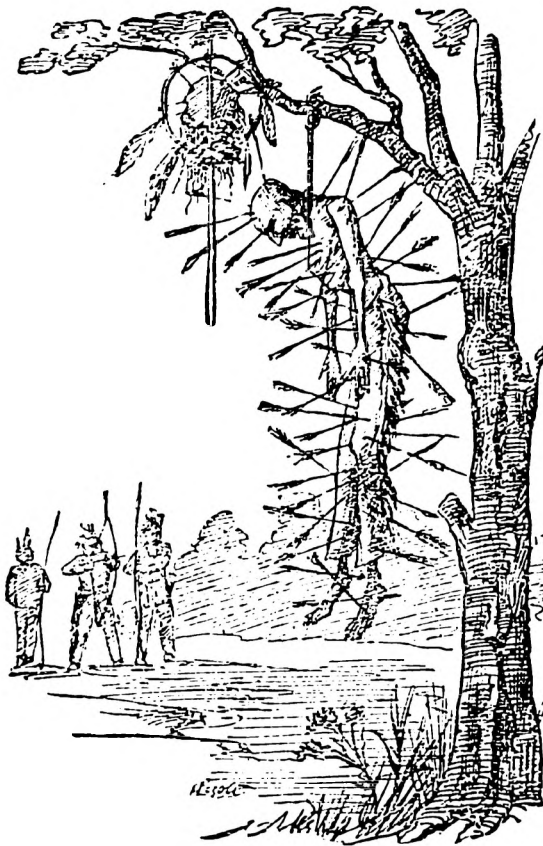
Afsted gik det igjen gennem en øde Strækning paa 56 Mil, hvor der intet fandtes undtagen Mosquite Trær, Cactusplanter, Tarontalax og Klapperflanger. Vi marscherede stadig fremad uden at finde noget Hvilested, til Maricopa Wells, og efter endnu en Dagsmarch naaede vi Whitesmill.

Sidstnævnte Sted er ogsaa bekjendt under Navnet Pima Village, og er en By beboet af en Indianerstamme ved Navn Acabulta, der endnn bibeholde deres Forfædres Sæder og Skikke, men som dyrke Jorden og bringe deres Hvede til Møller.

Der hersker en uforanderlig medisk og persisk Lov iblandt disse Folk at enhver usædelig Kvinde bliver straffet med Døden.

En betegnende Illustration paa at Indianervilddheden slet ikke er bleven tilintetgjort eller undertrykt i denne Stamme, var Synet af det udtørrede Lig af en Apachekriger, der hang og dinglede i et Træ og

blev brugt som Skive og Redskab til at lære de unge Indianere at skyde. Denne udtørrede Gjenstand syntes at have været brugt en lang Tid i

sin daværende Stilling eller ogsaa vare de unge Rødhuders Duelighed stor, thi Liget af denne Kriger var overalt gennemstuffedet af Pile, der stak ud i alle Retninger ligesom Pigene paa et Bindsvin.

Fortsettende vor Marsch naaede vi til Fort Breckenridge, det nuværende Camp Grant, hvor vi opstode Hytter, som var vort Hovedkvarter.

Fra Camp Grant bleve vi sendt ud paa adskillige Expeditioner imod omstreifende Indianere. Et mærkeligt, skjønt fort, Felttog af denne Slags var Opstigningen af Arrow Wiper Canyon, ved hvilken Leilighed vor Oberst, George Wright, gjorde sig skyldig i, eller forsøgte at udføre en Grusomhed, der var en Bane for Civilisationen og en Forbrydelse mod Menneskeheden.

Skivekydning.

kommanderende Officer at et hvidt Flag, et Fredstegn, skulde udfoldes. De forfulgte Indianere afventede vort Komme med fuldstændig Tillid

Da vi kom Indianerne i Syne, efter hvilke vi søgte, befalede vor til deres Sikkerhed, thi selv en Indianer forstaaer og respekterer dette Fredstegn.

Studt forbi.

Som Soldater vare vi nødsagede til at lyfste Kommando og fyre je

I det vi strede frem, fordelte og opstillede Obersten sit Mandskab paa en saadan Maade, der vilde, eller som han troede vilde, ganske omringe de stakkels Bøfener og samtidig affjære dem enhver Vej til Flugt. Derpaa gav han, til stor Forbauselse for ethvert menneskeligt Bøsen paa begge Sider, Ordre til øjeblikkelig og hurtig Skydning.

væf. Indianerne forsvandt som om Jorden havde opslugt dem; hvor de bleve af, eller hvormeget de led ved vor Skyden, ved jeg ikke, men

jeg ved at hverken jeg eller mine Kammerater saa en eneste død Indianer der, og dersom noget af mine Skud dræbte en af dem maa han have været høit oppe i Luften, thi alle mine Skud bleve affyrede i den Retning og jeg troer at enhver af os handlede paa samme Maade.

Vi vare alle ophidsede og rasende over denne Oberstens umenneskelige og liden soldatmæssige Handlemaade, og mange af vore Mænd maatte dyrt betale for hans Forræderi. En usynlig Fjende svævede over vore Hoveder Dag og Nat, og vore Mænd faldt som Fluer til høire og venstre.

Ve den stakkels Fyr, der bortfjernede sig det mindste fra Leiren, han blev fanget og pint tildøde med de Billedes grusomme Opfindsom-

Indianer Hævnen. hed og Levningerne af hans mishandlede Lig efterladt som en Advarsel for andre. Oberst Wright var direkte ansvarlig for enhver Mand's Blod, der saaledes blev udgydt.

Med vor Tilbagekomst til Leiren efter denne skjæbnesvangre Udflugt, bevirkede min ustyrlige Tilbøielighed til at komme i Aleilighed mig til, at begynde en Krig paa egen Haand, der havde til Resultat at min Ryg maatte lide for min Tungs Overtrædelser.

Ulykkesfæller.

Vi havde i lang Tid maattet leve paa Smalkost, paa Grund af at meget af Kjødet var saa fordærvet at vi ikke kunde spise det.

Officererne modtog Pengene til Proviant, hvorimod Soldaterne saa Næringsmidlerne udleveret, og Officererne maa selv kjøbe sig hvad de bruge, men vor Kaptein Chaunch Fairfield, havde for Skik at tage sin Forsyning af Soldaternes.

For at føde en Mand af den Proviant der er beregnet paa at være tilstrækkelig for halvtreds, behøves der kun at tages lidt fra hver enkelt, men det er smaaligt af en Officer at gjøre det, og jeg kunde ikke undlade at protestere derimod. Jeg udtrykte mig klart og tydeligt om

Kapteinens lave Opførsel og Uærlighed, hvilket altfammen blev meldt ham af en af hans Beundrere.

Der blev nedsat en Krigsret, der øieblikkelig erklærede mig skyldig i at have overtraadt Disciplinen. Jeg dømtes til tredive Dages haardt Arbejde i Leiren, og om Natten at indespærres i Bagthuset, hvor der tillige opholdt sig to skidne Indianere.

Dommen blev fuldført og min Overordnedes Værdighed opretholdt, Disciplinen stærket, overtraadte Reglementer haandhævede, og det tillodes Kapteinen ubindret at stjæle Soldaternes Proviant.

19de KAPITEL.

Ud af Uniformen ind i Forretninger.

Kort Tid efter at jeg havde udsonet min Straf og var bleven gjenindsat til at gjøre Tjeneste, blev vort Regiment afløst fra den Post af

det 14de United States Infanteri Regiment, et af de nye Regimenter af regulære Tropper, der var bleven oprettet efter Krigen ifølge Kongressens Bedtægt.

Det 14de United States Infanteri var paa den Tid, uden Undtagelse, den fuldkomneste Samling af Tyve, Rujoner og Drukkenbolte, der nogensinde ere undslupne Galgen.

Bore egne Folk vare langt fra Dyds-mønstre, men de vare rene Engle i Sammenligning det Uffald af Menneskehed

Minder fra det fr h g = hvoraf det 14de Regiment var sammensat.
telige 14de

Med kun en eller to Ufsvigelser fulgte vi den samme Vej tilbage, som paa vor Udmarfch, da vi vendte tilbage til vort Hovedkvarter. Jeg havde Leilighed til at iagttage den mærkelige Tørhed i Luften og Mangel paa Regn, der betegner disse Egne. Da vi tidligere forlod dette Sted savnede jeg en stor Kniv, som jeg kort Tid iforveien havde kjøbt; ved vor Tilbagekomst søgte jeg overalt hvor jeg havde brugt den, og jeg fandt den paa den samme Plads hvor jeg havde brugt den, uden en eneste Røstplet og blank som en ny Daler.

Da vi ankom til Anaheim, tolv Mil fra Wilmington, begyndte Folkene at sælge alt hvad de kunde finde Kjøbere til, saasom Baaben, Veir- og Garnison-Udstyr, alt hvad de kunde faa Penge for blev borttustet og der blev saa kjøbt Rom for Pengene, hvorpaa der fulgte et Drifteri, der varede i to Dage, hvori jeg dog ikke deltog.

Endelig naaede vi Wilmington, hvor vi indskibede os til San Francisco og naaede denne By i rette Tid for at blive afmønstrede den 10de Mai, 1866.

Det mig tilkommende, i Forening med mine Sparepenge, udgjorde en Sum paa næsten fire hundrede Dollars og jeg besluttede at virkeliggjøre en Tde, som jeg længe havde nærret, den nemlig at reise gennem Oregon Territorium som Bispefræmmer.

Af Firmaet Tobias & Davidson kjøbte jeg, for omtrent de tre fjerdedele af min Kapital, et Udvalg af al Slags Flitterstads og Bynt, hvorpaa jeg kjøbte Billet til Portland City, og derfra begyndte jeg mit ny Felttog.

Paa Reisen til Portland gjorde jeg Bekjendtskab med en ung Doktor, som jeg her vil kalde, Slagimdote, og hvis fortrolige Venskab udøvede stor Indflydelse paa mit fremtidige Liv, som det vil ses senere.

Lokkemad.

Baade jeg selv og Doktoren toge ind i det samme Hotel, og da han

var særdeles venlig imod mig, og jeg ikke havde den ringeste Anelse om hans sande Karakter, vare vi snart inderlige Venner, hvilket Venskab, idetmindste fra min Side, var alvorligt og oprigtigt ment. Jeg havde kjøbt mig en Kasse, som var indrettet saaledes at man med Lethed kunde bære den, jeg fyldte den med en Del Varer fra min Kuffert og begav mig afsted til Willamet Valley paa Jagt efter Runder og Fortjeneste.

Mine Eventyr paa denne Tour vare alle af den fornøieligste Natur. Dalen er en Edens Have, og der fandtes rigelig af smukke, liblige og elskværdige Svadøttre.

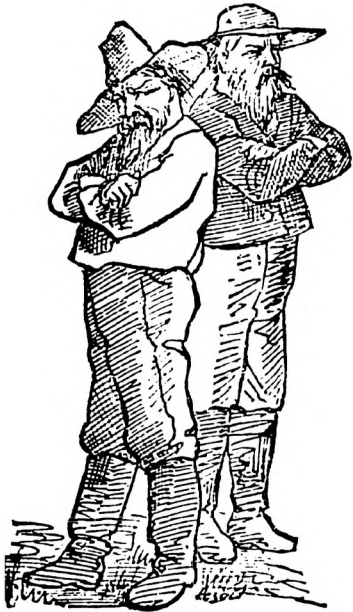
Gevinst og Tab.

Da de fleste af Mændene vare fraværende i Minerne, var det en

hel Begivenhed naar der kom en ung Mand, der var villig til, og hvis Forretning det var, at smigre dem over al Maade og gjøre sig selv saa behagelig for dem som mulig.

Indholdet af min Kasse, forpøget med mine egne Tiltrækningsbeviser, forarsagede en Bevægelse lig den der opstaaer ved Ankomsten af et Menageri i en Landsby, den glimrende Stads blændede dem, og de bløde Toner af Dansk-Engelsk Brøvl kildrede deres Øren.

Jeg gjorde Kur til en ny Pige hver Aften, naturligvis paa en fuldstændig anstændig Maade, og jeg levede høit. Jeg havde Balget mellem Piger i dusinvis, der vare villige til at dele Livets Glæder og Sorger med mig, og jeg var mange Gange nødt til at lytte til Mamma, naar jeg langt hellere vilde have foretrukket at hviſte med Datteren, medens Moderen raadede mig til at gifte mig og nedsætte mig der, og saa gik over til at udbrede sig over hendes klarpiede Datters mange Fuldkommenheder, Dyder og husmoderlige Fortræffeligheder.

De vilde paa en fin Maade tilkjendegive deres Tillid til mig, hentyde til hvor godt Datteren syntes om mig, hvilket smukt Par vi vilde være, at der var et Sted i Nærheden hvor der var en Butik, Mølle eller Kro, hvor vi kunde gjøre vor Fremtidslykke, Datteren og jeg, og vedbleve paa den Maade indtil jeg var blussende rød, ganske forvirret og træt af at lytte til.

Det Liv jeg nu førte var rigt paa Nydelser for mig. Jeg gik ligesom gennem en uhyre stor og skjøn Have, mødende ligefremme, forstandige og smukke Piger. I Byen Salem, naar jeg hand-
 Dreninge. lede med de kjække Fabrikpiger, var jeg adskillige Gange Offeret for deres Narrestreger, og medens en af de livlige smaa Skjelme tilbrog sig min Opmærksomhed, vilde en anden tilvende sig en eller anden forønsket Gjenstand af mit Forraad, uden at gjøre sig den Uleilighed at spørge om Prisen. Saadanne Tilfælde kunde føres paa Gebinst og Tabs Konto, men det var kun Undtagelser.

I ethvert Hus paa Landet tilbød og solgte jeg mine Varer med den for min Forretning nødvendige Udholdenhed.

Hos den kvindelige Del af Befolkningen var min Ankomst altid velkommen, men Mændene i de Egne skattede ikke mine Anstrængelser for at indføre disse Luxusartikler, og syntes mere tilbøielige til at jage mig bort end til at byde mig ind.

De ældre og mere adstadige Damer vilde undertiden modsætte sig at blive ledet i Fristelse, men efter at jeg havde snakket lidt for dem og

naar jeg havde fremvist mine Varer, endte det i Almindelighed med at de købte noget af mig.

Godmodighed avler Godmodighed, og at: Sirup fanger flere Fluer end Edike, er en Sandhed, som enhver ung Mand, der vil bane sig en lykkelig Vej gennem Verden, skulde lægge sig paa Sinde.

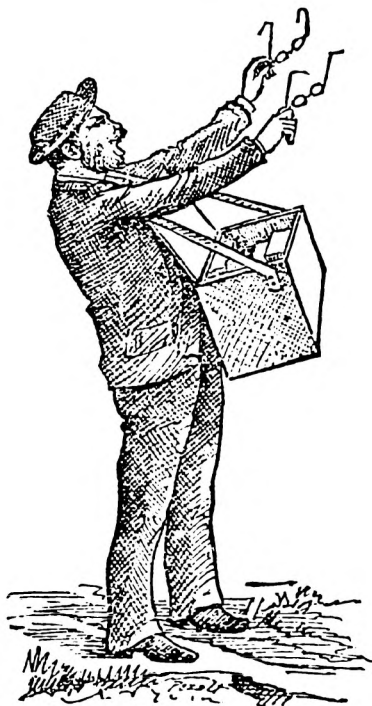
Høflighed koster ingen Penge og betaler i Regelen store Dividender af et lille Indskud, er en Kjendsgjerning, som enhver skulde bemærke sig.

Men da jeg nedskriver Kjendsgjerninger og Begivenheder, og ikke Præfener, saa er det paa Tide at jeg tager fat paa et nyt Kapitel af mit Liv som Bissekrammer.

20de KAPITEL.

Som Bissekrammer.

I min Tragten efter Velstand, i Forbindelse med min Bestjæftigelse som Bissekrammer, søgte jeg at efterligne hin gamle morsomme Skurk, "Autolycus," der forekommer i Shakespeares "Winter-Eventyr." Denne Lighed fandt Sted uden nogen Hensigt fra min Side, og uden mit berømte Mønsters Kundskab; men jeg havde hurtig opfattet at Folk i Almindelighed heller vilde handle med en gladhjertet Synder end med en grim, sur, knapordet Helgen. Derfor søgte jeg altid at være i godt Humør.

"Her!" vilde jeg sige, "her er Baand og Traad, klare som dine Dine, stærke og varende som din Kjærlighed; Barberknive og Lomme-knive, skarpe som dit Bid; Hovedpint, der klæder dig; Kamme og Børster, der ville trække ethvert graat Haar ud af dine Skrøller, Kjæder og Ringe der vil blænde alle Dine, saa de ikke se dine Fregner og Guldkapseler, der vil snappe i og fastholde din Kjærestes Hjerte.

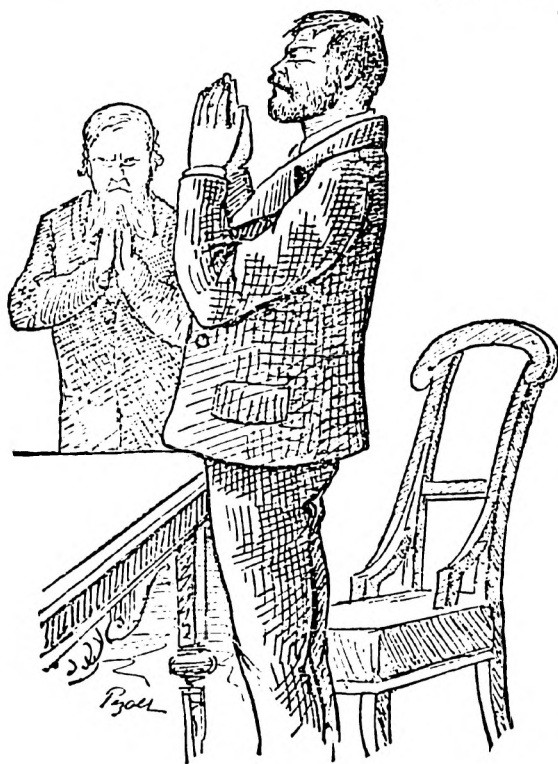
Dette var Omkværet paa min Sang, og paa den Tid jeg var halvfærdig og havde ladet mine Tilhørere figge ind i min Kasse, vare alle de kvindelige Medlemmer af Familien travlt bestjæftigede, ikke med deres vante Arbejde, men med at undersøge mine Varer og udsøge saadanne Gjenstande, som da havde størst Lyst til, og de vilde de købe saalænge de havde Penge.

Hvor ofte i hine Dage indsaa jeg ikke Sandheden af Ordsproget at: "En Nar og hans Penge ere snart skilte fra hinanden;" mer da jeg ikke var Narren, og Pengene kom til mig og ikke fra mig, sagde jeg ikke

noget, der kunde minde mine Kunder om det gamle Mundheld.

Briller vare maaste den mest indbringende Gjenstand i mit Lager, efter disse var der stort og stadigt Forlangende. Fortjenesten paa et Par Briller var tilstrækkelig til at betale mine Udgifter med for en hel Dag, og jeg arbejdede altid paa at virkeliggjøre dette Beløb fra denne Kilde. De ældre Mænd og Kvinder her, brugte næsten alle Briller; de fleste af dem vilde aldrig tilstaa at deres Syn blev svagere, eller at deres gamle Briller ikke vare stærke nok, det hed sig at de vare blevne kradsede, eller at de aldrig havde passet til deres Dine, eller havde en anden Feil. Jeg gav dem altid Ret og trak saa et Par frem af min Kasse, som jeg solgte dem efter at have fremhævet Fordelene ved samme.

Nu og da vilde jeg træffe paa en eller anden, der paastod at han, eller hun, var fuldstændig tilfreds med sine gamle Briller og behøvede ingen ny. Jeg maatte i saadanne Tilfælde bære mig ad paa følgende

Maade, jeg bad om at maatte se dem, haandterede dem med en ærbødig Mine, lod min Finger glide hen over Glasene. Jeg havde imidlertid først stukket Fingeren ind i mit Øre og taget lidt Ørevox paa den, som jeg nu smurte paa Brilleglassene og gjorde dem paa denne Maade matte og uklare. Jeg rakte dem saa tilbage uden at sige noget imod dem, men bad snart Eiermanden som en Gunstbevisning at prøve et Par af mine. Et Glimt gennem dem var tilstrækkeligt til at overthde dem om Brillernes Fortræffelighed og det var sjelden at jeg ikke solgte et Par paa denne Maade.

Saa pleiede jeg at have tre eller fire Par gjemt paa Bunden af min Kasse, disse holdt jeg for en eller anden lokal Berømtthed af stor Anseelse og var aldrig begjærlig efter at sælge

S K l e m m e .

dem, jeg lod endogsaa som om jeg ikke gjerne vilde vise dem, og at have dem haandteret, men jeg vilde dog lade dem se dem som en særdeles Gunst.

Disse udmærkede Briller vare naturligtvis hderst fuldkomme og meget dyre, og det var sjelden at den, der havde prøvet dem og indbildt sig at de vare bedre end de andre, ikke beholdt dem og betalte en tredobbelte Pris for dem.

Jeg vil ikke, selv i denne sandfærdige Beretning, meddele hvad jeg

betalte for disse Brillen, men Fortjenesten var stor, meget stor, selv om de ikke indbragte mig mer end to Dollars, og hyppigt fik jeg langt mere for dem.

Den store P. T. Barnum siger at: Folk hertillands vil humbugges, og jeg er villig til at indrømme Sandheden af denne hans Paastand.

Det var Brillen, som jeg fik fem Dollars for, vilde den Mand, som jeg solgte dem til, have negtet at se paa dersom jeg kun havde forlangt to Dollars, eller mindre for dem. Naar jeg solgte Guldfager af Messing for haltredstindstue Cents Stykket, havde jeg Nøje med at blive af med dem, men dersom jeg anbefalede dem som særdeles fine og firdobbelt forgyldte, og lagde to Dollars til Prisen, gif de i dem som varme Hvedetvebakker, og enhver Pige, der havde tjent, kunde tjene, eller laane eller lokke fra sin Fader, Moder, Broder, Husboud eller Kjæreste, den forlangte Sum vilde opsoge mig for at blive af med sine Penge forat faa fat paa Tvieriet.

Saadan er Verden og Menneskehedens Bedragelighed; især hos Bispekraemmere.

Jeg kom i en haard Nlemme hos en Methodistpræst, i hvis Hus jeg overnattede. Jeg havde naturligvis tilkjendegivet ham at jeg var en ivrig Tilhænger af John Wesley, og om Aftenen anmodede han mig om at fremsige Bønnen. Jeg forsøgte at opfylde hans Begjæring men jeg maatte tilstaa at jeg kun kunde sige mine Bønner i mit Modersmaal, Dansk, en Undskyldning, som han syntes var aldeles utilstrækkelig.

Han raadede mig til at lære ligesaa godt Engelsk til at bede, som til at handle.

Bed en anden Leilighed kom jeg ligeledes i Forlegenhed, det var ved et Færgested, som jeg kom til og fandt at Færgemanden var fire muntre, kvindelige Bæjener. Jeg naaede Huset paa Flodbredden, da de netop stode i Begreb med at tage bort, yderst pyntede, til en eller anden Dans, og jeg lykønskede mig selv ved at komme inden de toge bort. Jeg begyndte en Samtale med dem, i

Fire røgende Fruentimmer.

i det Haab at jeg muligvis skulde kunne sælge dem noget for dermed at betale Færgespenge og andre Omkostninger, jeg fortalte dem i Samtalens Løb at jeg under Krigen havde tjent i de Forenede Staters Arme.

Det var tilstrækkeligt. De fire kvindelige Færgemænd kom strax i Fyr og Flamme: "de var fra Pike County, Missouri, var de!" og Re-

beller af den forfættede Slags og jeg var en dum Tysker, der havde fulgt mig selv til Yankeerne (Nord-Amerikanerne) og hjulpet til at dræbe deres Fædre, Egtemænd, Brødre og Njærester. Dersom jeg ventede til de vilde sætte mig over Floden, saa vilde jeg komme til at dø af Alderdom paa Flodbredde. De bleve hidsigere og hidsigere, indtil de tilsidst ikke længere vare istand til at udtrykke deres Følelser i Ord, og de begyndte nu at bombardere mig med Snavs og Stene, hvilket foranledigede mig til i al Hast at tage min Kasse paa Hovedet og at vade over Floden for at undgaa legemlig Skade.

Dog jeg havde kun saa saadanne ubehagelige Sammentræf i Oregon. At reise gjennem disse Landstrækninger er en sand Fryd. Jordbunden er høist frugtbar, og giver en rig Høst uden meget Arbejde, man har hyppig forfriskende Regn, Klimaet er henrivende og styrkende, Floderne fulde af Fisk af bedste Sort, og Hviene have Overflod af Wildt.

Indianerne, der bo i Territoriet ere fredsommelige, leve paa deres anviste Landsdele og blive holdte i Lønnen og ernærede af Regjeringen. Jeg bevægede mig meget blandt Rødhuderne, paa hvem mine tunklende Smykker havde stor Tiltrækningskraft, og i Bytte for Juvelsager, Knive, Glasperler, og alle Slags Snurrepiberier fik jeg kostbart Peltsværk, som de saa godt forstaa at tilberede og paa hvilket jeg havde en Fortjeneste, som jeg visseelig ikke havde Grund til at beklage mig over.

21de KAPITEL.

Jeg synker atter til bunds.

Jeg gjorde tre Reiser gjennem Oregon. bestandig forøgende min Kapital og Folkgunst.

Bed min Tilbagekomst til Portland, for at fylde min Reisefkasse af Dplaget i min store Kuffert, fandt jeg at Værten paa Hotellet hvor jeg altid boede, og hos hvem jeg havde ladet min Kuffert blive staaende, havde lagt Beslag paa min Eiendom som Sikkerhed for en Gjæld paa to hundrede Dollars, som min Ven, Doktor Slagimoste, skulde ham.

Til Svar paa mit forbittrede Forlangende om at saa at vide, hvad jeg, min Kuffert og Varer, havde at gjøre med nogen andens Gjæld end min egen, svarede han, at jeg havde endosseret eller var bleven ansvarlig for denne Persons Regning. Dette benægtede jeg paa det bestemteste, skjønt jeg indrømmede at jeg, da Værten engang spurgte mig: "Hvordan er det fat med Doktoren?" ligegyldig havde svaret: "Aa, han er god nok," eller noget lignende.

Denne Tilstaaelse blev i Dommer Dogberrys Dine, som Sagen

blev forebragt, betragtet som ligesaa god som om jeg havde givet skriftigt Vidnesbyrd om Dr. Slagimdots Ærlighed, og jeg blev i Overensstemmelse hermed dømt til at betale Beløbet.

Doktors Hotelregning. hvor det havde været ham muligt at gjøre det, men han havde tillige sviret og sværmet i en Grad, der overgik alle Grændser, og som iblandt andre Dffre tillige indbesat-

Doktors Verk. jeg først langt senere, og netop da, besejret af hans tilsyneladende Sorg, og stuffet af hans løgnagtige Forklaringer, følede mig selv ligesaa nedbrudt og forladt i Verden, med alle mine glimrende Udsigter og Forhaabninger tilintetgjorde af en uretfærdig Straf, betragtede jeg ham som en Broder i Ulykken, og hang ved ham.

Ved at sælge nogle af mine Eiendele skaffede jeg Penge nok tilveie for os til at komme til San Francisco for. Jeg havde tillige Møje med at smugle Doktoren ombord uden at de der vare efter ham fik det at vide, men det lykkedes og vi naaede en ny Havn i Sikkerhed.

Denne Fyr, der jaaledes fuldstændig havde ødelagt mig, fandt i San Francisco en ham værdig Kompagnon, en af samme Slags som han selv, og disse aabnede et Kontor i Forening, medens jeg paa alle Maader gik dem tilhaande for ikke at fulde ihjel.

Til Gjengjæld for de tredive eller fyrgethve Cents, som de betalte mig om Dagen, medens jeg søgte paa alle mulige Steder efter anden

Jeg havde antaget en Sommeprorurator til at føre min og Doktors Sag, men hans Tjenester gjorde mere Skade end Gavn og jeg blev nødsaget til som Betaling at give ham ikke alene alt hvad jeg havde tilovers af mit Varelager, men ogsaa to Sølvuhre, som jeg var kommen i Besiddelse af.

Jeg erfarede senere at et Ønske om Hævn havde forarsaget Retsklagen, og at Doktoren var den man egentlig vilde tillivs; thi han havde ikke alene gjort Gjæld, men havde ogsaa begået Selvmord. Det var for at gjengjælde dette at Sagen blev anlagt, men jeg var den der fik ud over. Alle disse skjulte Bevæggrunde erfarede

jeg først langt senere, og netop da, besejret af hans tilsyneladende Sorg,

og stuffet af hans løgnagtige Forklaringer, følede mig selv ligesaa nedbrudt og forladt i Verden, med alle mine glimrende Udsigter og Forhaabninger tilintetgjorde af en uretfærdig Straf, betragtede jeg ham som en Broder i Ulykken, og hang ved ham.

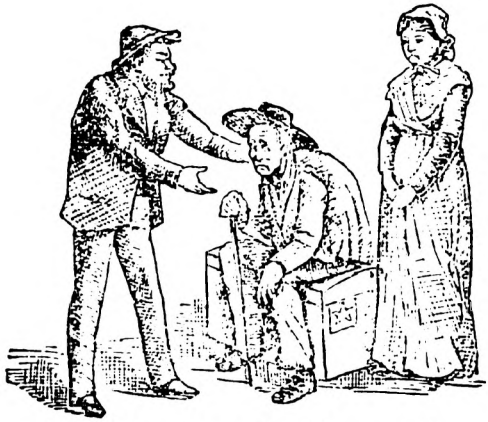
Ved at sælge nogle af mine Eiendele skaffede jeg Penge nok tilveie for os til at komme til San Francisco for. Jeg havde tillige Møje med at smugle Doktoren ombord uden at de der vare efter ham fik det at vide, men det lykkedes og vi naaede en ny Havn i Sikkerhed.

Denne Fyr, der jaaledes fuldstændig havde ødelagt mig, fandt i San Francisco en ham værdig Kompagnon, en af samme Slags som han selv, og disse aabnede et Kontor i Forening, medens jeg paa alle Maader gik dem tilhaande for ikke at fulde ihjel.

Til Gjengjæld for de tredive eller fyrgethve Cents, som de betalte mig om Dagen, medens jeg søgte paa alle mulige Steder efter anden

Bestjæftigelse for mig selv, saa snusede jeg tillige omkring for at finde Patienter, og hvilken Sygdom, de end lede af saa bragte jeg dem hen til Døfterne, som i Virkeligheden ikke vare uden Dygtighed.

Derjom den af mig indbragte Syge kastede noget af sig, fik jeg en Daler eller mindre for min Del, som Kommission.

At dette ikke var en ganske hæderlig Bestjæftigelse indser jeg tydeligt og jeg stammer mig derover, men Nød bryder alle Love, og jeg kunde have gjort noget der var værre, og troede ikke at der var noget uærligt deri.

Jeg væmmedes mer og mer ved min elendige og fornedrende Levevis og det varede en lang Tid inden jeg fik Dinene helt op for denne Mands sandede Karakter og hele Handlemaade, men da saa jeg

Doktorens Agent hvilken Daare jeg havde været. Hvorledes han i Begyndelsen, da jeg havde Penge, kun havde betragtet mig som en stakkels Nar, der kunde og vilde, være hans Bankør, og, nu da han endnu fandt mig at være et villigt Offer for hans Bedragerier, brugte han mig som sin Lakai.

Han skyldte mig ikke Beløbet af Hotelregningen, som jeg var bleven nødt til at betale, men tillige Penge, som jeg ved mange Leiligheder havde langt ham, dels til Reiser, Ophold og Fornøielser; Kort sagt, han pumpede mig ved Hjælp af alle de Midler, han havde i sin Magt uden Samvittighed eller Skaanhel. Det var nu paa Tid at jeg fatte mig imod det.

Da jeg tydeligt indsaa at jeg aldrig kunde vente at faa en Skilling tilbage af ham, besluttede jeg at gjøre et fortvivlet Forsøg paa idetmindste at gjenerholde en Del af mit Tab ved at henvende mig til hans Fader, og som et foreløbigt Skridt i den Retning ophævede jeg min Forbindelse med Slagimdote & Co's medicinske Institut.

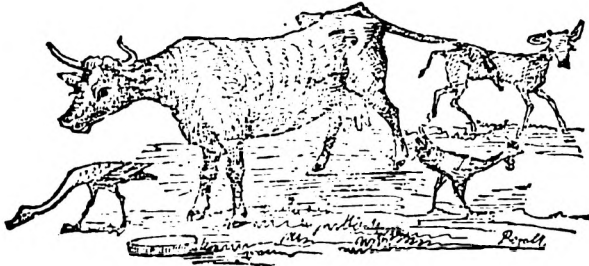
Jeg opspøgte derefter Fatter Slagimdote, han var ligesom Sønnen ogsaa Doktor, og med hele min Betsalenhed, nu opflammet af krænkede Følelser, Fattigdom og Fortvivlelse, forebragte jeg ham mine Foruretelser, detaljerede de Handlinger hans Søn havde gjort sig skyldig i, beraabte mig paa min Uskyld i at have deltaget i hans flette Handlinger, de Tab han havde foraarsaget mig og min store Nød.

Det var kun en liden Trøst, Raad, Hjælp og Bistand jeg fik af denne gamle Synder, om hvem man kunde vende om paa det gamle Ordsprog og sige: "Som Sønnen er, saadan er ogsaa Faderen."

Alt hvad han svarede var: "Du har fortjent det, ærligt fortjent." Enhver anden end en Nar vilde med et eneste Blik have set at min Søn

er en Kjæltring og Bedrager. Jeg vil hverken betale en Skilling for hans Skyld, eller give ham noget. Jeg har gjort det tilforn, men jeg vil aldrig gjøre det oftere, jeg er færdig med ham for stedse.

Under Paaskud af at tilbyde mig hvad Erstatning han kunde for den Glendighed hans Søn havde styrtet mig i, men i Virkeligheden, det troer jeg, fordi han saa at han kunde faa mig til at gjøre mere Arbeide for færre Penge end nogen anden han kunde hyre, foreslog den gamle Slagimdote at jeg skulde komme og bo hos ham og gjøre alt Slags Arbeide for tredive Dollars om Maaneden.

Den ældre Slagimdotes forsultne Besætning. Da jeg trængte til et Sted som jeg kunde kalde for mit Hjem, saa traadte jeg strax i den gamle Mand's Tjeneste. Og jeg maatte ogsaa gjøre alt Slags Arbeide, saasom: være Kof, løbe Grinder, være Tjener, Staldkarl, Skopudser, lave Piller, blande Medicin, være Malkepige, passe Høns, være Karl og Slave.

Den ældre Doktor var ligesaa afsthyelig i sin gnieragtige Lavhed som hans Søn var i hans Uærlighed og Udsvævelser.

Melken af de Røer han holdt, folgte han, og dog negtede han dem tilstrækkelig Foder til at frembringe Bædsten. Han udstjældte mig for ikke at forsyne dem med tilstrækkeligt Foder til deres Underhold. Han vilde have talt ethvert Korn, der blev kastet til Fjederkræet, og dog ventede han at de stakkels Dyr skulde lægge Æg.

Lige med Doktoren. Røerne gave kun lidt Melk, og jeg pleiede at forsyne vore Kunder med den i usforfalsket Tilstand, og den Smule han beholdt til sit eget Brug kom jeg dygtig Vand i, naar vi havde knapt deraf. Jeg spiste mine Maaltider ved det samme Bord som han, og hver Morgen delikaterede han sig med to Æg, medens jeg maatte leve paa Brød og Byg-Kaffe, hvilken sidste han betragtede som langt sundere (og billigere) end den ægte.

Men jeg havde ikke i Sinde at sulke, og da han slugte sine to Æg og drak sin Melkepjaft ved Bordet, saa indfugede jeg at den Hønsfrugt og Rosaft, som jeg ansaa at være nødvendig for min Hælbred og Styrke, paa det Sted hvor de produceredes.

Jeg holdt det ud hos denne gamle Knark i nogen Tid, men tilsidst bleve vi indviklede i en Ordstrid over hans Gemenhed, og jeg gik fra ham. Jeg maa dog lade ham vederfares Retsfærdighed, og sige, at han betalte mig hver Skilling jeg havde tilgode, og jeg har aldrig hørt om ham at han har negtet at opfylde enhver Forpligtelse han gik ind paa. Men han var sparsom, meget sparsom.

Jeg opsogte nu min gamle, krølhaarede, sorte, sæbefogende Ben og tidligere Principal, og hos ham fandt jeg Arbeide og ordentlig Behandling og forblev hos ham indtil Mai, 1867, da jeg erholdt Beskjæftigelse som Arbeidsmand ved Mare Island Navy Yard, hvor jeg blot forblev i nogle Dage.

Derefter forflyttede jeg mit Legeme og Talenter til Venecia og brugte begge som Staldkarl i en Leiestald, der stod i Forbindelse med et Hotel. Imellem disse firbenede Kristne, Hestene, levede jeg temmelig tilfreds, fortjenende tredive Dollars om Maaneden, indtil mit periodiske Anfald af Ustadighed igjen kom over mig og da jeg ikke var istand til at modstaa det, meddelte jeg dem min Hensigt at vilde reise, en Jde som Bærtinden i Hotellet saa heftig modsatte sig at jeg havde Nøie med at komme i Besiddelse af min Løn og at komme bort.

Jeg reiste nu til Unnsdale, hvor jeg fandt Arbeide i en Cement-Fabrik. Her arbeidede jeg stadigt indtil Fabrikken standsede, og jeg var derfor nødt til at fortsætte min Reise. Jeg drev tilbage til San Francisco, hvor jeg laa ledig i to Uger, med Undtagelse af to Dage, da jeg arbeidede paa Bandværket i Nærheden af Fort Point.

Denne Tingenes Tilstand kunde aldrig gaa i Længden, det var nødvendigt for mig at tage fat og fortjene Jøden. Dette gjorde jeg ogsaa.

22de KAPITEL.

Jeg oparbejder mig lidt.

Det var nu tre Aar siden at jeg første Gang kom til Californien. Jeg havde kæmpet haardt nok til at fortjene en bedre Skjæbne end den, der var bleven mig tildel.

Jeg var fattigere paa Alt, undtagen Erfaring, end da jeg var kommen ind i Staten. Skjæbnen havde bestandig været mig imod. Min Mave var tom og jeg var næsten uden Klæder.

Bærrer kunde det ialtfald ikke blive, enhver Forandring maatte være til det bedre. Med en Dollar i Lommen begav jeg mig nu paa Vandring henimod Byen Sacramento, men da der netop paa den Tid opstod Krig mellem de rivaliserende Jernbaner, var jeg istand til at kjøbe

en Billet til mit Bestemmelsessted for fem og tyve Cents: Det er en daarlig Vind, der ikke bringer nogen godt.

Da der ikke var noget at gjøre for mig i Sacramento, saa spadse- rede jeg til Cisco der ligger halvfemfindstyve Mile længere inde i Lan- det, og som dengang var Endepunktet for Central Pacific Jernbanen, og hvor der dengang gaves meget Arbeide da Banen skulde forlænges.

Her fik jeg Arbeide, og kom ind blandt en Mængde Mænd, der vare udlærte i den Slags Arbeide, og som tillige forstode, naar Arbeidsher- ren ikke var tilstede, at drive den af.

Jeg har altid bestræbt mig paa at udføre det Arbeide jeg har paa- taget mig, og jeg arbejdede derfor alt hvad jeg kunde enten Opshyns- manden var tilstede eller ei, til den Fjhrs store Uergrelse, som jeg ar- bejdede sammen med, og som til- ligemed de andre Arbeidere ansaa mig for en stor Tosse.

Vor Formand, der var en dyg- tig Mand i sit Fag, mærkede snart at Arbeidet ikke skred saa raast frem under hans Fraværelse som naar han var tilstede og han passede derfor ubemærket paa os i en Af- stand gennem sin Rikkert.

Han saa paa denne Maade hvorledes det gik til, og da jeg al- tid var bestjæftiget paa en eller Maade, saa betragtede han mig som Den første Leilighed jeg havde til at bemærke den Gunst jeg stod i hos ham, var da han kom hen til mig og tiltalte mig paa føl- gende Maade: "Unge Mand, læg den Hammer fra dig og du behøver aldrig at bruge den mer ved dette Arbeide undtagen for at vise en eller anden hvorledes han skal bruge den.

Jeg adlød paa Diebliffet hans Befaling. Han førte mig nu hen paa et andet Sted og an- fatte mig som Formand over fem og tredive kinesiske Arbeide- re, hvorover jeg følte mig saa stolt som om jeg var avanceret til Generalmajor. Det var let Arbeide

Bjergsprængning.
en retstaffen og ærlig Arbeider.

En gammel klog "Bas".

jeg nu havde og jeg kom godt ud af det med mine Undergivne, og mine Foresatte vare særdeles vel tilfredse med mig. Men da nu Vinteren

stod for Døren og jeg ønskede at finde en Bestjæftigelse hvor jeg ikke vilde være saameget udsat for Kulden, saa søgte og fik jeg en Plads som Baggagemand ved Jernbanestationen i Cisco.

Men jeg blev snart forflyttet derfra forat gjøre Tjeneste som Arbeider ved Telegraphlinen, der gik til Sierra Nevada

Det Arbeide.

Bjergene. Min Bestjæftigelse

bestod i at have Opsyn med Telegraphtraaden, se efter hvor den var brudt, hale Traadene ud af Sneen og knytte den sammen igjen, bære

Budskaber og andre lignende Bestjæftigelser.

Sneen gjorde mig det nødvendigt at bære Snesto, som vare de samme, som bruges i Norge, og jeg lærte snart at bruge dem med Lethed, Sikkerhed og Behændighed, og jeg har tilbagelagt mange Mil henover de uhyre Snestrækninger.

Dette Arbeide var meget uspisommeligt og altid forbunden med mer eller mindre Fare, dog dette havde noget tiltrækkende ved sig og behagede mig i høi Grad stjønt det ofte var livsfarligt. En Gang foer jeg vild om Natten og var nødsaget til at standse tage Skoene af, hvorpaa jeg antændte en Ild, hvormed jeg holdt mig varm. Jeg maatte bryde

Grene af Træerne for at vedligeholde Ilden til Daggrøn, og var da istand til at overtøye mig om hvor jeg befandt mig og forny mine Anstrengelser for at naa Stationen.

Til trods for alt dette vilde jeg dog have været fuldkommen tilfreds med min Lod, dersom ikke min stadige Begjærighed efter Forandring i alen var kommen over mig, og som havde til Resultat at jeg atter søgte mig en anden Livsstilling.

W. W. Smith, Eier af "California Wine Depot,"

249 Hennepin Ave. = Minneapolis, Minn.

Mit Motto er: 1) Redelig Behandling; 2) Uforfalskede Varer; 3) Hurtig Omjætning og liden Fortjeneste.

23de KAPITEL.

Ved Grændsen af Civilisationen.

Jeg havde længe næret Ønsket om at lære Nybyggerlivet at kjende ude ved Grændsen af Civilisationen, men jeg havde ikke Lyst at gjøre det i Egenstab af menig Soldat i Armeen.

Jeg hørte at et Selskab af Landmaalere snart skulde udsendes, og

Paa Ski.

i Fred og Enighed. Jeg fik, foruden andre, det betroede Hverv at være hans Muldriver, og i dette mit andet Forsøg paa at sætte mig ind

Ved Humbolt
Floden

fuld af Klapperflanger, som vi dræbte en Mængde af.

jeg anstrængte mig for at faa en Stilling ved samme, hvilket ogsaa lykkedes mig, og i Begyndelsen af Maret 1868 bleve vi sendte ud til Hunters Station i den nuværende By Reno, Nevada, for derfra at møde et andet Parti og hjælpe med til at begynde at lægge Linierne for Central-Pacific Jernbanen.

Begyndende ved Udsøbet af Humbolt Floden, fulgte vi op langsmed den og kom igjennem et vildt, men saa smukt og malerisk et Land, som der findes paa Jordens Overflade.

Vor Afdeling var den forreste, Ingeniøren der anførte den var Mr. Bates en prægtig og medgjørlig Mand, en Mester i sit Kald, og en Mand, der fremfor alt holdt af at leve i denne Bidskabs Hemmeligheder enhver-vede jeg mig betydelig Fremgang.

Vort Selskab udgjorde ialt tolv Mænd, hvoraf to vare Kudste. Det var et i alle Maader behageligt, sundt og romantisk Liv.

Vi kom ofte i Kæst med Indianerne, og gjorde os bekendt med deres Sæder og Stikke, hvilket vi havde rigelig Leilighed til.

Da vi vare godt forsynede med Vaaben og Krigsforraad saa stode vi ikke i nogen Fare for at Indianerne vilde angribe os og vi benyttede dette fredelige Forhold til at afsjåbe dem deres Vildt og Fisk, som vi betalte med Mel, Brød, Sukker og Kaffe.

Egnen hvor vi nu opholdt os var vild og klippefuld, afvejlende med Svampe og tæt Understov, som vi havde stort Besvær med at bane os Vej igjennem. Skoven var tillige

Hvormange af disse Krybdyr jeg dræbte, ved jeg ikke. Jeg førte en Tidlang Bog derover i min Hukommelse og ved at befæste Kallerne paa min Hat, som det er Skik og Brug der, men da Tallet blev for stort og der ikke var mere Plads paa min Hat, saa opgav jeg det.

Jeg slap helstindet fra deres Hugtænder, men jeg havde en Kamp med Indianerne, der nær havde kostet mig Livet.

24de KAPITEL.

Paa Enmandshand med Indianerne.

Vi havde opflaaet en ny Leir omtrent sex Mil op ad Humbolt Floden, hvor vi skulde flytte hen, men vi havde endnu ikke besat den, og jeg blev udsendt for at bevogte den og de Sager vi havde bragt derhen. Jeg var ganske alene, men frygtede ikke for at blive angrebet, og i Tilfælde af at saadant skulde finde Sted var jeg vel udrustet med Skydevaaben og Ammunition.

En Aften, i Mørkningen, blev jeg overrasket ved at se fire fremmede, drabelige og godt bevæbnede Indianere marschere ind i Leiren. De saa sig omkring, undersøgte alt, og da de bemærkede at jeg var alene blev de øieblikkelig mere overmodige og truende i deres Optræden, da de stolede paa deres Overlegenhed i Antal til at tvinge mig eller

Uhøfligt Faktum.
skræmme mig til Underkastelse.

De bad ikke om, men forlangte af mig at jeg skulde give dem Mad, hvilket de ogsaa fik da vi altid havde for Skik at forsyne dem med hvad vi ansaa at være nødvendigt for dem. De forlangte saa, at jeg skulde forsyne dem med Proviant til at tage med sig, ligesom ogsaa med Krudt for deres Risper.

Til Svar paa deres ubestødne Anmodninger sagde jeg dem meget bestemt at de hverken vilde faa Mad eller Krudt af mig, men at de skulde gaa deres Vej og forlade Leiren ellers vilde de faa mere Krudt og Rugler end de ønskede sig.

Mine Befalinger forstode de godt, og jeg gav dem med en uforsærdet og tillidsfuld Mine, der indgjød dem Respekt, hvorpaa mine rette Bryndelser. ubudne Gæster vendte sig bort og gik ned deres Vej og leirede sig i omtrent en halv Mils Afstand fra Leiren.

Jeg holdt skarpt Øie med dem, da jeg kjendte Indianerne tilstrækkeligt til at vide at inden næste Morgen vilde de aflægge mig et Besøg for at erholde, ved List eller Magt det som de nu ikke kunde faa ved at tigge.

Jeg var mig bevidst at jeg, dersom jeg lagde mig til at sove den Nat, efter al Sandsynlighed ikke vilde vaagne op mere i denne Verden, og da jeg ansaa denne Verden for god nok for mig til at leve i, saa traf jeg mine Forberedelser i Overensstemmelse hermed.

Saa snart det blev mørkt nok saa at disse skarpsiede Thyve ikke kunde iagttage mine Bevægelser, flyttede jeg mine Forraad bort fra det Sted hvor de havde set dem og gjemte dem paa forskjellige Steder.

Med mine Baaben ved Haanden stillede jeg mig nu omtrent halvtredsiendstyve Fod fra min tidligere Stilling og var parat til at modtage dem.

M a r s c h , I n d i a n e r ! Alt vente under saadanne Omstændigheder og tillige den Spænding man ved en saadan Leilighed er i, er meget anstrengende paa Sjæl og Legeme, det er langt værre end at slaas og jeg fik nok af det den Nat.

Jeg ventede; jeg ved ikke Lvorlænge, men det forekom mig i Timer, Dage, Maaneder; Endelig hørte jeg Udbrud af Stuffelse og Raseri fra det Sted, som jeg nylig havde forladt. Jeg vidste hvorfra Lyden kom og begyndte at fyre løs.

Jeg skjød i alle Retninger saalænge jeg havde noget i mine Geværer og Revolvere, og da det var gjort begyndte jeg at lade dem paany.

Da jeg havde gjort det besandt jeg mig bedre. Jeg hørte ikke mere fra Fjenden, men jeg var paa min Post bestemte paa hverken at sove eller at vove mig frem før det var bleven Dag.

Ved min Tilbagekomst til Leiren, fandt jeg Spor af Røvernes Bisit, men ingen dræbte eller saarede, og jeg havde ikke flere Besøg af Rødhuderne, hvilket behagede mig særdeles. Alt hvad jeg vilde var at de skulde lade mig i Ro.

Jeg har ingen Agenter, som gaa omkring fra Hus til Hus og truer Folk til at kjøbe mine Varer, samt erholde 20 a 25 pro cent i Kommission for sit Arbeide.

A. M. Smith, Eier af "California Wine Depot,"

249 Hennepin Ave. Winneapolis, Minn.

25de KAPITEL.

Drøm og Virkelighed.

I Juli Maaned, 1868, kom vi saa langt som til South Forks, der laa tolv Mil fra det Sted hvor nu Byen Elko ligger, paa Humbolt Floden.

Her forblændedes mine Øine ved Synet af en Landstrækning, der forekom mig som værende et Stykke af Edens Have, der var nedfalden her paa dette Sted.

Med den Resoluthed, der er egen for det yderste Vestens Beboere,

bestemte jeg mig strax paa at jeg her vilde opslaa mit Telt, gjøre mig en Bolig og et Hjem.

Det varede derfor ikke mange Minuter inden jeg i Overensstemmelse med Grændselovene, havde nedrammet Bæle omkring et Stykke Land, som jeg saaledes gjorde Forbring paa som mit eget.

Bag mit Land var Landet opfyldt af Høie, men det Stykke jeg havde udsat mig var rigt og frodigt, og forsynet med hyperlige Græsgange.

Jeg arbeide med Landmaalerne hele Sommeren og alt gik godt og let fra Haanden.

Dog dette skulde ikke vare ved.

Da vi vare komne i Nærheden af Promontory bestemte

Kraft, Mod og et Hakke-
skaft.

Rokken sig til at forlade os, hvilket han ogsaa gjorde. Mr. Bates havde opdaget at jeg foruden mine andre Fuldkommenheder tillige var en dygtig Rok, og da han anmodede mig om at tage Pladsen, samtykkede jeg deri for at behage ham.

Der var imidlertid en i Selskabet, der med Skinsygens Blik saa paa hvad han betragtede som, min ufortjente Forfremmelse til Rjækket, fordi han selv vilde have Pladsen.

Fra den Dag min Indsættelse i Embedet fandt Sted, begyndte han og fremturede i at finde Feil ved Maden. Han udtalte sig vidt og bredt om sin Utilfredshed i et Sprog der ikke alene var beregnet paa at saare min Stolthed som Kunstner i Rogekunsten, men tillige min egen Personlighed.

Han paastod at jeg aldeles ikke forstod mig paa at koge og at jeg forøbdte og gjorde Maden uspiselig. Paa en ra og usandsfærdig Maade brændemærkede han mig som en infam, smudsig Tysker.

Jeg havde for en stor Del tabt den Rige-ghdighed, for saavel mundtlig som legemlig Mishandling, der i mit tidligere Liv syntes at være næret af Taalmodighed, Frygt eller Dorst-
hed; og denne feile Benævnelse af min Nationalitet og Bekræftelse af min Urenlighed, bragte mit danske Krigerblod i mig til at koge og jeg tog fat paa Fyren.

Der paafulgte en heftig Kamp, i hvilken to af min Modstanders Benner indblandede sig da de saa at han havde paataget sig et større Stykke Arbeide end han kunde udføre, men jeg samlede hele min Styrke og greb et Hakøgestaft hvormed jeg adsplittede Styrke, og

Paa Veien til drev dem paa Flugt. De trak sig tilbage, Landet Goshen. hverken i god Orden eller i godt Humør, holdt et Krigsraad og optog saa igjen Kampen, forstærket af Artilleriet bestaaende af deres Pistoler.

Som Eremit.

Jeg var bleven betydelig affjølet da jeg opdagede denne gemene Streg. Kampen begyndte paany og rasede vildt, men denegang indskrænkede det sig til Mundhuggeri hvori vor Overordnede, Mr. Bates, tog Del.

Vor Anfører opdagede snart at Freden mellem mig og mine Modstandere hverken kunde gjenoprettes eller bevares og at han, naar han saa hvor han ikke kunde undvære Folk, havde Valget mellem

Mine Skydevaaben kunde jeg ikke faa fat i. Jeg trak mig tilbage, jeg vil ikke sige at jeg løb, men jeg gik meget hurtigt i modsat Retning af hvor mine forbittede Modstandere havde indtaget deres Stilling.

I flere Timer efter Slaget vendte jeg tilbage til Leiren, og da de kom og vilde opsøge mine Vaaben, fandt jeg at disse Fyre af kaad Hævnjerrighed havde udtaget Patronerne af min Riffel og ødelagt hele mit Forraad af Ammunition.

Mand eller tre. Der var ingen anden Maade at afgjøre Sagen paa, ingen anden Udvei, end at lade mig gaa. At jage de tre Benner bort paa en Tid som denne hvor Arbeidet var presserende, vilde have været en Overtrædelse af hans Pligt mod Kompaniet.

Han beklagede at jeg maatte betragte mig som affediget, betalte mig fuldt ud for sex Maaneders Tjeneste, med fyrgetyve Dollars om Maaneden, gav mig hundrede Patroner som var alt hvad han kunde undvære af sin egen Forsyning, hans Betsignelse og gode Ønsker, hvormed jeg gik.

Belæstjet som et Pakæsel, med mit tro Vaaben, Riflen, mine Tæpper, Klæder, Kogeredskaber, sex Dages Proviant, en Følelse af den slette Behandling jeg havde faaet og mine Fjenders Eder og Hurraraab, vendte jeg Selskabet Ryggen og rettede mine Fjed mod South Fork og mit "forgjættede Land."

Jeg brændte af Utaalmodighed efter at overbevise mig, med mine egne Øine, om at det ogsaa virkelig var der, og at det hele ikke var et Opspind af min Inderbildningskraft og jeg var yderst henrykt da jeg atter satte Foden paa "mit eget Land."

Jeg byggede strax en Hytte, der kunde tjene mig til Winterkvarter, og begyndte mit Eneboerliv, som viste sig at være det mest prøvende af alle de forstjellige Forhold, som jeg nogensinde var bragt i eller hvori jeg frivillig havde styrtet mig.

Som Eneboer var jeg ikke lykkelig.

26de KAPITEL.

Jeg forsøger min Lykke som Rjører.

Mit Liv, efter at jeg havde taget Besiddelse af, og Bopæl paa min Eiendom, var omtrent ligesaa livligt som det vilde have været paa en Kirkegaard en mørk Decembernat.

Markens Dyr og Luftsens Fugle var mit eneste Selskab det meste af Tiden. De faa menneskelige Væsener jeg mødte paa min Vej vare de Rjørende, der kom mig forbi, og af disse fik jeg undertiden lidt nyt at høre, og hvad Proviant jeg behøvede.

At leve som en Robinson Crusoe ganske alene og være Herre over alt hvad der omgav mig var en meget behagelig, doven og overdaadig Tilværelse i en Tid. Jeg havde intet at gjøre uden at tage min Mad, spise og sove.

Men jeg har altid været et selskabeligt Dyr med et roligt Sindelag og Ensomhedens Fortryllelse begyndte at trække mig ligejoni mit Livs Ensformighed daglig forøgedes. Jeg forsøgte at forsoner mig med mit Ensomme Liv, men jeg begyndte snart at længes efter Forandring og nye Scener jeg havde været vant til, hvorfor jeg gav

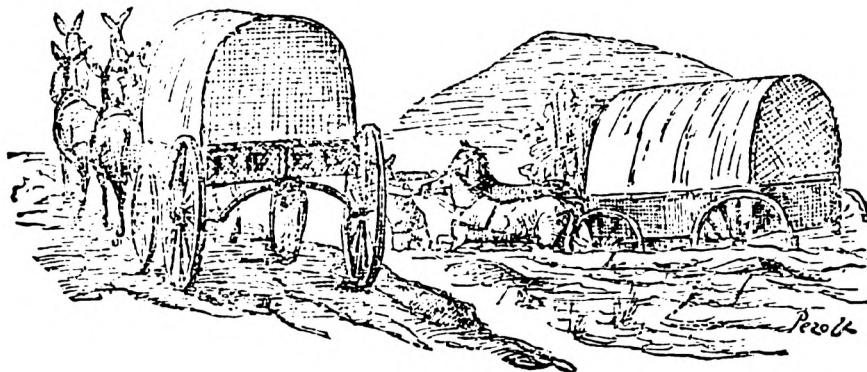
mig til at udtænke hvorledes jeg kunde tilfredsstille dette mit Ønske. Ved Forsigtighed og en tarvelig Levemaade i de forløbne Maaneder jeg havde arbejdet stadiat, var jeg igjen kommen i Besiddelse af en for mig anselig og gavnlig Kapital, og jeg bestemte at anbringe en Del af mine Midler i en eller anden Forretning.

Fragt Transport syntes at florere i disse Egne og i den Hensigt kjøbte jeg to Heste og en Vogn, der kostede mig tre hundrede og halvtredstindsthyve Dollars.

Jeg var saa heldig at finde hurtig og stadig Anvendelse for mine Tjenester og havde travlt med at bringe Fragtgods fra den færdige Ende af Jernbanen til den fremrykkende Arbeidsleir.

Det var ikke noget let Arbejde hverken for Mand, Heste eller Vogn at bringe tunge Læs over disse nye ujevne Veie og mine Ugræsler, Uheld og Forsinkelser vare meget talrige.

En Dag var min Vogn belæsset med tre tunge Kasser, der veiede over sex hundrede Pund hver, det var et tungt Læs paa de Steder, og jeg forsøgte paa at kjøre over en Eng, da Hjulene gik i Dyndet lige op

Fast fiddende i Mudderet.

til Hjulene og det var umuligt for Hestene at faa Vognen af Stedet.

Jeg lokkede, og trak, og slog, og rykkede, og opmuntrede Dyrene alt hvad jeg kunde, men forgjeves.

Hestene kunde ikke trække Læsset og medens jeg udhvilede mig kom der et Kjøretøj trukket af 6 Mulæsler.

Kapteinen for denne Landstouert gjorde jeg bekjendt med min ullykkelige Stilling hvilket han formelig glædede sig over, og til denne Fyr havde jeg henvendt mig om Hjelp.

Men Bønner, Skjældsord og Løfter om Betaling formaaede ikke at røre denne Land-Sprøvers Stenhjerte til Medlidenhed og at række mig en Haand eller et Øjel. Med unødvendig og overdreven Raahed, underrettede han mig om at saadan et lille tospænder Kjøretøj som mit var, ikke havde Ret til at forsøge at kjøre Fragtgods paa den Veie og saaledes tage Fortjenesten fra de passende udstyrede og arbejdsdygtige sex-mule Fragtvognes Eneret,

Han lod mig vide at nu var jeg paa min rette Plads, min Vogn og saa: da jeg efter hans Mening kun var en Hjulbar Fragter og han syntes at han skulde sin personlige Stolthed, Embedsære, og hans Forfatters Fordele at lade mig sidde hvor han fandt mig og hvor jeg hørte hjemme. Han kjørte videre.

Med lystigt Overmod og onstabsfuld Foragt forlod han mig, idet han paa en spottende Maade henkastede mig hans Slags Folks Raad og Filosofi, som det udtrykkes i det smudsige Mundheld:

“Derfor du vil blive rig, du Søn af —, saa maa du ro din egen Baad.”

Denne Tilspøielse af Fornærmelse til Staden bragte mine Lidenstaber i Oprør og i nogle Diebliske var jeg fristet til at tage min Tilflugt til de Love, der bruges i det vilde Westen, nemlig at forfølge dette umenneskelige Uhyre og med et Pistolskud at lade lidt Sollys trænge ind i hans mørke Judre. Men nogle faa Diebliskes Overlæggelse vendte Strømmen i mine Tanker og afholdt mig fra at begaa en morderisk Handling.

Jeg samlede mig igjen til fornøyet Anstrængelse spændte Hestene fra Vognen, trak dem ud af Dyndet og gav saa de stakkels, trætte Dyr et godt Foder. Derpaa tog et jeg Reb, en Kjæde og Øre gif saa en halv dansk Mil op imellem Bjergene hvor jeg nedhuggede to lange Træstammer hvormed jeg haabede at kunne saa min Vogn ud af Dyndet.

Disse to Stammer slæbte jeg nu med mig tilbage og ved deres Hjælp fik jeg de to tunge Kasser af Vognen og ind paa det tørre Græs. Vognen fik jeg nu op af Dyndet, Kasserne læssede paa igjen og var saaledes istand til at fortsætte min Vej til Elko, veltilfreds med mig selv og hele Verden.

Under mit første Ophold paa South Fork Farm havde jeg nu og da Besøg af Indianerne. Deres første Besøg fandt Sted for at underrette mig om at Landet, Bildtet og Vandet, kort sagt, alt deromkring tilhørte dem og at jeg ikke havde noget at bestille der.

Jeg havde imidlertid boet altfor længe i Skovene til at lade mig skræmme af saadant.

Jeg underrettede dem om at jeg var en stor Høvding og havde mange Soldater, der opholdt sig i Camp Halleck, beliggende omtrent fyrgetyve Mil paa denne anden Side af Klipperne, og at jeg havde ifinde at blive hvor jeg var. Min Kiffel var et nyt Skydevaaben i deres Dine. Jeg lagde min Hat i omtrent halvtredstydtyve Skridts Afstand, skjød elleve Rugler gjennem Bulden hurtigere end de kunde tælle Skudene og fortalte dem at jeg kunde vedblive at skyde saaledes hele Dagen uden at behøve at lade.

Styret af dette vidunderlige Gevær forandrede deres Optræden

noget og da jeg forærede dem nogle af mine Fødevarer bleve de ganske venlig stemt.

Nogle af dem havde set mig arbejde med Opmaalerne og hørt mig benævne som Lysker (Dutchman,) som de saa kaldte mig.

Efter hvert Besøg de aflagde mig kom vi til en bedre Forstaaelse og Tilfældet hjalp mig til at erhverve en betydelig Indflydelse over dem.

To af Indianerne kom en Dag til mig og fortalte mig at nogle Soldater havde frataget dem deres Geværer. Jeg havde Pen, Blæk og Papir og skrev saa strax til den befalende Officer, som jeg meddelte Sagens Sammenhæng, fortalte ham at disse vare fredelige Indianere og bad ham om at de maatte vederfares Retfærdighed,

Saa denne Skrivelse fik de deres Vaaben tilbagesleverede og ovenikjøbet to gamle Geværer, to Tapper og noget Flæsk, der var fuldt af Madiker. De kom henrykte tilbage til mig, jeg brøntede af at jeg var en stor Høvding og at det var mig, der havde gjort alt dette for dem. De delte alt Slags Wildt med mig, naar de havde noget, og jeg gav dem til Gjengjæld hvad jeg kunde undvære af mit Forraad.

En anden Begivenhed, der bragte mig høit i deres Gunst var da nogle af dem fik Børnekopperne. De kjendte ikke noget Middel mod Sygdom, og da jeg tidligere havde doktoreret lidt blandt dem, saa kom de nu til mig forat hente Raad og Hjelp.

Jeg gif til Elko og erholdt Underretning og Medicin af Doktoren dersteds, gif saa tilbage til deres Leir hvor jeg anviste dem Brugen af Medicinen og tillige gav dem andre smaa Raad, og da de næsten alle kom dem af Sygdommen saa blev jeg betragtet som en stor Doktor blandt dem.

Fra den Tid af var der ikke noget, som de ikke vilde gjøre for mig. Jeg kunde forlade min Hytte uafslaaet og de vilde aldrig røre noget af mit uden min Tilladelse.

Enhver der er bekjendt med Indianernes Tænkemaade vil forstaa hvor stor min Indflydelse var iblandt dem naar jeg siger at jeg engang bestyldte Sønnen af en Høvding forat have stjålet et Skind fra mig og gav ham en Dragt Brygl. Dette vilde have kostet en anden Livet, men den gamle Høvding og andre af Stammen gav sig til at søge efter Beviser forat overthyde mig om at jeg havde Uret.

De kom derfor til mig og bad mig om at følge Sporet af Skindrebet, hvor det var bleven slæbt hen ad Jorden og viste mig tydeligt hvorledes det var bleven trukket bort af en Ulv. Sporet førte mig til dens Hule, hvor jeg fandt Skindrebet. Jeg kunde have havt Lyst til banke mig for den Feiltagelse jeg havde gjort; men ved Undskyldninger og Foræringer i rigt Maal gjorde jeg alt godt igjen mellem os.

I Forening med disse mine nye Venner satte jeg Snarer efter Wildt og de gave mig Bæver og andre Slags Siind selv fortærende Rjødet, som de satte stor Pris paa, men som jeg ikke spiste, da det var for fedt, undtagen naar mit Forraad var opsluppet. Ved lignende Leiligheder spiste jeg Moskusrötter.

En anden Forandring i min Levemaade var, da jeg enaang var gaaet med op i Bjergene forat bivaane en Indianerdans (Fandango.) Vi bleve anfaldet af en Snestorm og vor Proviant slap op, vi maatte da tage Tilflugt til en Ret Mad, som disse Folk opbevare forat afvende Hungersnød i paakommende Tilfælde. Den bestaaer af tørrede og til Mel malede Græshopper og Græsfros. Det er en meget god Føde, der som man ikke har andet og er overordentlig sulten.

Dog jeg vil nu gjenoptage Traaden i min Fortælling.

Det sidste Uheld jeg havde med mit Rjoretøj og tidligere mange flere, som gjorde Fortjenesten usikker og medbragte mig store Udgifter, bidroge til at jeg opgav Forsøget paa at komme til Velstand ad denne Vej, og Dagen efter min Ankomst til Elko solgte jeg mine Rettigheder og Eiendele for en Sum, der satte mig istand til at trække mig ud af Forretningen uden Tab.

Jeg gik derpaa hjem, laasede Hytten til, tog Afsked med min Bolig i Ørkenen, som jeg antog, begav mig igjen ud paa Eventyr.

27de KAPITEL.

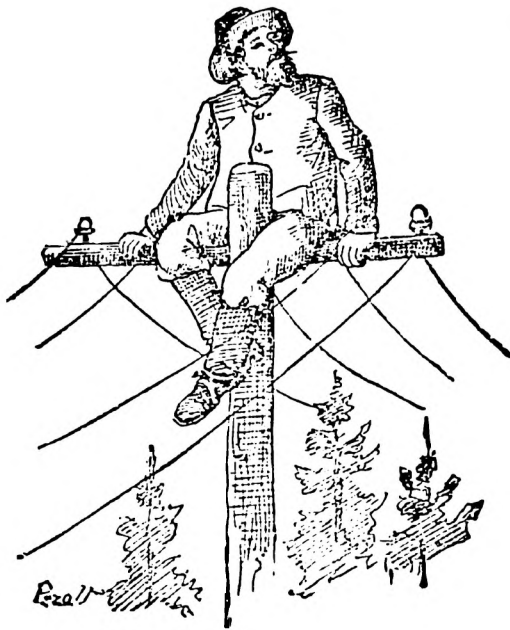
Spekulationer, Tab samt daarlig Fremgang.

Da jeg vendte Ryggen til det, som jeg nu kaldte mit Hjem, og som jeg kunde hentyde til som "min Eiendom," begav jeg mig tilføds til Carlin.

Jeg fandt ikke der nogen passende Leilighed til at anbringe mine Penge i nogen Forretning, og da man derfor tilbød mig Arbeide ved Anlæggelsen af Central Pacific Jernbanen, modtog jeg Tilbudet.

I to Uger havde jeg Arbeide med at opsætte Telegraftænger og i dette Tidsrum stiftede jeg et nyt Bekjendtskab med min sædvanlige Tilbøielighed til at blive intim med fremmede.

Glemmende mine tidligere dyrt betalte Erfaringer blev jeg nu Rammerat med en ung Mand ved Navn George Barring, der, ligesom jeg selv havde nogle faa hundrede Dollars i Kontanter, som han gjerne vilde gjøre til tusinder paa den hurtigst mulige Maade.

Op i Verden.

som han gjerne vilde gjøre til tusinder paa den hurtigst mulige Maade.

Min nye Ven foreslog at vi skulde gaa i Kompani sammen og begynde et Brændeoplæg. Planen var at vi skulde nedhugge Træerne, der stode tæt ved Haanden, derpaa splitte dem og opstable Brændet, og da sælge det til Jernbanekompaniet.

Hans glimrende Forestillinger om dette Foretagende og den Masse Penge vi vilde tjene gjorde mig snart ligesaa begejstret derfor som han selv var.

Vi toge fat, købte Ører, hyrede Brændehuggere og Arbeidet gik

raft fra Haanden. Men min Kompagnon manglede Stadighed og da vi havde hugget og stablet omtrent to hundrede Favne Brænde, begyndte han at blive affrækket og mismodig over vore Udfigter.

Da jeg ikke vilde have noget at gøre med et Hængehoved og en Mand, der ikke var villig til at arbejde, saa var under disse Omstændigheder ikke andet at gøre for mig end enten at

T o m m e r h u g n i n g .

købe hans Andel af Forretningen eller at sælge ham min Part. Han folgte ud.

Jeg betalte ham strax alt hvad han havde indstødt i Forretningen med Undtagelse af \$160, som jeg senere betalte og tog hans Rvittering for det fulde Beløb.

Men dette medtog hele mit Pengesforraad, og jeg stod nu der med et stort Oplæg af Brænde, men uden Heste og Vogn til at kjøre det paa til Markedet og ingen Penge til at kjøbe Heste for.

Min tidligere Beslutning til ikke at sidde med Hænderne i Skjødet naar jeg var kommen i Forleenhed, faldt mig nu ind, og jeg besluttede at reise til Elko hvor jeg haabede at fortjene Penge nok til at kjøbe mig et Kjøretøi for.

Jeg begav mig altsaa tilbage til den Plads, og ved Mr. James F's, venlige Hjælp fik jeg Ansættelse som Politibetjent og Vagtmand, i hvilken Egenstøb jeg tjente indtil jeg, ved Sparfommelighed, i Løbet af sex Maaneder, med en Løn af tre Dollars om Dagen, havde samsparet mig tre hundrede Dollars. Saa reiste jeg igjen.

Nu var det min Bestemmelse at tage Veien tilbage til mit Brændeoplag, kjøbe et Par Heste og en Vogn, og saa var jeg vis paa at tjene Penge over en lav Sko.

Men da jeg kom tilbage paa Stedet, fandt jeg til min store Sorg at uærlige Folk havde bortkjørt over et hundrede Favne af mit Brænde, og ydermere at vredes og med Magt modsætte sig naar jeg igjen vilde tage mit Brænde i Besiddelse og forlange Betaling for det, som de havde forbrugt.

Den eneste Dpreisning eller Hevn som jeg kunde faa, var at skyde dem naar jeg greb dem i at stjæle Brænde, og ved to Leiligheder opdagede jeg dem, men da jeg tænkte, først, at de muligvis vare ligesaa gode Skytter som jeg, og at en Kugle i Livet var en daarlig Erstatning for Penge i Lommen, og for det andet: at dersom jeg dræbte en af dem, at jeg da maaske kunde blive hængt eller komme i Tugthuset, saa betænkte jeg mig, folgte hvad jeg kunde af Brændet og trak mig helt ud af Brændeforretningen.

28de KAPITEL.

Penge, min Moder og Giftermaal.

Min lille Hytte ved Foden af Høiene "min Friendom" — "South Fork Farm" — havde endnu ligesaa stærk Tiltrækningskraft for mig som nogensinde.

I min nuværende Forfatning, uden Bestjæftigelse, vendte mine Tanker sig mere end nogensinde mod det eneste Sted paa Jorden, som jeg kunde kalde "mit Hjem," og som jeg nu nærede Ønsket om at vende tilbage til.

Jeg havde en god trofast Ven i Elko, han var Rjæsbmand, til ham betroede jeg mine Tanker og Følelser.

Denne Ven ikke alene fuldkommen bifaldt min Plan om at nedfætte mig paa mit Land og opdyrke det, men han gav mig yderligere Bevis paa sit Venstabs og den Tillid han havde til min Orklighed, ved at tilbyde at forsyne mig med Heste, Agerdyrkningsredskaber, Sæd, kort alt hvad jeg behøvede for at begynde min Virksomhed.

Jeg havde endnu lidt Penge, der yderligere hjalp mig i dette mit første Forsøg som Jordbruger.

Der var tillige en anden Ting, der bestyrkede mig i mit Foretagende.

Min kjære, gamle Moder, der havde slæbt saa haardt for mig, og som jeg kun daarlig havde gjengjeldt, hvilket mit Hjerte sagde mig, havde tilskrevet mig at hun ønskede at komme til de Forenede Stater og bo hos mig. Jeg saa mig nu istand til at tilbyde hende Ly under mit eget Tag, og jeg længtes efter at have hende hos mig, hvorfor jeg skrev til hende at hun skulde komme saa hurtig som det lod sig gjøre.

Jeg anmodede hende ogsaa om, at dersom hun kunde finde en brav, dansk Pige med et tækkeligt Hdre, der havde Lyft til at komme herover med hende og bestyre Huset og som havde Lyft til at blive gift, at hun da skulde bringe hende med.

Jeg gjorde nu mine Forberedelser til at modtage dem og ved Foraarets Ankomst, 1870, ankom tillige min hjertelig velkomne Moder og med hende den udkaarede, danske Jomfru, der isvrigt saa godt nok ud udvortes, og som, efter sigende, skulde besidde alle de fornødne Egenstaber for at være en Bryd for Huset.

Jeg hyrede to Mænd til at hjælpe mig med Arbeidet, og alt gik saa vidt godt, hvorfor jeg var tilfreds i min Stilling.

W g t e s t a b i
S i g t e . Jeg har tidligere i min Fortælling omtalt at min Moder var en rørig og driftig Kone. Da hun derfor havde bragt alting i Orden i Huset og havde faaet sat lidt Skik paa mig, begyndte Livet paa dette affondrede Sted at blive hende for ensformigt, omend skjønt hun, for min Skyld, søgte at føle sig tilfreds.

Men hun var ulykkelig og efter en kort Tids Forløb modtog hun en fortræffelig Plads som Husholderske i den livlige By, Elko,

29de KAPITEL.

En haard Modgang.

Giftermaalet mellem mig og den importerede, danske Pige havde ofte ofte været paa Tale i vore ledige Timer. Da vi ikke vilde noget overilet Skridt i den Retning saa besluttede vi at vente indtil min Fremtid var sikket og vort Bryllup blev derfor udsat til om Efteraaret naar Afgrøden var indhøstet og solgt.

Saaledes vare Sagerne ordnede da min Moder forlod mig for at reise til Elko og bo. Den gode Kone reiste tilfreds og med den Overbevisning at havde ordnet alt paa det bedste for mig.

Men Mennesket spaar og Gud raa'r! Hvad vi havde lagt Planer om, Høsten, mit Giftermaal med denne Pige og de dermed forbundne Omstændigheder, fandt ikke Sted, hvilke skete paa følgende Maade:

Det var om Aftenen den 8de August, 1870, at der indtraadte en haard Kulde og streng Frost, der ødelagde alt paa Markerne, Kartoflerne og Urterne som jeg havde plantet.

Det var et sørgeligt Syn, der mødte mine Øine, da jeg den næste Morgen gik ud, selv Kartoflerne kunde have faaet Taarer i Dinene derved, dersom Frostens ikke forud havde dræbt dem.

Jeg var ødelagt.

Fortvivlet skyndte jeg mig tilbage i Huset og fortalte Marie om den stræffelige Ødelæggelse, der havde tilintetgjort vore Planer, Udfigter og Kartofler.

Vi gik begge ud for at betragte Ødelæggelsens Bærk. Vor Glendighed var for stor til at finde Ord til at udtrykke os i. Jeg satte mig ned og græd. Efter nogle Dieblikes Forløb saa jeg op og bemærkede da at Marie ligeledes hulkede og græd som om hendes Hjerte skulde bryde.

Bed Synet af den stakkels Piges Sorg vakte mine Følelser som Mand og jeg skammede mig over at jeg, i et Dieblik som dette, saa egenfjærlig kunde have for- glemt hende.

Behagelig gaar hver Dag.

Jeg forsøgte at trøste hende med Ord.

"Græd ikke," sagde jeg, "vær ved godt Mod, vi ville kæmpe os gennem Livet som Mænd, du og jeg, og Gud vil nok hjælpe os og staa os bi."

Mine Forsøg paa at trøste hende vare frugtesløse.

Hvad burde hun nu have gjort i dette Tilfælde?

Simpel hen styrte sig i mine Arme, til mit Bryst, og tilkjendegive at hun elskede mig høiere i den Ulykke, som havde rammet os; — at hun vilde foretrække mig, i min Fattigdom, for Kronprindsen af Danmark eller for Præsidenten af de Forenede Staters ældste Søn, — at hun vilde stræbe og arbejde for mig; — at hun ikke vilde leve uden mig o. s. v.

Ideallet.

Optræden i Sørgeespillet.

Gjorde hun det? Ikke meget.

Gjennem hendes Taarer og Flæben, som jeg ømt forsøgte at stille og berolige, gik hun løs paa mig.

"Hun græd ikke over mine forbandede, fejlslagne Forhaabninger og mine uheldige frozne Kartofler," sagde hun, "det var ikke over hendes egne tilintetgjorte Udfigter eller hendes Kjærligheds ihjelfrosne Blomster at hun havde udgødt Taarer."

Hun hylede endnu høiere i nogle Diebliske, og som om jeg endnu ikke havde faaet nok, fortsatte hun:

Hun kunde have giftet sig med en fattig Mand hjemme i Danmark, en Mand, som hun altid havde, og som hun bestandig vilde elske, som var en langt bedre, klogere og smukkere Mand end jeg. Hun var kom-

men herover for at gifte sig med mig og blive rig; og nu var jeg en fattig Stymper, som hun ikke elskede en Smule, som hun hverken kunde, eller havde, eller vilde elske.

I Løbet af en temmelig broget Tilværelse havde jeg faaet mange haarde Stød, ligefremme Sønderknusninger, men dette var den haardeste; og jeg alle mine knuste Forhaabninger og Udsigter ud af mit Sind. Mine Tanker dreiede sig nu i en ganske anden Retning.

Virkelige den.

Jeg lod mig ikke forknytte af alt dette, og udbrød, da jeg stod der betragende den skrækelige Udelæggelse omkring mig: "Det er næsten tolv Aar siden at jeg først kom til Amerika; jeg har kæmpet mod Jld og Vand, udholdt Fattigdom, Forhaanelser og Forræderi af dem jeg antog for mine Venner, lidt af Sygdom, Smerte og Sult, faaet ufortjent Straf, og nu synes selve Elementerne at have sammensvoret sig for at knuse mig.

"Der er ingen der kan trøste mig i min Nød. Min Moder er her ikke, min tilkommende Hustru har skuffet og forladt mig, mine Penge vilde være opslupne naar jeg har betalt mine Folk, hvad jeg har tilbage vil ikke dække en fjerde Del af min Gjæld.

"Ingen vil mere betro mig en Skilling; af Fødemidler har jeg ikke nok til at vare mig en Uge. Jeg ser Hungersdøden for Døren, og intet til at afvende den undtagen frosne Kartoffel toppe.

"Min Moder er borte! Maria borte! Afgrøden borte! Venner og Krediten borte! Haabet borte! Forstanden næsten borte! tomme Sommer! tom Mave! nøgen Ryg!

Mine Venner! det var et haardt Stød.

Den ubestemte Følelse af at det ikke kunde blive værre end det var, i Forening med Læresætningen "No din egen Baad," som raudt mig i Hu, var det eneste, der, afholdt mig fra at gjøre et tredie Forsøg paa at gjøre Ende paa min Tilværelse.

"Tolv Aars Modgang," sagde jeg til mig selv, "det kan ikke vare ved, det er ikke muligt at jeg skal lide paa denne Maade i andre tolv

Mar, og saa ved Udløbet af den Tid at være i en lignende Stilling som denne!"

"Jeg vil se Enden herpaa!"

Derfor kvalte jeg mine Sut, lukkede Dinene for mine Sorger af-tørrede mine Taarer, mandede mig op og besluttede at se Fremtiden lige i Dinene.

"Jeg kaldte paa Pigen, der mut og tvær stod i Nærheden af mig.

"Maria, "sagde jeg til hende," jeg har aldrig, med mit Vidende,

M i s f o r =
n ø i e t.

fristet dig til at forlade dit Hjem og din Mand, som du elskede. Først du kom herover bad jeg min Familie om at sige dig alt an-gaaende mig, og jeg har siden givet dig rigelig Anledning til at lære mig selv og mit Liv at kjende. Jeg har op-rigtig bestræbt mig paa ikke at tænke paa nogen anden Pige end dig, og at holde af

dig, og være dig tro i alle Henseender. Du har ikke destomindre i hele den Tid skuffet mig og ført mig bag Lyset. Det gjør mig mere ondt for dig end for mig selv."

Jeg talte Sandhed i alt hvad jeg sagde hende.

J alt hvad hun gjorde lagde hun sin Ulykky saa klart for Dagen at jeg blev vred og sagde at hun skulde pakke sig bort. Ved nu at ned-skrive denne alvorlige Tildragelse af mit Liv kan jeg kun se den fra den komiske Side. Jeg gjør det fordi det er langt bedre end at nedsynke i tungsindige Betragtninger over Ulykker, der ikke kan afhjælpes og Sorger, der ere overstaaede og forbi.

M a r s h !

30te KAPITEL.

N y e F r e m s t r i d t .

Marie, der ikke var min Marie, kunde naturligvis ikke længere blive boende i Husset, efter denne vor nuværende Overenskomst om ikke at stemme overens. Jeg havde betalet hende at gaa, men kunde ikke saaledes kaste hende ud, uden at hun havde et Hjem at gaa til, derfor skaf-fede jeg hende en Plads i Etke, hvor hun kunde fortjene tredive Dollars om Maanedes.

Omendkjønt jeg kun brød mig lidt om hvad der blev af Pigen i Fremtiden, saa var jeg til en vis Grad interesseret i de Penge hun tjente.

Hun var kommen hertil fra Danmark af hendes egen fri Willie, for Penge, som jeg havde forsynet hende med, med Forstaaelse af at hun skulde blive mig en god og tro Hustru. At det var hende umuligt at gjøre det under nogen Omstændighed, havde hun tydeligt lagt for Dagen.

Da jeg nu selv var i Forlegenhed for Penge, havde jeg ikke isinde at være den eneste tabende i hele Foretagendet. Det Stød min Selvfølelse og Forsængelighed havde lidt kunde afhjælpes, men Pengestaden kunde betydelig formindskes. Tredstindstve Dollars taget i Smaaportioner var den Salve, der lægede mit sviende Saar.

Jeg overvandt hurtig Tabet af Pigen, da jeg nu havde lært hende rigtig at kjende. Hun var ikke engang tro mod den "fattige Mand, i det gamle Land, som hun bestandig havde elsket." Hun reiste aldrig, eller forsøgte paa at komme til ham, hvilket hun med Lethed kunde have gjort. Min Elko Ben. Hun blev gift med en Kvægghandler, men blev ikke nogen brav Hustru, da hun viste sig ikke at være i Besiddelse af de fornødne Egenstaber dertil. Vi ville derfor lade hende seile sin egen Sø.

Jeg opsogte nu min Ben, Kjøbmanden i Elko og gav ham en sandfærdig Beretning om min Stilling og mine Udfigter, eller rettere Mangel paa de sidste.

Denne muntre Mand viste mig Medlidenhed og opmuntrede mig i høi Grad ved venlige og haabefulde Raad og ved sin Maa- de at se alt fra den lyse Side,

"Saalænge der er Liv er der Haab, tag fat igjen!"

Ude af Gjæld. Saaledes raadede han mig at samle mit Mod og at begynde at arbejde, ikke at gruble over min Gjæld, den kunde jeg altid betale ham, hvilket han følte at jeg baade kunde og vilde engang i Tiden.

Jeg gik nu hjem, opsamlede alt hvad jeg kunde af Braget, og med mine Heste kjørte ieg Brænde, som jeg solgte til hvem, der vilde kjøbe det.

En af mine Naboer, som havde stor Tillid til min Duellighed i at komme ud af Nøder laante mig to hundrede Dollars, for hvilke han tog min Jord i Sikkerhed.

De Penge jeg laante af min Nabo, John, betalte jeg min venlige, hjælpsomme Ben i Elko, og det jeg tjente benyttede jeg til at betale an-

den Gjæld med. Saa overdrog jeg Kjøretøjet til min Moder, som hun under sin Ledelse kunde have Indtægten af, og opgav enhver Tanke om nogensinde at blive Jordbruger.

Efter at have solgt mine Eiendele og pantsat min Jord og Hus, som jeg aldrig igjen indfriede, tilfredsstillet alle de Kreditorer, der ikke vilde eller ikke kunde vente, saa isørte jeg mig en ny Klædedragt, som min trofaste Ven og Elsko Kreditor havde foræret mig og gik saa igjen ud i den vide Verden.

Jeg drev nu om søgende efter Lykken overalt, men det gik kun smaat indtil jeg naaede Ogden Station, Utah Territory, hvor jeg igjen blev ansat ved Politiet af Jernbanekompaniet.

Jeg fik en god Betaling, og saa hurtig jeg tjente Penge sendte jeg dem til min Ven i Elsko som Afbetaling paa det jeg endnu skyldte ham og andre. Jeg brugte selv lidt eller intet undtagen til hvad der var mig absolut nødvendigt.

Efter nogle. saa Maaneders Forløb følte jeg mig som et ganske andet Menneske. Jeg havde en vel lønnet Stilling, vidste at mine Foresatte var tilfredse med

Equiperet. mig, havde ingen Gjæld, ingen Sorger, var bleven betriet for en Pige, der vilde have ægtet mig fordi hun troede at jeg havde lidt Penge.

Hvilken Betsignelse kom der ikke ud af hine frozne Kartofler. Men man kan aldrig vide "Hvad Høsten vil blive."

31te KAPITEL.

I Ogden.

Det var en behagelig Plads jeg havde i Ogden. Jeg havde mit visse Arbejde at udføre og det var ganske overladt til mig selv. naar det blot blev gjort.

Bed Ankomsten af Togene paa Union Pacific Banen, af hvilken Ogden var Endepunktet, var det min Pligt at overføre de Reisende, der skulde videre, til Central Pacific Banens Bogne. Her kom de overfladige Kundstaber af mange Sprog, som jeg var i Besiddelse af, mig rigtig tilgode, og jeg hørte Sladder fra næsten alle Lande af Indvandrere, der kom i min Varetægt.

En Del af mit Arbejde bestod i at efterse Jernbanevognene og at tillaae dem om Aftenen. En Aften opdagede jeg Formanden, under hvem jeg arbejdede, i en af Vognene og i et besynderligt Selskab og under Omstændigheder, der tydelig ikke udgjorde en Del af hans Em-

hvarlindt. Jeg burde have forliet Sagen. Den paafølgende Dag

efter denne Tildragelse fik jeg min Afsted af Formanden selv. Da jeg ikke fandt mig beføiet til at lade mig affsedige paa denne Maade, saa anmeldte jeg Sagen og forklarede hele Sammenhængen til Overoplysningsmanden, James Campbell, og afventede Svar fra høiere vedkommende.

En vaagende Engel.

Jeg havde nu Opsyn med alle Emigranterne, og der tildrog sig daglig nye Begivenheder, dog kan jeg kun omtale enkelte af dem her.

Op med Hænderne!
vulver ved given Leilighed.

Vi vare komne godt ud af det med hinanden, indtil han en skjøn Dag havde drukket sig fuld.

Man underrettede mig om at "Lange Steve" søgte efter mig og

Nogle faa Dage derpaa blev Kjendelsen givet. Min tidligere Formand blev affsediget. Jeg blev gjenoptaget i Tjenesten og givet en Stilling som Politibetjent, med Vagt ved Jernbanestationen.

Fra den Tid af syntes det at Stjebnens Hjul havde vendt sig.

Jernbanestationen blev daglig hjemsogt af Spillefugle og Bedragere af alle Slags. Det var min Pligt at holde disse Herrer borte fra Stationen og de Reisende. Jeg benyttede mig af mange forskjellige Midler i Udøvelsen af denne min Pligt, kun brugende Magt i Nødstilfælde.

Der var, blandt andre, en Fyr, der købte og solgte Jernbanebilletter af de Reisende, som jeg i lang Tid havde holdt i Tømme, dels ved venlig Behandling, dels ved Trudsel. Han gik under Navnet "Lange Steve," var en raa Arabat, som man træffer dem i de vestlige Stater, over syv Fod høi, og parat til at bruge sin Re-

havde svoret at han ikke længer vilde lade sig afvise fra Stationen af mig.

Det varede heller ikke længe inden jeg saa min Mand komme anliggende, kanonfuld, med dragen Revolver og udstødende de frygteligste Eder.

Jeg sprang ind imellem to Rækker af Jernbanevogne og dækkede min Bei paa den Maade indtil jeg var kommen ham ganske nær og indtog saa en Stilling hvor jeg var godt dækket af en Stabel Kasser og Kufferter.

Han kom snart hen til Stedet hvor jeg var skjult, hvorpaa jeg sprang frem og holdt ham min Revolver lige i Ansigtet.

"Kast din Pistol fra dig, og hold dine Hænder iveiret!" raabte jeg.

Han blev altfor overrasket til at gjøre Modstand, og han adlød min Befaling.

Efter den Tid var "Lange Steve," ligeoverfor mig, Fromheden selv.

Gieren af Jernbanerestaurationsen stod jeg paa en god Fod med da jeg bestandig opretholdt god Orden og jeg var desaarfsag en velkommen Gæst ved hans Bord.

Han holdt mange Folk, og jeg var overtydet om at nogle af disse bestjal ham for Fødevarer, som han indkjøbte til Brug i sin Forretning. Det var tillige hans egen Mening. Jeg passede paa dem og greb ogsaa nogle af dem i Gjærningen og bragte dem hen til deres Herre med Tyvekosterne. Dette bevirkede at disse Mænd bleve mine bittre Fjender, og de svor paa at de skulde saa mig afveien.

Tre af dem kom nu hen til mig og meddelte mig deres Hensigt, for det første, at give mig en dngtig Dragt Brngl, og for det andet, at jeg maatte opgive min Stilling.

Jeg spændte min Revolver, som jeg holdt op for dem, og svarede:

"J forlange at jeg skal tage imod Brngl af Jer fordi jeg har gjort min Pligt, og saa tillige opgive min Plads."

"Det er just det vi ville tvinge dig til" svarede han, der førte Ordet.

"Og det er netop det jeg ikke vil" sagde jeg.

"Derjom J var kommen til mig en for en, skulde jeg have banket Jer, men nu vil jeg gjøre Jer et andet Spørgsmaal, hvem af Jer ønsker at dø først, thi den første, der gjør et Skridt fremad skyder jeg en Kule for Panden. Har J forstaaet mig?"

Disse Tyre vare alle Mormoner, og troede som saadanne at de naar de døde gik lige ind til den evige Salighed og Joe Smith, men da de ikke, netop i det Dieblik nærede Dnske om at aflægge Smith en Bisit, saa trak de sig tilbage og forsøgte ikke oftere at overfalde mig med Voldsomhed.

Disse tre Arystere lode mig nu indstævne for en Fredsdommer, hans Navn var Walter Thompson og var selv Mormon. Paa deres Ed idømte han mig en Mulkt paa fem og tyve Dollars forat have truet flere værdifulde Borgere, som han kaldte disse Fyre, paa Livet ved at trække min Revolver imod dem.

Han dømte mig tillige til at stille en Sikkerhed af to hundrede Dollars for ikke at forstyrre Freden i et Aar.

Da jeg ikke vilde bede nogen om at gaa i Kaution for mig for dette Beløb, og da jeg netop havde nogle værdiløse Mineaktier hos mig, tilbød jeg at give disse som Sikkerhed istedetfor Kaution. Han modtog Tilbudet og Papirlapperne gjorde mig saaledes større Tjeneste end jeg paa nogen Maade nogenfinde havde ventet at de vilde.

Bed en anden Leilighed var jeg nærved at komme i en endnu alvorligere Forlegenhed i min overdrevne Fjer efter at opfylde mine Embedspligter som Politibetjent. En Dag steg der en Herre af Toget, ledsaget af sin Familie, der indbefattede en velvoksen ung Dame.

Fjærend Togets Ankomst var der kommen en Kareet, som holdt i

Nærheden af Stationen, og en ung Mand, som var kommen med den gik op og ned udenfor Stationen.

Denne samme unge Mand skyndte sig hen til den netop ankomne unge Dame, greb hende og hendes Badsæk, derpaa skyndte de sig hen til Kareeten, som de hurtig steg ind i, hvorpaa Rudsten smurte paa

Pligt, Dyd og Kontanter. Hestene og afsted gik det.

Den gamle Herre og hele den øvrige Familie stode som lynslagne. Herren raabte: "Min Datter, mine Penge!"

"De har stjålet min Datter! Stop dem! Stop dem! Jeg udlover et tusind Dollars til den, der fanger dem." Min Pligt og egen Fordel tilskyndte mig at sætte den bedste Fod foran og at arbejde for Hæder, Penge og Lovens Dyrholdelse.

Jeg fløi som en Pil efter Vognen, over Grøfter og Gjerder. Da jeg havde indhentet den, bød jeg dem at standse, men da man ikke ændrede min Befaling, affyrede jeg to Skud, der gik gennem Kalesten. Jeg skød i den Hensigt at træffe nogen, da jeg fuldt og fast troede at det var en Bortførelse og Røvereri, der var bleven forøvet.

Vognen førte nu fra mig og da jeg næste Gang indhentede den, holdt den udenfor et Hus, der tilhørte en mormonsk Biskop og hvori

den unge Herre og Dame bleve viede saa hurtig som Ord kunde forene dem.

En Politibetjent fra Dgden, der stod Vagt ved Døren, anthede mig, at jeg heller maatte begive mig hen hvor jeg hørte hjemme, og jeg var netop kommen paa det rene om at det hele var et aftalt Spil, da Fatter, Mutter og hele Resten af Dptoget kom galloperende, næsten aandeløse.

Synet af den gamle Herre mindede mig om den af ham, udlovede Belønning. Jeg anthede ham at omendstjont jeg ikke var berettiget til de udlovede tusind Dollars, saa mente jeg dog at tre hundrede Dollars vilde være en passende Belønning for mine vellykkede Bestræbelser paa at indhente Flygtningene.

I det Sted udskjældte han mig og bebreidede mig for at have gjort Forsøg paa at sthyde hans Datter.

Jeg maatte slukøret vende tilbage til Stationen med, for at bruge en almindelig Signelse, Halen imellem Benene, uden nogensomhelst Belønning, men dog med Bevidstheden om at have gjort Forsøg paa at gjøre min Pligt, hvorfor jeg blev dygtig udlet.

For de forbigaende Bagabonder nærede jeg en broderlig Æmhed, som selv de alvorlige Fordringer min Pligt stillede til mig, ikke kunde undertrykke.

Det var sjelden at jeg ikke gav disse Fyre en kvart Dollar og i ethvert Tilfælde forstafede jeg dem nogle Levninger fra Restaurationen.

Fra en Ende af Banen til den anden kjendte de store, tykke Hans, Politibetjenten paa Dgden Station, og de svor enstemmig at han var en prægtig, gemtlig Svend, der til enhver Tid kunde "flaes" for en kvart Dollar eller et Maaltid Mad.

Et Medlem af dette uædle Brodersamfund gav mig en Belæring i min gamle "Profession," som er altfor god til at forbigaa i mine Grindringer.

Han var en Landsmand af mig, en anden vandrende Dansker, og en høiflynkvaerdig Gjenstand at se paa, da jeg først bemærkede ham komme, haltende,

Jeg bortgive mine
Støvler.

hans Klæder i Læser og barfodet.

Jeg tog ham ind og gav ham noget at spise, fik ham til at vadske sig saa ren som hans Principer vilde tillade ham at gjøre det. Derpaa trak jeg mine næsten ny Støvler af og gav ham, og iførte mig selv

et Par gamle, som jeg havde staaende inde i Jernbanestationen. Jeg gav ham saa ovenikjøbet en hel Dollar.

Denne sidste Gave forandrede ham ganske, han blev pludselig som

et helt andet Menneske. Han paatog sig strax en beskyttende Mine ligeoverfor mig, inviterede mig til at drikke med sig (for mine egne Benge) med en nedladende Mine, der tydelig sagde: „Du ser nok at jeg ikke er den Mand's Søn, der er for stolt til at drikke med dig, sjønt du ikke er andet end en simpel Politibetjent!“ hvorpaa han med en fornem Mine vinkede mig farvel med Haanden, og gik saa ind i Dgden.

Et Par Timer derefter saa jeg ham komme tilbage. Min Dollar havde han i Maven i Form

D v e r r a s k e t .

af Brændevin, desuden havde han opdruffet to Dollars, som mine Støvler havde indbragt ham, hvilke han havde solgt til en Mormon, der havde et skarpt Die for en god Handel.

Han var ikke fuld. For tre Dollars, selv af Utah Brændevin, kunde ikke bringe ham til det Stadium, men han var i rigtig godt Humør, og da han kom haltende hen til mig spurgte jeg ham vredt: „Hvor er mine Støvler, hvad har du gjort med dem?“ svarede han koldblodigt: „Solgt dem naturligtvis, gamle Fyr! Du maa dog være en dum Kad naar du troer at jeg kan gaa og tigge, og saa noget, med saadan et Par Støvler, som dem paa!“

„Farvel Gamle, jeg skal besøge dig en anden Gang derpaa vinkede han med Haanden og forsvandt.

Dette er en af de Barmhjertighedshandlinger, som jeg fortryder at have udøvet, men jeg morede mig saa godt over Negtens Uforstammet, ed, og jeg var i de Dage altfor godt stillet til at ærgre mig over Smaating.

32te KAPITEL.

H v o r i j e g s a a r p a a H o v e d e t .

Jeg var saa vel tilfreds og havde det saa godt i Dgden at jeg begyndte at føle mig som om min Lykkens Byrde var for tung for mig til at bære alene, og jeg begyndte derfor at se mig om efter en Livsledsagerinde, med hvem jeg kunde dele mine Glæder.

Trods mine tidligere uheldige Forsøg i den Retning, var jeg dog nu paa det rene med, at det er ikke godt for Manden at være ene, som

der staaer i Bibelen, og jeg var utaalmobig efter at komme under Aaget.

De fleste af de Menneſker, der omgave mig vare Mormoner, og mange vare de Forsøg der bleve gjorde, ikke netop paa at omvende mig, thi da jeg ikke hørte til nogen Troesbekjendelse, kunde jeg ſelvfølgelig ikke ombendes, men paa at formaa mig til at blive Mormon, lade mig indvi i deres Hemmeligheder, ſaa at jeg i Tiden kunde udfolde mig ſom en fuldkommen Helgen, med ſaa mange Huſtruer, ſom jeg maatte øuſte mig.

Men der var noget ved Mormonismen, ſom ikke behagede mig, jeg mener deres Lærdomme og Skikke, og jeg afſlog beſtandig at blive optaget blandt dem.

Dog dette forhindrede mig ikke i at have Dinene aabne for om muligt at møde den, der i Fremtiden ſkulde blive min Livsledſagerinde.

Jeg gjorde paa den Tid Bekjendſkab med en ſærdeles behagelig Dame. Hun var en af de fire Enker, ſom en Biſkop ved Mormonerne havde efterladt ſig, og jeg ſkjenkede hende megen Dpmærkſomhed, ſaa-vel paa Grund af hendes behagelige Væſen ſom hendes fordelagtige Ydre. Hun havde to Børn, eiede et Huſ, en Del Kreaturer og andre verdslige Goder, og var villig til at blive Mrs. Hans Lykkejæger, men kun paa Betingeſe af at jeg lod mig døbe og ſaaledes optage i den mormonſke Kirke.

Da dette ſidſte imidlertid ikke ſtemmede overens med mine Anſuelſer, ſaa maatte denne Giſtermaalsplan opgives, og jeg fortsatte min Søgen.

Skjønt jeg beſtandig ſaa hundreder af ſmukke Anfigter, ſaa var der dog ingen, der ret fængſtede min Dpmærkſomhed, førend jeg en Dag ved, ſom ſædvanlig, at gaa igjennem Toget, ſaa en ung Pige, der ſad rolig ved et Bindu i en af Kupeerne: Hun var ſmuk, hendes Blik var ærligt, hun havde en fin Hud, røde Kinder, var velboren og hele hendes Væſen bar Præget af ſaavel Dyd ſom Forſtand. Enhver af hendes Bevægeſer tilkjendegav Styrke, Sundhed, Ynde og Beſſedenhed; og ethvert af hendes Anſigtſtræk lagde en umiſtkjendelig Alogſtab for Dagen.

Billedet af den hedenfarne Biſkops fjerde Del Enke var, ſom ved et Trykſlag, udſlettet af min Sjæl.

Jeg var væk, aldeles væk!

Jeg ſøgte at gjøre mig behagelig for den ſtille unge Dame, der ſad ſaa beſſeden og tauſ ved Binduet.

Min Embeds Stilling tillod mig naturligviſ at begynde en Samtale med hende, uden at der var noget uforſtammet deri fra min Side, eller noget upaſſende fra hendes.

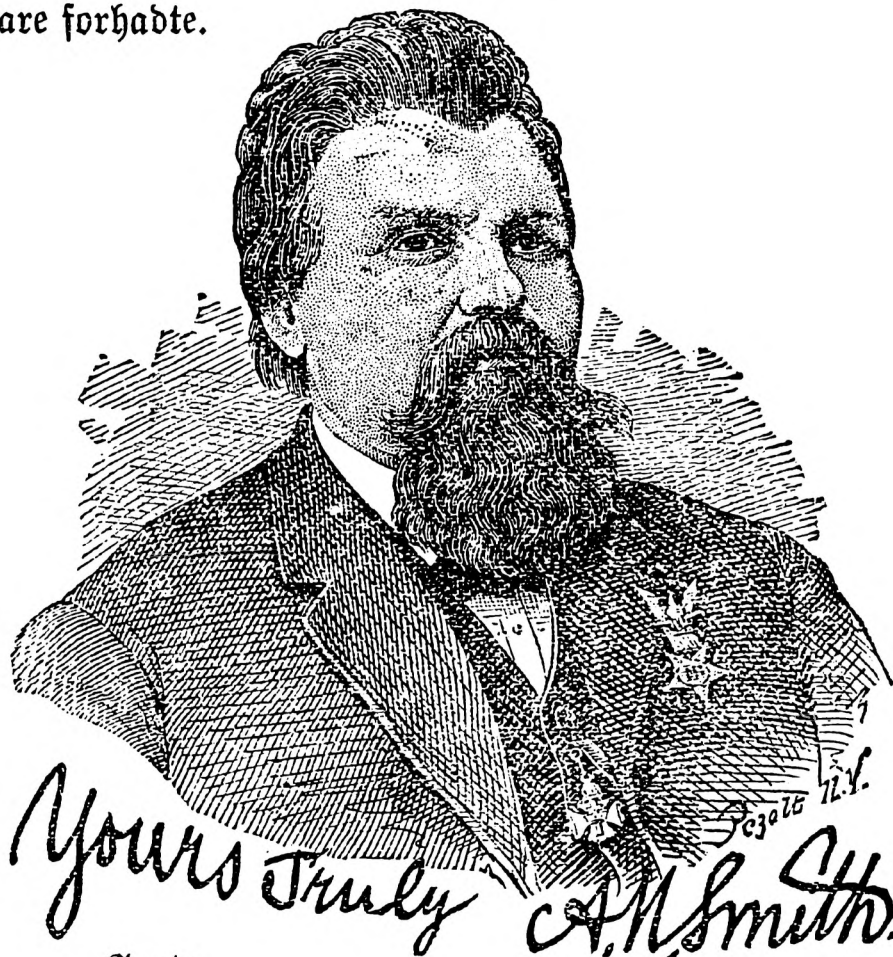
"Hvor skal de hen?" spurgte jeg.

Min Embeds Værdighed, mit piensynlige Ønske at behage hende og at henvende hendes Opmærksomhed paa mig, i Forening med mine egne vel udviklede personlige Indigheder, hverken forfærdede eller fortryllede den rolige unge Dame, som ikke i mindste Maade syntes tilbøielig til nærmere at indlade sig med mig.

Jeg havde tiltalt hende paa engelsk, og fik kun det korte og bestemte Svar: "Verstehe nicht!"

"Na," sagde jeg, "jeg hører de er tysk."

Der gives nogle Nationer paa Jorden, der ikke lide Tyskerne, og det Land hvorfra denne unge Pige kom var et af dem hvor de isærdeleshed vare forhadte.

Grete.

"Nei, jeg er ikke," svarede hun skarpt, med stærkt Eftertryk paa "Nei" og "Ikke"; og derpaa tilspjode hun:

"Jeg er fra Danmark."

Det gav et Sæt i mig af Glæde.

Jeg forklarede hende nu at jeg var hendes Landsmand, og Glæden ved at møde en Fremmed, der kunde tale hendes Modersmaal, formilbede piensynlig den smukke Piges alvorlige Mine og forsigtige Optræden.

Hun fortalte mig nu, at hun var paa Rejsen til sin Broder i Californien.

Nu fik jeg travlt. Jeg fløi omkring ligesom en gammel Søne, der kun har en Kylling. Jeg bragte hende Kaffe, Vand, Middagsmad, kort sagt, alt for at gjøre hende det saa bekvemt som muligt, og jeg gjorde mig selv saameget til Nar, som Mændene altid gjøre det, i Modsatning til Kvinderne, ved flige Leiligheder.

I Tiden før Togets Afgang fik jeg en lille lun Passiar med Grete, som jeg fra nu af vil kalde hende, og jeg blev i Samtalens Løb dristig nok til at spørge hende om hun ikke kunde formaaes til at blive i Ogden og holde Hus for mig.

Herpaa fik jeg hurtig Svar.

„Nei, min Herre, jeg kjender dem ikke. De og deres By ere mig lige ubekjendte, og forøvrigt er de altfor ung en Mand til at en Pige kan tjene hos dem i Egenstaaelse af Husholderste.“

Nu fremkom jeg med Sandheden, og meddelte hende at jeg søgte en Husholderste, der, ifølge ægteskabelig Overenskomst, vilde dele Skjebne med mig og blive min Hustru, hvorpaa jeg udfoldede hele min Betsalenhed forat udtrykke mine varme Følelser, men Somfru Grete sad ubevæget og forblev i enhver Henseende ubevæget indtil Toget bevægede hende fremad paa hendes Reise.

Jeg havde hentet en Konvolut i Stationen, adresseret den til mig selv og forsynet den med Frimærke, under Paaskud af at det vilde glæde mig at erfare at min smukke Landsmandinde var ankommen til sit Bestemmelsessted i god Behold. Jeg bad hende tage den med sig og naar hun naaede sin Broders Hjem, da at være saa god at indeslutte nogle Linier i det Diemed og aflevere Brevet paa Posthuset.

Hun gav intet overilet Løfte, hverken i den ene eller den anden Retning, men hun tog Konvoluten.

Jeg lo indvendig over min suu Fremgangsmaade, og tænkte ved mig selv at jeg dog i Grunden var en Bokkers Karl, der saadan kunde indlede en Brevveksling med min smukke, uskyldige, umistænksomme lille danske Grete.

Akkurat som om hun ikke forstod Betydningen af alle mine Handlinger og udlo mig i sit stille Sind.

Nu var hun usynlig for mit Blik, og skjønt jeg meget ofte tænkte paa hende, og ønskede og haabede at jeg maatte høre fra hende, maaske se hende, saa forsømte jeg dog ikke mine Pligter, ei heller et andet lille Kjærligheds-eventyr, som jeg paa den Tid var interesseret i.

Sagen var nemlig den. Der var en vis Mormon, der havde en net lille Kone, og denne lille Kone havde en stor uartig Søster, som hed Sally. Nu havde jeg ikke uden Held i nogle Maaneder gjort stærk Kur til Sally.

Da nu en Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget, saa gav jeg ikke slip paa Sally.

Somfru Sallys Mormonsvoger nærede imidlertid Ønsket om at komme endnu nærmere i Familie med den skjønne, og han havde derfor bestemt hende til at blive hans Hustru Nummer to. Hustru Nummer en, og den gang den eneste, ønskede oprigtigt at jeg skulde gifte hendes Søster, for paa den Maade at bortlede Fristelsen fra hendes ustadige og overvættede gistelystne Egtmands Bei.

Sally foretrak ogsaa at være den første og eneste i hendes ægteskabelige Liv og jeg var derfor en velkommen Gæst, baade hos hende og Søsteren, hvorimod Svogeren saa paa mig med mørke Blikke naar vi mødtes.

Det var omtrent sex Uger efter at jeg havde mødt og, altfor snart igjen, var bleven skilt fra Grete, da min Konvolut kom tilbage, og i den nogle saa Ord, der simpelthen fortalte, at hun var lykkelig og vel ankommen til sin Broder og hvori hun tillige takkede mig for min udviste Opmærksomhed imod hende.

Nu lo jeg igjen indvendig og lagde mit Hoved iblød for at besvare dette kjære lille Brev.

Jeg fik Svar derpaa, hvilket jeg besvarede.

Saa modtog jeg et andet Svar, som jeg ligeledes besvarede.

Hvert Svar jeg skrev blev længere, kraftigere og sødere end det foregaaende og tilsidst bleve de saa gloende hede at det er et Guds Under at hele Postvæsenet ikke gik op i Fyr og Flamme.

Jeg foreslog nu Grete at komme til Ogden, og at blive min Hustru. Hun svarede at jeg skulde sende hende Rejsepenge, saa vilde hun komme.

Hurra for Danmark!

Men nu kom denne Mistillid over mig igjen, og jeg begyndte at tænke paa at jeg havde handlet altfor overilet.

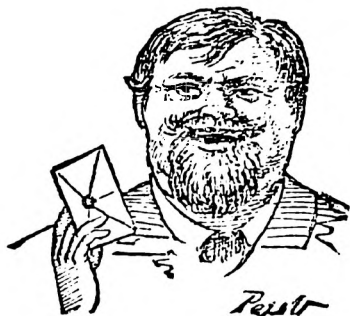
"Maaske," tænkte jeg, "er Bigen ikke saa uskyldig som hun ser ud til, man kan aldrig rigtig kjende Bigerne; maaske, naar hun nu faaer de halvtredstindstyve Dollars, som jeg sender hende til Rejsepenge, at hun, hendes Broder eller maaske en anden Frier, vil le ad Tossehans, og hvorledes de have faaet ham til at punge ud for hans Dumhed og Lettroenhed."

Jeg gjorde mig derpaa til en dobbelt saa stor Nar ved at udklække, som jeg indbildte mig, en meget god Plan ifølge hvilken jeg tilskrev hende og sendte hende en Ordre som, naar hun fremviste den paa Jernbanekontoret i Nærheden af hvor hendes Broder boede, vilde forstaafe hende en Jernbanebillet paa et Emigranttog til Ogden. Jeg sendte samtidig Underretning til Jernbaneagenten paa det før omtalte Sted om at forsyne en saadan Person, som jeg da beskrev, med en

Person, som jeg da bestreb, med en saadan Billet, naar hun fremviste sin Ordre paa samme, og at Jernbanekassereren i Dgden derefter vilde betale for den.

Nu lo jeg over min Spidsfindighed, og det varede ikke længe inden jeg modtog Svar paa mit sidste Brev.

Før Læsningen.

Hun skrev: "Dersom De, efter at have anmodet mig om at blive Deres Kone og Livsledsagerinde, og efter alle de Kjærlighedserklæringer De har gjort mig, og den Tillid De har skrevet De har til mig; dersom De, efter alt dette, har saa liden Tillid til mig at De afflaaer

Efter Læsningen.

Jeg faa r Brevet.

at holde Deres Løfte, og direkte at sende mig Pengene De tilbød at betale min Reise til Dgden med, og forlanger af mig at jeg skal henvende mig til Jernbanefolkene for at faa en Billet; og da De, efter alle Deres ædelmodige Tilbud om at sørge for mig i Fremtiden, kun kan tilbyde Deres, med Længsel ventede, tilkommende Kone, at reise til Dem i en ubehagelig, stiden Emigrantvogn, saa maa De tage en anden til Kone end mig, og da De stoler mere paa Jernbanekompaniet end paa min Vre, saa gjør De bedre i at gifte Dem med Jernbaneselskabet, thi De bliver aldrig gift med

Jeg faa r Kurven.

Grete."

Disse vare naturligvis ikke akkurat de samme Ord, som hun brugte i Brevet, men det var Meningen deraf og Tonen i Brevet og jeg blev som lamslaaet.

Jeg lo ikke nu, men jeg elskede Pigen ti Gange højere nu, da hun havde afflaaet at ægte mig, næsten kaldt mig for en Tosse, hentydet til, og bevidt at jeg var en saadan, end jeg havde gjort tilforn.

Jeg vilde skrive og forklare alt, men i sit Brev havde hun sagt mig at hun aldrig mere vilde modtage en Linie fra mig, og tillige, at hun stod i Begreb med at forlade sin Broders Hus og reise hen et andet Sted.

Paa den Maade var hun altsaa tabt for mig, hvilket jeg ogsaa havde fortjent.

W. M. Smith, Eier af "California Wine Depot,"
249 Hennepin Ave. = Minneapolis, Minn.

Notto er: 1) Uædelig Behandling; 2) Uforfalskede Varer; 3) Hurtig Om-
rætning og liden Fortjeneste.

33de KAPITEL.

J e g f a a r J a .

Jeg fortsatte nu mit Frieri til Sally med forøget Kraft efter det Nederlag jeg havde lidt af den danske Pige, jeg kun havde set saa lidt, men tænkt saameget paa.

Sally var langt fra uimodtagelig for mine Artigheder. Hun var ung, havde fylldige Former og et muntert Sind, men hun kunde dog til sine Tider være skarp og lidt sur.

Jeg havde gjort Kur til Sally førend jeg nogensinde havde set den danske Grete. Det kom tildels af at Sally behagede mig, fordi jeg altid blev venlig modtaget af begge Søstrene, og dels for at drille Svogeren, der jo vilde have Sally til sin anden Kone.

Skjønt Sally, og jeg nu vare særdeles gode Venner og man begyndte at tale om at der snart vilde blive et Par af os, og skjønt jeg passede paa ikke at omtale Mødet med den Skønne paa Jernbanen, saa havde jeg dog aldrig bestemt udtalt mig for Sally, og vilde aldrig have gjort det, dersom ikke alle mine Forhaabninger vare blevne tilintetgjorde af den Efterretning jeg havde modtaget fra Californien.

Jeg vidste at jeg havde baaret mig dumt ad, og med den menneskelige Naturs Svaghed vilde jeg nu til Gjengjæld have en anden til bedste, hvorfor jeg fordoblede mine Opmærksomheder mod Sally, og hun ventede aabenbart at jeg ved hvert Besøg skulde erklære mig.

I min Fritid pleiede jeg at besøge Sally, og det hændte undertiden at jeg kunde komme der i mine Arbejdsklæder, hvilket mishagede Sally, der nu allerede betragtede sig som havende en vis Ret over mig, og en Dag tiltalte mig paa følgende Maade:

“Jeg vilde ønske, Hr Lykkejæger, at De vilde være mere omhyggelig med Deres Ydre, om ikke af Afgtelse for Dem selv, saa af Hensyn til den Høiagtelse De siger at De nærer for mig.

“De kommer her i Besøg med Deres Benklæder indeni Støvlerne, med en snavsset, itureven Skjorte, uden Flip og Frakke, med Deres lange Haar struttende til alle Sider, Deres Skjæg uredt og Deres Ydre mere lignende en Bagabonds end en Mand, der besøger et Hus hvor der er Damer.”

Jeg sølte mig saaret og harmfuld, navnlig da Somfruens eget Ydre ikke altid var det propreste, og jeg et Par Dage iforveien havde set hende gaa med Huller paa Hælene af Strømperne.

Til disse hendes Bebreidelser svarede jeg ikke ved denne Leilighed, hovedsagelig af den Grund at jeg ikke havde noget Svar paa rede Haand. Jeg tænkte paa adskillige meget vidende Ting jeg kunde have svaret med, men da de først talde mig i Sinde senere, saa beholdt jeg dem hos mig selv, afventende en passende Leilighed til at benytte dem.

Men jeg hang dog ved Sally og hun ved mig, og de afgjørende Ord behøvede kun at være bleve udtalte for at afgjøre Sagen.

Saaledes stode Sagerne, da jeg en skjøn Morgen modtog et Brev. Det var fra Grete.

Med saa Ord meddelte hun mig Grunden hvorfor hun tilskrev mig. Hun sagde at hendes Broder og hans Familie, hos hvem hun tidligere

havde boet, og som vidste om hendes Møde med mig, og at jeg tidligere havde skrevet hende til, havde underrettet hende om at de havde modtaget et Brev, som de vare sikre paa var fra mig, men, som de ikke vilde tilsende hende. Hun troede, og med Rette, at de kun vilde drille hende, og da hun ønskede at komme til Bished derom, havde hun tilskrevet mig desangaaende.

Denne skriftlige Meddelelse fra Gjenstanden for mine Drømme, bragte min Kjærligheds ulmende Ild til at blusse op i Fyr og Flamme.

Jeg besvarede Brevet med omgaaende Post, forklarede hende, at skjønt jeg var udannet, saa havde jeg desuagtet formegen god Opdragelse og

Den impertinente Sally. Selvagtelse til nogensinde at have tilskrevet en ung Dame, der saa bestemt havde forbudt mig det, og, som jeg paa en saa grov Maade, og uden at ville, det havde fornærmet.

Kort og godt, Kjærlighedens Bane blev atter gjenoptaget hvor den var bleven afbrudt, alle Brud istandsatte og udjevne, og Grete lovede at komme til mig, dersom jeg vilde træffe de fornødne Foranstaltninger.

Hun omtalte ikke hvad Slags Billet jeg skulde sende hende eller Reisesmaaden, i dette Punkt havde hun allerede givet mig en let forstaaelig Lektion.

Jeg følte mig stolt, jublede af Glæde, og var næsten lykkelig; men der var dog noget, der foruroligede mig. Det var Sally. Hvad vilde hun sige, eller endnu værre, hvad vilde hun gjøre?

Da jeg ikke vidste, og ikke kunde finde paa, hvad jeg skulde gjøre, saa forandrede jeg ikke min Opsørsel ligesoverfor Sally, og lod Lende ikke ane Forandringen i mine Giftermaalsplaner førend i det sidste Dieblif.

Det vilde have medført en Udgift af hundrede Dollars, og adskilligt derover, for at have kjøbt en Billet til Grete for at hun kunde reise, paa en behagelig Maade, fra hendes daværende Opholdssted til Dgden, og, dersom det Beløb kunde spares, saa vilde det hjælpe os betydeligt i at sætte Bo.

Dertor skrev jeg til den assisterende Jernbanedirektør, der godt kjendte mig, og forklarede ham Sagens Sammenhæng, beraabte mig paa min lange og tro Tjencste og mit forestaaende Giftermaal, og bad

ham om en Fribillet til min Udkaarede for at hun kunde komme til mig. Dette blev indrømmet mig, og jeg sendte Billetten til Grete, der underrettede mig om Dagen, Timen og med hvilket Tog, jeg kunde vente hende.

Alligevel var jeg ikke fuldkommen lykkelig. Hvordan skulde jeg bære mig ad med Sally?

Jeg modtog et Telegram. Grete var paa Veien og vilde være i Dgden den paafølgende Dag.

Nu var jeg i Ruibe. Jeg tænkte at det var bedst at blive min gamle Kjæreste kvit førend jeg tog mig en anden.

Men Sally Higgens? Hvad i al Verden skulde jeg gjøre med hende?

34te KAPITEL.

Jeg faar Kurven.

Jeg havde kun fire og tyve Timer til min Raadighed hvori jeg maatte slaa et stort Slag med Skjebnen og Sally Higgins.

Den første Leilighed jeg havde til et Par Timers Frihed rettede jeg mine Fjed mod Stuepladsen for den forestaaende Kamp.

Lykken var mig gunstig, Tilfældet gav mig Marsag, og Fortvivlelsen veg Pladsen for Haab og Mod.

Da jeg kom i Nærheden af den hulde Møs Hjem, hvis skjønne Forhaabninger jeg, paa en saa ubarmhertig Maade, for stedse skulde tilintetgjøre, og som ikke anede min Nærværelse, isørt en meget løs Kjole og store Tøfler, med en Mælkespand paa Armen, Skjørterne løftede meget høit op, trippe over Gaarden henimod Koftalden.

Hendes vel udviklede Former viste sig ikke mere for mit Øie som Mønstre paa Ynde og Skjønhed. Strømperne hang i Kal og forekom mig ikke at være ganske rene, og Hælene i Hælene blottede et Par runde, røde og nøgne Hæle.

Jeg væmmedes da jeg sammenlignede dette Syn af Sjuskethed med Billedet af den nydelige lille Pige, der nu befandt sig paa Reisen til mig og mit Hjem, og undrede mig over, i mit stille Sind, hvordan jeg nogenfinde lunde have indbildt mig at Sally nogenfinde vilde have kunnet gjøre mig lykkelig.

Saadan er Livet — og Mændene.

Jeg fik pludselig en Ide, som disse hullede Strømper gav mig, og skyndte mig bort.

Efter at have pyntet mig, hvilket var ensbetydende med at isøre mig bedre og renere Klæder end jeg sædvanligvis bar, gik jeg ind i den største Butik, der fandtes i Byen, og købte der et Dussin Damestrømper af fortrinlig Kvalitet.

Jeg skar nu Hælene ud af alle Strømperne, med Uadtagelse Par, som jeg lagde paa Toppen.

Jeg vendte derpaa tilbage, iført Manschettkorte og efter at have ladet mig barbere.

Jeg blev budt velkommen, og kort Tid derpaa viste Damen sig, efter først at han pyntet sig lidt.

Efter at vi havde talt lidt om Verret og behandlet andre indledende Emner, overrakte jeg hende den Foræring jeg havde kjøbt, ledsaget af mange Forklaringer og Forsikringer om at jeg saa langt fra havde til Hensigt at tage mig upassende Friheder.

"Gjør ingen Undskyldninger, Hr. Lykkejæger," svarede Gømsfru Sally vel tilfreds, idet hun modtog den omhyggelig indpakkede Foræring.

"Vi kjende hinanden tilstrækkeligt til at dette langt fra kan vække Anstød. Det har altid været min Mening, at, naar en Herre har noget tilovers for en Dame, han da udviser dette bedre ved at forære hende noget nyttigt end at bortpødsle fine Penge til unyttige Ting. Strømper er netop noget jeg trænger til, og jeg er Dem tusind Gange forbunden derfor.

"Hm! Ja! Netop!" sagde jeg, "jeg tænkte De behøvede dem, og det var af den Marsag jeg valgte dem til en Foræring. Jeg ved ikke om jeg fik den rette Størrelse, men derom vil De med Lethed kunne overtyde Dem."

"Aa, ja, vent et Dieblif," hun sprang ud i Røjffenet for at undersøge Foræringen, vise den til sin Søster, og, jeg tvivler ikke derpaa, at belave sig paa, at nu var det afgjørende Dieblif kommen da jeg vilde erklære mig, hvilken Anskuelse hun jo ubetvibelig maatte være kommen til efter Bestaffenheden af min Present at dømme.

Strømper og "Rurven"
ved deres Arbeide; jeg talte efter hvormange Skridt er udfordret
komme ud paa Veien, og efter saaledes at have dækket mit
ventede jeg.

J de saa Diebliffe hun var borte, var jeg i Tvivl om jeg enten skulde løbe min Vej eller se hvad Enden vilde blive derpaa. Jeg saa mig om efter min Hat og lagde den paa et Sted hvor jeg kunde saa fat i den i en Hast; jeg aabnede Døren paa vid Gab, forvissede mig om at Lænkeshunden var bunden og at Mændene vare

Det varede heller ikke længe inden Sally kom ind igjen, hun holdt et Par Strømper i hver Haand og endnu ti Par, hvoraf kun et Par havde Hale, over Armene og Skuldrene.

Hun var ikke paa det rene med hvordan hun skulde gribe Sagen an, og der var noget usikkert i den Maade hun talte paa og hendes Optræden.

"Hvad er Meningen med dette? der maa have fundet en Misforstaaelse Sted; Folkene i Butiken maa have givet Dem bekræftede Parer, der er kun et Par af disse Strømper, der er Hæle i."

Jeg greb min Hat, reiste mig og overthvede mig endnu en Gang om at Veien var aaben for mit Tilbageog.

"Jomfru Sally, jeg har iagttaget at De har Deres egne Begreber om Paaklædning; De har mere end en Gang irettesat mig for min Efterladenhed og Mangel paa Sømmelighed ved at komme til Dem i mine Arbejdsklæder. De saarede mine Følelser i høi Grad, men jeg sagde intet dertil. I Dag Morges kom jeg netop denne Wei for at aflægge Dem et Morgenbesøg. Jeg saa Dem gaa over Gaarden, men De saa ikke mig, Deres høit opløstede Kjole og Deres lavhælede Tøfler satte mig istand til omhyggelig at studere Særegenhederne ved Deres Fodbedækning. Jeg tænkte at det hverken var af Besparelse eller for Tilføring af frisk Luft at De brugte Strømper uden Hæle, da der nemlig ikke fandtes saadanne i de Strømper De bar imorges. Dette er Karsagen hvorfor jeg amputerede dem jeg kjøbte til Dem.

Pigens Forsfærdelse gjorde hende maalløs medens jeg holdt dette Foredrag.

Men det varede ikke længe inden hun kom til Mæle.

Jeg har tidligere bemærket at Sally ikke altid var Elskværdigheden selv, hvilket hun yderligere bekræftede ved denne Leilighed i sine Udbrud om Fornærmelse, Beskæmmelse, Brutalitet og saa videre.

Jeg kan ikke nøiagtig huske hvad hun sagde, og hvad hun ikke sagde, men det var en Sammenblanding af spanske Reber, Vitriol, Nitro-Glycerin, gloende Jldragere, Taarer, Bebreidelser, Trudfler, Øgenavne, kogende varmt Vand, flammende Dine, Fingernegle, ildsprudende Vulkaner, Stormvinde, Drkaner og Strømper, der trodser enhver Befrielse. Jeg maa derfor opgive Forsøget paa at gjengive hendes Ord.

Hun frasagde sig mig. Hun bød mig at gaa og aldrig at komme igjen. Det var netop det jeg vilde og det hvorpaa jeg havde bestræbt mig! Resten af hvad hun sagde brød jeg mig kun lidt om, jeg havde opnaaet min Hensigt, og med Hatten i den ene Haand, og den anden paa Dørtaget bukkede jeg mig ud.

"Jeg ønsker Dem en god Morgen, Jomfru Sally Lige Far for stedse," sagde jeg, hvorpaa jeg hurtigt bortf:

35te KAPITEL.

Min Kjæreste kommer.

Grete kom.

Hun var lutter Smil, Fyldighed, Sundhed, Skjønhed, sanddrum Frimodighed og tillidsfuld Ustyldighed.

Nu var jeg lykkelig.

Jeg havde draget Omsorg for at Grete nød alle Bekvemmeligheder paa Reisen, da alle mine Venner paa de forskjellige Jernbanestationer, som hun kom forbi gjorde alt muligt for hende og saavel af Venskab for mig som af Nysgjerrighed efter at se den Pige, som Store-Hans skulde giftes med, opsogte de hende paa hver Station ved Togets Ankomst.

Jeg maa her bemærke, at sjønt jeg havde en ganske god Løn, i Forening med nogle private Spekulationer og Handelsforetagender, der betydelig forøgede mine Indkomster, saa hidrog dog Afbetalingen af min tidligere omtalte Gjæld til, at jeg ikke kunde lægge meget til Side, og det vilde endnu vare nogen Tid inden jeg vilde blive ganske gjeldfri.

Dette havde jeg altsammen gjort Grete bekendt med, jeg havde aabent meddelt hende min Stilling, og at vi i Begyndelsen maatte hjælpe os med lidt.

Jeg meddeler dette for at vise at min daværende Forlovede og nuværende Kone ikke giftede sig med mig af kolde, beregnende og vindeslyge Bevægrunde. Om jeg var den hendes Indbildningskraft havde udmalet hende eller ei, saa havde hun i ethvert Tilfælde bestemt sig paa at jeg var den Mand, hun kunde elske og have Fortrøstning til, og som hun af den Grund giftede sig med.

Hendes Svar da jeg tilstod hende min Fattigdom var at hun havde bestemt sig til, og lovet at gifte sig med mig og at hun vilde holde sit Ord.

“Der som vi ingen Seng har, saa kan vi sove paa Gulvet.”

“Der som vi ingen Stole har, kan vi sidde paa Kasser.”

“Der som vi ingen Smør har, kan vi spise tørt Brød og krydre det med vor Tilfredshed.

Dette tilskrev min trofaste danske Pige mig.

Harde jeg ikke fundet Lykken nu?

36te KAPITEL.

Vi to blive et.

Da Grete var kommen, bragte jeg hende hjem til en ældre Dame af mit Bekjendtskab, og vi havde en længere Samtale om vore Fremtidsplaner og Forhaabninger, hvorpaa jeg, efter at hun havde udhvilet sig noget, foreslog at vi skulde foretage en lille Spadsjeretur og tage

... i Die

10

et særdeles velfornøiet Par, som alle saa efter.

Medens vi gik og talte med hinanden, bemærkede jeg en bekjendt, lille, velklædt Herre nærme sig os.

"Min Pige," sagde jeg til hende "hvorfor er du kommen her?"

"Bed du ikke det?" lød Svaret.

"Skal vi gifte os?" spurgte jeg.

"Som du vil, vil ogsaa jeg," fik jeg til Svar.

"Der kommer en Herre derovre, som kan forene os, han er Metho- dist-Præst," tilføjede jeg.

"All-right," sagde Grete.

Dermed var Sagen afgjort.

Jeg gik over Gaden, tiltalte Præsten, forklarede ham at min Forlovede var kommen, at vi ønskede at blive viet, hvilket ligesaa godt strax kunde gaa for sig, og bad ham om at forrette det for os.

"Jeg er paa Veien hen til Slagteren for at hente noget Kjød til Middag," sagde han. "Jeg vil være hjemme om en halv Time, passer det Dem?"

"Fuldstændigt," sagde jeg.

Jeg vendte tilbage til Grete, bragte hende igjen til Entens Hus, og medens Præsten hentede sit Kjød, gjorde jeg mine Forberedelser til Sagens endelige Afslutning.

Mine egne Forberedelser vare faa og ikke forbundne med store Omkostninger, og bleve gjorde i al Hast.

I Overensstemmelse med det fuldstændig undskyldige og kvindelige Dufte om en passende Brudedragt, havde Grete forud gjort alle sine Forberedelser til Veiligheden. Hendes Baggage blev skyndsomst bragt op til Huset og af den blev nu hele hendes Udstyr og Fornødenheder udtaget, der ere særegne for og nødvendige ved en saadan Veilighed, og ved min Tilbagekomst fandt jeg min lille, fælvorlige Larve forvandler til en yderst pragtfuld Sommerfugl, blomstrende og rødmende, yndig og udbredende sig, rødnuget og færdig.

Jeg købte en Papirslip og et Par Manschetter af samme Materiale, til Brugen af samme jeg iøvrigt kun var lidet vant; forbaufede og prydede derpaa mine Støvler ved at blanke dem, trak mine Benklæder højere op og strammede mine Buxeseler. Min Frakke var temmelig kort og Bagdelen i mine Benklæder kunde have været i en bedre Forfatning. Min Brudedragt var nu fuldstændig.

Grete og jeg mødte til bestemt Tid hos Præsten.

Han syntes ikke det mindste bevæget eller at betragte det hele som noget usædvanligt hvilket forundrede mig.

Jeg var i en kold Sved, paa samme Tid varm, rød i Ansigtet, opblæst som et Marsvin, og mere bange, jeg ved ikke hvorfor, end i nogensinde havde været i et Slag eller Slagsmaal. Men jeg tør ikke paa at løbe bort.

En Tjenestepige og en Lærerinde vare to beredvillige, interesserede og medfølende Bidner til Handlingen.

Præsten reiste sig.

Vi ditto, ditto.

Det tog ikke længer Tid, og var langt fornøieligere, end at faa Tænder udtrukne.

Jeg var gift.

37te KAPITEL.

Jeg bliver Forretningsmand.

Fru og Hr. Hans Lykkejæger!

Det nygifte Par modtog Masser af Lykønskninger og gode Ønsker, hvorimod Foræringerne kun vare faa.

Der kom hverken Lykønskninger eller Gaver fra Jomfru Sally Higgins. Denne unge Dame dannede den Undtagelse, der findes fra enhver Regel.

Jeg omtalte at jeg havde deltaget i nogle Handelsforetagender. Der var en Mand i Californien, som i nogle Maaneder havde sendt mig Vin og Vindruer fra den Stat, som jeg solgte for ham. Han kom til Ogden, og sagde:

"Hør nu, Hans! du er nu gift og maa tænke paa Fremtiden. Har du ifinde hele dit Liv at tjene et Jernbaneselskab, eller har du lyst til at begynde paa noget for dig selv?"

"Jeg har ingen Penge," sagde jeg.

"Nu skal jeg sige dig en Ting," svarede han, "jeg vil overlade dig for to tusind Dollars Varer tilsalgs; du vil snart skabe dig en Forretning og en uafhængig Stilling i Verden."

Stjønt jeg havde været heldig i mine Smaaforretninger i Ogden, saa betvivlede jeg dog min Duelighed til at bestyre en Forretning, mine Experimenter og Erfaringer i den Retning havde gjort mig forsigtig.

"Men jeg har ingen Penge," gjentog jeg.

"Blæse være med Pengene!" sagde min tillidsfulde Californier, "dersom du har for to tusind Dollars Varer og ikke kan faa en Butik og hvad du ellers behøver uden Penge, saa er du ikke den Mand jeg har antaget dig for!"

Nu raadslog jeg mig med min Kone, som jeg altid har gjort og bestandig vil gjøre, og hun giver aldrig et feilt Raad.

Tilbudet blev behørig veiet og overlagt, pro og contra. Det dreiede sig om at opgive en fast Bestilling, med en god Løn, for at vove sig ind i et usikkert Handelsforetagende, og det var bestandig Handelen, der havde ruineret mig.

Men nu havde jeg en Kompagnon, der var behjerttet, koldblodig, ed to villige Hænder til at tage fat.

“Hvo intet vover, intet vinder.”

Vi bestemte os til at modtage Tilbudet.

Jeg tog med Sorg min Afsted fra Union Pacific Jernbanen. Min Lykke havde vendt sig fra det Øieblik jeg var traadt i dens Tjeneste. Jeg havde fundet det Gul hvori jeg var Bløkken. Jeg var bleven behandlet retfærdigt, ædelmodigt og som en Mand, af enhver af Kompaniets fremragende Embedsmænd. De vare alle praktiske Mænd, enhver af dem, og de vare skarpsindige til at erkjende, og villige til at belønne Stræbsomhed i deres Tjeneste.

Central Pacific Jernbanen var Undfangelsen, og Anlæggelsen var Arbeidet af Mænd, der selv havde arbeidet sig frem i Verden.

Jeg modtog altsaa min Vens Tilbud og hans Varer. Paa en Del af Forsendingen fik jeg Pengeforstud. Den 1ste Mai 1872 flyttede vi til Salt Lake City, der var en bedre Forretningsplads.

Alt gik godt. Det gik bedre.

Og vi have bestandig gjort det bedre og bedre og bedre.

Jeg er tiltaget i Størrelse, Eiendom og Familie.

Min Kone, ditto, ditto, ditto; hendes Tiltagen i Værdi for mig er forlængst stegen over al Beregning.

Jeg var paa Jagt efter Lykken og fandt Hende.

Da jeg fandt Hende, fandt jeg min Lykke, hvorom jeg skal fortælle Eder i det næste Kapitel, der er skrevet nitten Aar efter.

38te KAPITEL.

Skreven 19 aar senere.

I det sidste Kapitel fortalte jeg hvorledes jeg indtraadte i Forretningen. Min Kapital var ti Dollars, som udgjorde min og min bedre Halvdels hele Kapital. Vinen, der skulde udgjøre mit Lager, kjøbte jeg paa Kredit, men jeg havde ingen Penge til at betale Fragten med, eller til at leie og udstyre en Butik, til at betale min Skat eller til at betale de mange Udlæg med, store og smaa, der ere uundgaaelige naar man begynder Forretning eller Hussholdning.

Jeg havde en god Ladning til Afstibning, men jeg havde hverken Skib eller Kompas, i Virkeligheden havde jeg intet, men “Sig aldrig dø” og vi begyndte nu at overlægge hvorledes vi skulde bære os ad med at faa det vi ikke havde, men saa haardt trængte til. Jeg vidste, at jeg af mit Vinlager, der var værd \$2000, kun skulde bruge Halvdelen til at begynde min Forretning med, og tillige vare mig i et Par Maaneder. Vinen laa paa Jernbanestationen, og jeg maatte betale Fragten førend jeg kunde faa den. Jeg søgte og fandt en “god Ven”, en menneskekjærlig, ømhjertet Personlighed, der, som en god Kristen, en ugenyttig og ædelmodig Belgjører laante mig fem hundrede Dollars.

Hans Menneskekjærlighed og Ædelmodighed forbød ham imidler-

Pure White Grape Brandy is made from the white grape or white wine; clear as water; is used for preserves and sick bed; preferred by many for all purposes and recommended by physicians. Per Bottle \$1.00. Per Gallon, \$4.00.

"ROCK CANDY and RYE WHISKY."

For Colds, Throat and Lung Diseases.

Prepared ready for use. Wonderful in its healing powers. It gives relief by arresting the hacking cough; nourishes, builds up, and strengthens the system. For troublesome coughs or hoarseness affecting the voice, it will give almost instant relief. The great secret of its success, viz: "The many surprising cures when every other known remedy has failed to give relief." It truly recommends itself after a single trial, no matter how bad the Cough or Lung affection may be. The ingredients are Rock Candy, the finest crystallization, combined with our "Pure Copper-Distilled Rye Whisky," made in the old fashioned way, and acknowledged by the best judges to be the purest and finest of all Whiskies. Our famous "Rock Candy and Rye Whisky," is now universally used and recommended by the most eminent physicians, as a tonic for invalids and persons advanced in life. Rock Candy being saccharine matter makes new blood, and the pure Old Rye Whisky invigorates and infuses life, and combined as we prepare it, strengthens the digestive organs, increases the appetite, and an improvement in the system invariably follows. It is sold with our guarantee for its purity, fine flavor and all we claim for it. Orders by mail receive prompt and careful attention, with full directions. Fine old liquors (for family and medicinal use) a specialty.

Price Per Gallon, - - - \$3.00

Price Per Bottle, - 75c 50c 25c.

A. M. SMITH,

← CALIFORNIA + WINE + DEPOT, *

249 HENNEPIN AVE., MINNEAPOLIS, MINN.

Pure White Grape Brandy is made from the white grape or white wine; clear as water; is used for preserves and sick bed; preferred by many for all purposes and recommended by physicians. Per bottle, \$1.00. Per Gal., \$4.00.

tid ikke at tage for \$1000 af Vinen i Sikkerhed; heller ikke afholdt hans Belgjørenhed ham fra at tage fem pro Cent i Rentepenge om Maaned, for de Penge jeg saa haardt trængte til. Tredsfindstyve pro Cent var den beskeden Rente min kristne Ven forlangte for sit lille Indstud, der var rigelig dækket med Sikkerhed i Vinen. Det Blad i Bibelen, der fortæller om Straf for ublu Uager maa have været udrevet eller er bleven oversat af ham, da han studerede det hellige Bærf. Jeg vidste ikke dengang at en saadan Rentefod var ulovlig, og jeg ved sandelig ikke om jeg ikke vilde have betalt det og mere til, under disse trykkende Omstændigheder, thi dengang hed det "synke eller svømme," og jeg havde besluttet mig til ikke at synke dersom jeg kunde saa fat paa en Blanke, der vilde holde mig oppe.

Jeg vidste at jeg kunde vende tilbage til min gamle Beskæftigelse ved Jernbanen til enhver Tid, men jeg sølte mig for stolt og stivsinnet til at gjøre det. Jeg havde foresat mig at blive Vinhandler, og Vinhandler skulde jeg blive, enten det saa brast eller bar.

De fem hundrede Dollars jeg paa føromtalte Maade fik tillaans, tillod mig ingen Overdaadighed, thi efter at alle Omkostninger vare betalte og vi havde vort Varelager i Salt Lake City, vare de fleste af Pengene opbrugte. Det var i en meget beskeden lille Butik, hvoraf Halvdelen blev benyttet af en Frugthandler, at jeg aabnede Forretningen. Butiken var kun elleve Fod bred og Udstyret var kun meget tarveligt. Den første Dag solgte jeg for \$1.75. Indtægten den følgende Dag var noget bedre, thi da vi om Aftenen lukkede Forretningen var der \$3.75 i Skuffen. Men selv denne Tilvært svarede ikke til mine Forhaabninger. "Langsom og sikker" er en ganske god Regel i Almindelighed, men dette var for langsomt hvad Pengene angik og jeg var paa denne Maade kun altfor sikker paa at maatte gaa Fallit. Nu bekyndte Firmaet (min Kone og jeg selv) at spekulere paa hvad der maatte gjøres, og Resultatet heraf var, at jeg næste Dag overklifrede Salt Lake City med Plakater, hvori vi indbød hele Samsundet, uden Hensyn til "Kjøn, Kase eller tidligere Livsstilling" til at besøge A. M. Smiths California Vin-Dplag og smage paa hans rene Druesaft, aldeles gratis. Om de kom? Om de modtog mine Indbydelse? Jeg skulde mene det! De kom alle, baade Mormoner og Ikke-mormoner, Jøder og Hedninger — og drak. I en Uge gav jeg hver Dag et Fad Vin bort, og A. M. Smiths Navn var i ligesaa mange Munde, som skullede Tænderne med hans Vin — og mange fleres. Dette var en dristig Maade at anbefale mig selv og mine Varer paa, men det gjaldt om at synke eller svømme. Dette kunde have ødelagt mig, men det gjorde det ikke. Der var tilstrækkelig mange Kjøbere blandt de Besøgende, der forstode at bedømme

PORT WINES Deep red color; fine flavor; in many respects similar to the red wines of Portugal. Superior in cases of sickness, being pure juice of the grape.

\$1.50, \$2.00 per gallon; 40 and 50 cts. per bottle.

Very old and fine \$3.00 per gallon; 75 cts. per bottle.

SHERRY WINE For the sick, aged or the consumptive, or a dessert wine, there is no finer.

\$2.00 per gallon, 50 cts. per bottle. Very old and fine, \$3.00 per gallon. 75 cents per bot. Pint bottles half price.

TOKAY WINE. \$2.00 per gal; 50 cts. per bottle.

Equal to the celebrated Hungarian, Very old vintage.

SWEET CATAWBA. \$2.00 per gal.; 50 cts. per bottle.

Has become a national wine. It is heavy, fine flavored and will keep in every style of package in any climate.

MUSCATEL. \$2.00 per gallon; 50 cts. per bottle.

A light colored, highly aromatic wine very similar to the celebrated "Tokay." A great favorite as a dessert wine.

ANGELICA. \$2.00 pr. Gal. 50c. pr. bottle. 25c. pr. pint bottle.

A fine ladies' wine, rich and naturally sweet; valuable in the sick chamber; it makes fine whey and jellies; it's a good dessert wine and well adapted for communion purposes.

MALAGA. \$2.50 pr. gallon, 60 cents per bottle.

A very rich wine, made from the choicest grapes, resembling Port in color, but a much richer wine. Excellent for family purposes.

MADEIRA WINE. \$2.50 pr. gal., 60c. pr. bottle.

A very rich wine, nearly resembling Sherry. Excellent for family and medical purpose.

Above Wines in Pint Bottles at half price.

DRY WINES.

	GALLON	BOTTLE.
CLARET Dry Red Wines, from Mission Grapes...	\$ 75	25
ZINFANDEL Fine red, delicious table wine....	1.25	35
BURGUNDY Is the finest Dry Red Wine grown in California, will compare with and is equal to best imported at double the price.....	1.50 2.00	40-50
HOCK Dry White Wine, closely resembling Rhine	75	25
REISLING Finest Dry Wine, made from the Reising grape, equal to the better grades of Rhine Wine.....	1.50 2.00	40-50
GUTEDEL	1.50	40
JOHANNISBERGER	1.75	50
DRY CATAWBA Now ranks with many of the better grades of Rhine Wines and is often preferred on account of its superior fine fruity flavor; it is slightly acid and not so sweet as the Sweet Catawba, and requires more careful handling.....	1.50	40

god Vin naar de smagte den, og som syntes om den og kunde kjøbe den, disse Folk kjøbte saa Vin til Forbrug i Hjemmet. Jeg og mine Varer kom snart høit i Ry, og overalt drak man A. M. Smiths California-Vin. I næsten hvert Hus mellem Mormonerne drak man Vinen og de talrige Fruer Brigham Young affagde alle som en den Dom at Smiths Vin var den bedste.

I Vinen fandt jeg Fortjeneste, thi de daglige Salg beløb sig gennemsnitlig til et hundrede Dollars om Dagen, og min Forretning blomstrede. Jeg fortsatte denne min liberale Fremgangsmaade og vandt mange Venner derved. Det varede ikke længe inden Butiken var for lille for den vovende Forretning. Dette var et Tidsrum af næsten uafbrudt Lykke. Jeg betalte min Gjeld, de fem hundre Dollars, som jeg havde laant (til fem pro Cent om Maaneden i Rente) naturligtvis. Jeg betalte for min første Forsyning og betalte alt kontant hvad jeg derefter kjøbte. Jeg anbragte Penge i Byggegrunde i Salt Lake City og disse steg i Værdi.

I Løbet af to og et halvt Aar, efter at jeg havde begyndt min Forretning med intet, og mindre, da jeg var i Gjeld, eiede jeg ti tusind Dollars og var ude af al Gjeld.

Nu begyndte A. M. Smith at tiltage i Værdi i hans egne Dine. Jeg blev fed og indbildt, og det varede ikke længe inden jeg blev enig med mig selv om at en Mand, der var i Besiddelse af en saadan Forretningsdygtighed og diplomatisk Evner var tabt for Verden ved at forblive i den lille Kreds ved Salt Lake, og at det var min Pligt at lade mit Lys skinne for en større Virkekreds til Gavn for Menneskeheden i Almindelighed og mig selv i Særdeleshed; i Virkeligheden var mit Hoved bleven for stort for min Hat — men det var jeg mig dengang ikke selv bevidst. Jeg havde endnu meget at lære. Jeg var slet ikke til at dadle for disse store Tanker om mig selv. Jeg havde begyndt med mindre end intet og var blevet en forholdsvis rig Mand i Løbet af et mærkværdigt kort Tidsrum. Jeg havde ervervet mig et stort Navn, en udstrakt Kredit og mange Venner i Løbet af omtrent tredive Maaneder. Jeg som tidligere kun havde indtaget en underordnet Stilling i Samfundet, var nu min egen Mand, Rjebmand, Eiendomsbesidder, og som heldige Folk altid ere, nødsaget til at lytte til godmodige Venners og interesserede Parters Smigrerier. Det var derfor intet Under at jeg fik store Tanker om mig selv og at der udfordredes en kraftig Medicin for at kurere mig.

Jeg fik en Dosis, der kurerede mig.

Min Ven, der havde forsynet mig med mit første Varelager nærede stærk Tro paa min Lykke og mine Egenstaber til at drive Forret-

Prices of Kegs.				Prices for Jugs and Cans. Packed for Shipment by Freight or Express.			
1	gallon keg,	35c.		$\frac{1}{2}$	gallon jug or can and box,	15c.	
2	“	45c.		1	“	20c.	
3	“	55c.		2	“	35c.	
4	$\frac{1}{2}$	75c.		3	“	50c.	
5	“	75c.		5	tin can jacket	65c.	
10	“	90c.		5	keg and box,	90c.	

All orders must be accompanied by postal note or express money order for amount, **AS NO GOODS WILL BE SENT C. O. D.**

In ordering goods for out of town shipment please remember to include cost of package as above.

I send goods by express or freight to all prohibition states. Goods delivered to all railroad freight depots and express companies free of charge.

I can not be responsible for breakage during transit, my liability ceasing upon receipt for goods in good order by transportation company.

City orders of one dollar or over delivered free of charge.

Quart, half gallon or one gallon jugs 5 cts extra.

Full measure bottles for half pint, pint or quart, 5 cents each.

All letters should be addressed to

A. M. SMITH,
249 Hennepin Ave., Minneapolis, Minn.

To Scandinavians.

I have the **Genuine Imported**

J. P. Lysholm Thronhjelm Aquavit.

Brondum's Danske Aquavit

Brondum's Danske Korn Brændeviin.

Reymersholm's Svensk Brænvin.

Pomerans Brænvin.

Get Your Wine for Marriage Anniversaries.

The celebration at the expiration of the first year is called the cotton wedding; two years, paper; three years, leather; five years, wooden; ten years, tin; twelve years, silk and fine linen; fifteen years, crystal; twenty years, china; twenty-five years, silver; thirtieth year, pearls; fortieth year, rubies; fiftieth year, golden; seventy-fifth year, diamond wedding.

ninger efter en stor Maalestof. Man var ved at gjøre Forberedelser til Høitideligholdelsen af Hundredeaarshfesten i 1876, i Philadelphia, Penn, og min Ven foreslog mig at reise dertil og begynde en storartet Forretning der, med California Vine. Forslaget behagede mig i højeste Grad, og jeg modtog det med Begjærlighed. I Hast, men uden Tab, afsluttede jeg mine Forretninger i Salt Lake, og flyttede til Vhen for broderlig Kjærlighed. Der begyndte jeg ligesom jeg sluttede i Mormonlandet. I mit første Forsøg med Handelen var jeg tilfreds med at begynde ved Foden og arbeide mig gradevis op ad Lykkens Stige. I Dvækerbhen begyndte jeg strax paa en Maade, der forekom mig at være den eneste, der stemmede overens med de store Tanker jeg nærede for mig selv, men min Fremgang var den modsatte af mine tidligere Erfaringer — jeg sank. Det store en-gros Dplag jeg etablerede for Salget af California-Vine fandt en rivende Uffætning strax fra Begyndelsen. En blomstrende Forretning — af Kredit. Værtshusholderne i Philadelphia bestilte, kjøbte og modtog en Masse Varer af mig, og der var sikkert aldrig nogen Mand, der havde Kunder, som vare saa rundhaandede i deres Bestillinger. Men naar saa Betalingsdagen kom! Da! O, da! Da vare deres Døre, Munde, og hvad der var værre end alt det, deres Sommer lukkede for mig. Maaske havde de Penge, men jeg kunde aldrig hverken se eller faa fat i dem. De havde mine Varer og jeg havde deres Løfter, men intet andet. Der gaves ikke en iblandt thve af dem, der nogenfinde betalte mig eller nogenfinde vil betale mig. Der var kun en uundgaaelig Maade at den Methode at gjøre Forretning paa kunde ende. De havde min Vin, jeg min Gjæld, og for Resten intet. Jeg indsaa hvor uerfaren og yderst uvidende jeg var i at drive en saadan Forretning. Jeg kunde hverken faa Penge eller nogen anden Gjenoprettelse af dem, som jeg havde givet Kredit; mine Kreditorer kunde faa alle de Penge, der vare tilovers af mit ulykkelige Foretagende, og kunde af mig tage deres Opreisning i Lovens fulde Udstrækning, hvilket de ogsaa gjorde. Ved lovmæssig Fremfæriden borttog de mig og min Familie alt, selv vore Livsfordenigheder, vore Møbler, Raffelovn, Senge og Stole.

Jeg stod nu igjen blottet for alt, baade Penge og den Dosis Medicin jeg maatte tage for at blive kureret. Tanker om mig selv. Men Tanken at opgive Hørsynke faldt mig aldrig ind. Dersom jeg havde ordreningsdygtighed, saa var det den eneste Feil i og jeg havde betalt den dyrt. Min Værendnu; Sundhed, Styrke og Villie til at nu. En god og ædel Hustru stod ved mi

WINES.

	Gallon.	Bottle.	½ Bottle
PORT WINE. Vintage '87.....	\$1.50	\$ 40	\$ 20
OLD PORT. Vintage '85.....	2.00	50	25
V. O. PORT. Vintage '82.....	3.00	75	40
SHERRY WINE.	1.50	40	20
SHERRY WINE. Old.....	2.00	50	25
SHERRY WINE. Very Old.....	3.00	75	40
TOKAY. Old Vintage.....	2.00	50	25
MUSCATEL. Pale and Fruity.....	2.00	50	25
ANGELICA. Rich and Sweet.....	2.00	50	25
MALAGA. Dark and Sweet.....	2.50	60	30
MADEIRA. Very Rich.....	2.50	60	30
CLARET. Dry Red Wine.....	75	25	
ZINFANDEL. Fine Table Wine.....	1.25	35	20
BURGUNDY. Fine Dry Red Wine.....	1.50	40	20
BURGUNDY. Extra Fine.....	2.00	50	25
HOCK. Dry White Wine.....	.75-1.00	25	
REISLING. Fine Table Wine.....	1.50	40	
REISLING. Very Fine and Old.....	2.00	50	
DRY CATAWBA. Rich and Fruity.....	1.50	40	

BRANDIES.

	Gallon.	Bottle
RAISIN BRANDY.	2.00	50
RAISIN BRANDY. Old.....	2.50	65
GRAPE BRANDY. Pure Distillation of Wine.....	3.00	75
GRAPE BRANDY. Fine, Family.....	4.00	1.00
GRAPE BRANDY. Old and Mellow.....	5.00	1.25
GRAPE BRANDY. Very Old and Fine.....	6.00	1.50
PEACH BRANDY. Old Maryland.....	4.00	1.00
CIDER BRANDY. Apple Jack.....		1.00
APPLE BRANDY. Very Old Delaware.....		1.25
CHERRY BRANDY.		1.00
BLACKBERRY BRANDY.	2.50	
BLACKBERRY BRANDY. Full and Rich.....	3.00	75
BLACKBERRY BRANDY. Very Fine. My Best...	4.00	1.00
GINGER BRANDY.	3.00	75

WHISKIES.

	Gallon.	Bottle
ew Goods.....	1.50	
Kentucky.....	2.00	50
ord Co.....	2.50	65
ton Club.....	3.00	75
aylor".....	4.00	1.00
ing".....	4.00	1.00

villig til at gjøre sin Del, og endda saameget mere, som hun kunde overkomme, og dertil havde vi et rundt, sundt og lovende lille Drengsbarn til Hjgge for os. Hvilken større Tilskyndelse udfordres der for en Mand for at anspore ham til at gjenoprette det forbigangne? Jeg ved, jeg behøvede ingen anden Spore for igjen at drive mig ind i Bædedekampen. Jeg spændte min Gjerd og stred ind for at vinde, trods Skjebnen.

Netop hvor, og hvorledes jeg igjen skulde begynde var jeg en kort Tid tvivlraadig om. En Mand's Kredit er ikke god naar han er fallit efter at han, saavidt man kunde se, har havt al den Bistand han kunde ønske sig. Vi eiede ikke en Dollar, og havde ingen Venner, der vare istand til at hjælpe os. Jeg kunde ikke anmode mine tidligere Kreditorer om Kredit, og jeg kunde ikke faa Varer fra Firmaer, som jeg ikke tidligere havde handlet med.

Endelig fandt jeg en anden menneskekjærlig Samaritaner, der tilbød at laane mig fem hundrede Dollars, den samme Sum, som jeg laante i Salt Lake, og som kun forlangte ti pro Cent eller halvtredstindstyve Dollars om Maaneden for Brugen af dem. Den kjære, gode, venlige Mand.

"Jeg løber en stor Risiko," sagde han, da han tydeliggjorde sin vidunderlige Godgjørenhed imod mig. "Du indser jeg maa have noget for at refikere mine Penge," og hvad han ellers kunde sige.

Jeg fik imidlertid Pengene hos ham, hvorpaa jeg igjen tog fat. Min aageragtige Ven fik visselig noget for sine Penge. Han fik ikke alene sine ulovlige, ubillige Renter, men hver Uge hentede han sig en kvart Gallon Cognac, og hver Dag kom han et halvt Dussin Gange ind i Butiken under Paaskud af at se til hvorledes Sagerne stode og tog sig saa en stor Slurk, hvorfor han naturligvis ikke betalte noget, da han var saadan en god Ven af mig og gjorde mig saadan en stor Tjeneste.

Det var kun en lille Butik jeg dengang havde. Vi begyndte forfra igjen, vi forbrugte ingen Penge, som kunde spares, vor Levemaade var tarvelig, Brød og Suppe var saa godt som alt hvad vi nød i de Dage. Barnet var den eneste, der fik rigelig og afvejlende Føde. Vore Udgifter vare smaa og vi begyndte at kravle op. Ingen Fristelse til at fortjene en Cent eller en Dollar eller en Formue ved en feilagtig Fremstilling kunde aldrig, og kan aldrig have nogen Indvirkning paa vore Handlinger. De bedste Varer af Slagsen, tuldt Maal og laveste Priser vare, og ere, og vil bestandig være det Princip hvorefter dette Firma (min Kone og jeg) gjør Forretning. Dersom vi ikke kan være heldige ved at følge denne Regel, ere vi villige til at fallere, og derfor vi ikke kan leve i og ved Urlighed, saa vil vi dø.

SOUR MASH. Blakemore Spring, 1881.....	5.00	1.25
RYE WHISKEY. Old Kentucky Rye.....	3.00	75
RYE WHISKEY. Old Penna Rye.....	4.00	1.00
RYE WHISKEY. Old Mt. Vernon.....	5.00	1.25
WHITE WHEAT. Old Tennessee.....	3.00	.
DUFFY'S MALT		1.00

RUMS.

	Gallon.	Bottle
NEW ENGLAND. New.....	2.50	
NEW ENGLAND. Red Star.....	3.00	75
NEW ENGLAND. Felton's Old.....	4.00	1.00
JAMAICA. New.....	2.50	
JAMAICA. Fine for Punches.....	3.00	75
JAMAICA. "Old Crown".....	4.00	1.00
JAMAICA. "Old London Dock".....	6.00	1.50
ST. CROIX. Fine Full Flavor.....	6.00	1.50
ARRAC. Batavia.....	6.00	1.50
ARRAC		1.00

GINS.

	Gallon.	Bottle
GENEVA. "Old Crown".....	3.00	1.00
OLD HOLLAND. "Royal Imperial".....	4.00	1.35
JNO. DE KUYPER. "Anchor Brand".....	5.00	.
JNO. DE KUYPER. Imported in Glass. Large bottle.		1.65
JNO. DE KUYPER. Imported in Glass. Small bottle.		1.10
OLD TOM. "London Gin".....	3.00	75
OLD TOM. "Burnett's".....		1.25

SCOTCH AND IRISH WHISKIES.

	Gallon.	Bottle
SCOTCH WHISKEY		1.00
ALEX. McDOUGALL. "Islay".....	6.00	1.50
SIR ROBT. BURNETT'S. "Islay".....		1.75
P. W. E. & SONS. "Port Ellen".....		1.50
IRISH WHISKEY		1.00
SIR JOHN POWERS. "Dublin".....	6.00	1.50
REDMOND & CO. Bottled in Bond..		1.50

PUNCHES.

	Gallon.	Bottle
RUM PUNCH	2.50	
RUM PUNCH. Extra Heavy.....	3.00	75
SWEDISH PUNCH	3.00	75
RAKS PUNCH. Very Fine.....	4.00	1.00
TAR PUNCH. Axel Bagge & Co.....		1.50

Jeg havde min Medicin, jeg tog min Dosis og var kureret for min Indbildskhed. Frygtsomhed er en ligesaa slet Syge som overdreven Selvtillid, og jeg slap heldigvis fra at falde i den Sygdom. Jeg havde endnu tilstrækkelig Tro paa mig selv, med Konens Hjælp, til igjen at tage fat, og vi toge fat med Hjerte, Sjæl og Styrke. Der vare visse andre Regler, foruden dem jeg har omtalt, som vi antog som uforanderlige Love i vore Handelsforetagender. Jeg havde forsøgt Kredit-systemet og var gaaet fallit. De nye Love vare, hverken at tage eller give paa Kredit, kun at kjøbe de rene og bedste Vine af hver Slags i Markedet; at betale kontant for dem og at faa kontant for dem; bestandig at give reelt Maal, at sige hele Sandheden om enhver Gjenstand, at holde lave Priser og at lade store, hurtige Salg for kontant, udrette det samme som store Fortjenester og lang Kredit, og at holde min Forretning og personlige Udgifter indenfor hvad jeg havde Maad til.

Vi vandt nye Venner og Kunder, der ikke forlode os da de indsaa at de kunde forlade dem paa vort Ord, og at deres Tillid aldrig blev misbrugt. Det var strængt Arbejde at arbejde Forretningen op igjen i Begyndelsen, men det blev lettere med hver Dag og Uge. Jeg betalte min Gjæld med Renter, alle mine gamle Kunder, der vare værd at have, kom lidt efter lidt tilbage til mig, de saa Forskjellen mellem min ægte California Vin og den fabrikerede Vare i Markedet. Da nu min Handel tiltog var jeg nødsaget til at forøge mit Lager, men Pengene vare altid parate til at betale med naar jeg modtog Varerne, og vi begyndte saaledes, fra at krybe, at gaa igjen og inden vi vidste et Ord deraf vare vi atter godt paa Veien til Velstand. Jeg havde da Tid til at uddanne min Interesse for gamle Mynter. Dette blev begyndt som en Fornøielse, men blev snart til et Studie og en Indtægtskilde. Jeg kjøbte og solgte gamle Mynter, jeg kom i Forbindelse med Mænd, bekendte som Autoriteter i Myntvidenskab, og jeg forøgede mit Forraad af Kundskaber i den dybe og interessante Videnskab indtil jeg blev anerkjendt som en af Broderskabet. Jeg begyndte at udgive Bøger angaaende Mynter, mit første Forsøg var en Prisliste, der angav Værdien af sjældne Mynter, derefter udgav jeg en to og tredive-sidet Katalog, der solgtes med Lethed for fem og thye Cents pr. Exemplar. Opmuntret ved det Held jeg havde med disse, udgav jeg derefter en Historie af United States Mynt i Philadelphia, med en omhyggelig Beskrivelse og Illustration af Forarbejdelsen af amerikanske Metal Penge. Dette var i Sandhed et heldigt Foretagende, Barket var stærkt aventeret og blev solgt over hele Landet, i Løbet af sex Aar blev der alene i Mynten solgt over et hundrede tusind Exemplarer til Besøgende, der besigtigede denne Institution. Mit sidste og største Værk, i 1886, var en Encyclo-

IMPORTED BRANDIES.

	Bottle
PINET CASTILLON & CO.	\$ 2 00
J. DENIS HENRY MOUNIE & CO. **	2.25
J. DENIS HENRY MOUNIE & CO. ***	2.50
JAS. HENNESSY & CO. ***	2.50
PAUL MOULUN. ***	2.50
OTARD DUPUY & CO. ***	2.50

IMPORTED WINES.

	Bottle
SHERRY. Finest Pale	1.00
SHERRY. Golden Brown	1.00
MADEIRA. "Finchal"	1.00
PORT. "Tarragona"	1.00
PORT. "Oporto"	1.00
MALAGA. Sweet and Delicious	1.00
MUSCATEL. Sweet and Fruity	1.00

POCKET FLASKS.

	Pint.	½ Pint
BOURBON	40	20
BOURBON (Old). RYE, SOUR MASH, BRANDY	50	25
RYE. Old	60	30
RYE. Very old	75	40
SOUR MASH. Fine Old	60	30
SOUR MASH. Very old	75	40
BRANDY. Old	60	30
BRANDY. Fine, Old	75	40
BRANDY. Very Old	85	45
JAMAICA RUM, NEW ENGLAND RUM	50	25
JAMAICA RUM	60	30
OLD TOM GIN. London Dock	50	25
HOLLAND GIN	50	25
HOLLAND GIN. Old	60	30
HOLLAND GIN. Fine, Old	75	40
BLACKBERRY BRANDY	50	25
BLACKBERRY BRANDY	60	30
BLACKBERRY JUICE	50	25
ROCK AND RYE, RUM PUNCH	50	25
SWEDISH PUNCH	50	25
ARRAC PUNCH	60	30
SWENSK BRAENVIN	50	25
80 PER CENT. DANSK BRAENDVIN	50	25
NORSK AQUAVIT	50	25
APPLE BRANDY	70	35
PEACH BRANDY	60	30

dia af Guld og Sølv Mynter i Verden, et Arbeide, som jeg med Stolthed kan sige, er bleven en Autoritet i ethvert Land, hvor Handelen forrettes med Mynter.

Aaret 1886 fandt os (jeg mener mig selv og den forøgede Familie) atter i Besiddelse af alle Verdens Goder, og tilstrækkelig Velstand til at opveie alle tidligere Tab med.

Jeg fik, og har, mange varme Venner, saavel i Forretningslivet som privat, i Philadelphia, jeg har en Skare af tro Kammerater der. Det er et godt Sted at leve paa, og i mange Aar troede jeg at jeg endelig var kommen i Tilfredshedens Havn og at skulde tilbringe Resten af mit Liv mellem Pennitterne. Den gamle Uros Aand vattes igjen i mig med fornyet Kraft. Jeg længtes efter Nordvesten, og ethvert af mine Besøg derhen forøgede min Attraa.

Men jeg havde lært for meget af mine overstandne Lidelser til ligegyldigt at opoffre det visse for det uvisse. Jeg reiste ud Vest og undersøgte Sagerne mere nøiagtigt. Selv da jeg bestemte mig paa at nedsætte mig i Minneapolis opgav jeg ikke min Forretning i Philadelphia. Det var ikke fjørend at jeg havde overbevist mig om at min Forretning i Besten var solid, at jeg solgte min Forretning i Østen. Min Forretning paa 249 Hennepin Avenue har opshldt mine dristigste Forventninger. Mine Forretningsprinciper, som jeg tidligere har meddelt, ere fuldstændig blevne skattede af Dffentligheden, og Byens bedste Borgere. Min Familie, mine Interesser og alle mine Tilbøieligheder ere nu forenede her.

Jeg er tilfreds med Livet og min Forretning, jeg gjør hvad ret er mod alle, og er istand til at se hvad der er ret. Jeg handler ærligt og føler naar jeg spiser mit Brød at jeg ikke har forurettet nogen for at tjene det. Jeg er bleven snydt og plyndret, og har lidt meget, men jeg har dog ikke tabt Tilliden til den menneskelige Natur og troer at Menneskene, i det hele taget, ere tilbøielige til at gjøre hvad ret er, dersom de behandles med Ærlighed og Retfærdighed. Jeg er tilfreds med min Lod, det er mit inderlige Haab at jeg om fem Aar kan tilføie nogle faa Sider til dette paa Begivenheder faa rige Liv, og da sige det samme.

"Gid alle mine Læsere maa være ligesaa lykkelige og heldige nu og i Fremtiden!" Fra Eders Ven A. M. Smith, 1891.

**Send denne Bog hjem til det gamle Land
til dine Venner, det koster kun 3 c. Postage.**

Mine Varer ere alle af bedste Slags, som kan faaes til Priserne. Indsend Deres Bestillinger ledsaget af Express- eller Post-Anvisning, eller i registreret Brev. Jeg har ingen Agenter. Derfor skriv eller kom selv. Alle ovenstaaende Varer sælges i smaa Kvantiteter til samme Pris. Flasken og Pakning er extra.

For Tinfasker eller Krukker med Trækasse beregnes 25 Cents pr. Gallon extra.

Alle Bestillinger maa være ledsaget af Postnote eller Express-Penge Anvisning for Beløbet.

Bedste, reneste og stærkeste Alkohol i Markedet \$2.75 pr. Gallon, dog kan Prisen falde og stige med Kornpriserne.

1 Gallon Kande, Krukke og Kasse	=	=	=	=	25 cents.
2 " " " " "	=	=	=	=	35 "
3 " " " " "	=	=	=	=	50 "
5 " " " eller Tønne	=	=	=	=	75 "

Vor Alkohol er den stærkeste og fri for Fusel Olie.

Da jeg kjøber mine Vine og Likører direkte paa første Haand uden at maatte betale en Mellemandlers Fortjeneste, og til billigste Pris, saa ser jeg mig istand til at sælge mine Varer billigere end nogen Anden til Forbrugeren.

Den sikreste Maade at forsende Vine og Likører paa, er med Express.

Min Ansvarlighed ophører naar jeg modtager min Afsendelses Kvittering fra Express- eller Railroad Co. for at jeg har afleveret Varerne i god Stand.

Jeg nedpakker og forsender mine Varer med den største Omhu og Forsigtighed.

Jeg kan og vil forsende mine Varer til ethvert Sted hvor der er Railway eller Express-Kontor, Dakotaerne indbefattet.

Ingen Varer sendes C. O. D.

Min Reputations er Garranti for at jeg holder hvad jeg lover.

Send Penge kun i Money ordrer, registrerede Breve eller med Express, da de ellers vil være paa Afsenderens Risiko.

A. M. SMITH,
CALIFORNIA WINE DEPOT,
249 Hennepin Ave.
 MINNEAPOLIS, - - - - MINN.

Naar du har læst denne Bog, send den til din Ven, det koster kun 2 cents overalt i Amerika og Scandinavien.

Our Minneapolis

By the celebrated artist Frank Pezolt.

No man has done more than above named person, in using his talent, pen and pencil, straining his eagle eye to observe every object, from the smallest to the largest, to illustrate our business portion of the Flour City. It is positive correct, **MILLS, DEPOTS, ALL PRIVATE AND PUBLIC BUILDINGS, BRIDGES, BOULEVARDS, PARKS, LAKES, CHURCHES, SCHOOLS,** etc. It must be seen to be appreciated. This Bird Eye View should be purchased and sent to your friends all over United States and the whole world. The original cost the owner \$5,000.00. We have printed copies in Chromo-Lithograph in seven colors, 30x41 inches, also two smaller ones in black; all very cheap and reasonable and within reach of all. The large Chromo-Lithograph \$2.50 pr. copy. Photo-Lithograph in black, 50 and 25 cents each, at my store.

A. M. SMITH, Publisher,

249 Hennepin Ave., MINNEAPOLIS.

A Bottle of Wine Free!

Every year from December 14th to 25th, I divide my profit with my patrons, and every purchaser of \$1 or over will be presented with a bottle of wine, free of charge as a Christmas gift.

 No Free Wine with sales of alcohol.

My history of Ups and Downs in the world, is printed in English, Swedish and Danish-Norwegian languages. This book will be sent on the receipt of 25 cents, free of postage all over the globe. My Customers can get it free, when ordering my Goods, by asking for it.